

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ပန်းကတ္တီပါ စီရင်ချက်

ပ န : ခို သိ နိ • မှု ဝါး

ပန်းကတ္တီပါစီရင်ချက်
ရှင်မြတ်နိုး

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်သန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ်(၂)၊
ချွန်း(၁)လမ်း၊ ဖက်လာတောင်ညွန့်၊ ညွန့်နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။
- အတွင်းနှင့်အစိုးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ရင် (မြ-၁၀၀၉၈)
(ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်-၁၇၉၊ ၃၁လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
ပန်းဘဲတန်း၊ ညွန့်နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ မေလ။
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - စိုးလပြည့်စာပေ
အမှတ်-၂၂၃၊ ၃၃လမ်း၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်း၊ ညွန့်နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ရန်း - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၈၉၈၉၄

၈၉၅-၈၃

ရှင်မြတ်နိုး -
ပန်းကတ္တီပါမီရင်ချက်/ရှင်မြတ်နိုး ရန်ကင်း၊
ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။
(၂၈၈)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇-၈ စင်တီမီတာ
(၁) ပန်းကတ္တီပါမီရင်ချက်

အခန်း (၁)

မြရိပ်ညိုရဲ့ ခြေလှမ်းလေးတွေက ညရဲ့စီးရောင်အောက်မှာ သွက်သွက်လေးလျှောက်လှမ်းနေသည်။ သူမ အပြင်ထွက်လာခဲ့တာ ဘယ်သူမှမသိ။ အိမ်က အဖေနဲ့အမေလည်းမသိ။

ဒုက္ခပါပဲ။

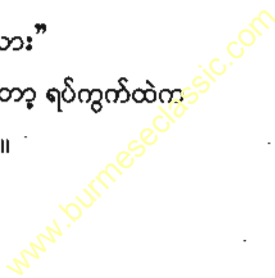
သူမ အပျော်လွန်ပြီး နောက်ကျသွား၏။ အဖေလည်း နေမကောင်းဘူး။ မြရိပ်ညိုရဲ့ ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်ပို၍လှမ်းသည်။

“မြရိပ်ညို”

“ဟင်”

“နင် ပြန်လာတာ နောက်ကျလှချည်လား”

သူမ အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ရပ်ကွက်ထဲက သူမတို့အိမ်နီးနားချင်း လရိပ်ထင် ဖြစ်နေသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“နင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ လရိပ်ထင် ... ငါဟာငါ ဘယ်အချိန်ပဲ ပြန်ပြန်ဟာ”

“မြရိပ်ညို”

“ဘာလဲဟ”

“နင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ... လူကြီးတွေမသိအောင် နင် အပြင်ထွက်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်သိစရာမလိုဘူး၊ မစပ်ရ နဲ့ ... ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီးများ ...”

သူမ နည်းနည်းတော့ လန့်နေသည်။ ဒီကောင် လရိပ်ထင် စပ်စပ်စုစု ဖေဖေတို့ကိုပြန်ပြောလိုက်ရင် ဒုက္ခပါပဲ။ သူမ သိပ်ပြီး ရန်စွာလို့ မဖြစ်သေးဘူး။

“အဟဲ ... လရိပ်ထင် ... အိမ်ကလူတွေကို သွားမပြောနဲ့ နော်၊ နင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီအချိန်အထိ လမ်းထွက်နေရတာလဲ”

“နင့်ကိုစိတ်ပူလို့ ထွက်ကြည့်နေတာလေ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဘယ်အချိန်ကစပြီး ငါ့ကိုစိတ်ပူသွားရတာလဲ ငါထွက်တာ ကြာပြီလေ”

“ငါသိတာလည်း မကြာသေးလို့ပေါ့ဟ ... နင်ဘာထွက်လုပ်

နေတာလဲဆိုတာ ငါသိတယ်”

“နင် ... နင် မဟုတ်မဟတ် ပေါက်ကရတွေ လျှောက် မတွေးနဲ့နော် ငါ့မှာလေ ... အမေ နေမကောင်းဘူးဆိုတာလည်း နင်သိတယ်၊ ငါကျောင်းဆက်တက်ဖို့လည်း ငွေလိုတယ် ... အဖေ က နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ အဖေရှာတဲ့ငွေက အဖေအရက်သောက်တာ နဲ့ပဲလေ ...”

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“သိချင်းဆိုတာပါ”

“ကလပ်မှာလား”

“အင်း”

“ဘာ ... မြရိပ်ညို ...”

“နင် အပြင်မှာ ပေါက်ကရတွေ သတင်းမလွှင့်နဲ့နော် ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟယ် ... ငါ့အဖေအကြောင်း နင်သိတဲ့အတိုင်း ပဲ လရိပ်ထင် ... ငါ့ကိုသတ်မှာ ...”

“နင် ... နင် ဘယ်လိုလုပ်”

“ထားလိုက်ပါ ... ငါ့ဘဝနဲ့ငါပဲဟယ် ... ငါ ရုပ်ဖျက်ထား တာ ... ဒီနေ့မှ အရမ်းနောက်ကျနေလို့ပါ၊ အရင်က ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို ငါဝတ်ထားတာပါ”

လရိပ်ထင်ကတော့ သူမတို့နှင့်ဘဝတူတွေဖြစ်ပေမယ့် သူက

ရှင်မြတ်နိုး

စာကျဉ်းတစ်ယောက်ပါ။ သူမလည်း ... ပညာရေးအတွက် ရည်မှန်းချက်တွေ ကြီးမားသူပါ။ ဒါပေမဲ့ ... သူမမှာ ငွေကြေးက မပြည့်စုံပေ။ အဖေ့ဝင်ငွေနှင့် မလုံလောက်။ အမေကလည်း ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေသေးသည်။

“ပြီးတော့လေ ... လရိပ်ထင်၊ ငါ သီချင်းပဲဆိုတာပါဟာ၊ ငါ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ငါစောင့်ထိန်းပါတယ် နင်မယုံရင် လိုက်ကြည့်”

“နင့်ကိုတော့ ငါယုံပါတယ် မြရိပ်ညို ... ဒါပေမယ့်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်က သိသွားရင် နင့်ဘဝတစ်ခုလုံး အဖတ်ဆယ်လို့မရအောင် ပျက်ရမယ်နော်”

“မတတ်နိုင်ဘူးဟာ ... ”

မြရိပ်ညိုကို နိုက်ကလပ်တစ်ခုနှင့် ဆက်သွယ်ပေးတာက သူငယ်ချင်းညိုမိပင်။ သီချင်းဆိုတာပါ။ နိုက်ကလပ်မှာ အလုပ်လုပ်သူတိုင်း မကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတွေမှ မဟုတ်တာ။ မြရိပ်ညိုဆိုရိုးသားစွာ ဝင်ငွေရှာနေတာပဲဖြစ်သည်။

“ငါ ပညာဆက်သင်ချင်တယ် လရိပ်ထင် ... ဘယ်မှာလဲ စရိတ် ... ငါ ဆယ်တန်းအောင်တယ်၊ အနည်းဆုံး ဘွဲ့လေးတစ်ခုခု ငါရချင်တယ်ဟာ”

မြရိပ်ညိုအား လရိပ်ထင် အပြစ်မတင်ချင်တော့။ သူမဘဝ

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

ကို သူ အသိဆုံးပင်။ သူတို့ထက်တောင် နှမ်းပါးတယ်။ သူတောင် တက္ကသိုလ်တက်နိုင်သေးတယ်။ မြရိပ်ညိုက စာပေးစာယူနှင့် အင်္ဂလိပ်မေဂျာ ယူထားသည်။

“ငါသွားတော့မယ် လရိပ်ထင် ... နောက်ကျနေပြီ၊ အဖေမနီးခင် အိမ်ထဲဝင်ရမှာဟာ”

“ငါနဲ့အတူတူသွားမယ်”

“အင်း”

လရိပ်ထင် ... စိတ်ထဲမှာ မြရိပ်ညိုအား အကာအကွယ်အထောက်အပံ့ပေးချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ... သူလည်း မတတ်နိုင်။ ငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့ အဒေါ်က ကျောင်းထားပေးတာပါ။ ညက တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မြရိပ်ညိုအတွက် လရိပ်ထင် မတွေးရဲအောင် ဖြစ်နေရ၏။ ငယ်စဉ်လေးထဲက အတူနေခဲ့ပေမယ့် မြရိပ်ညိုက မာနကြီးသူသူကိုပင် အဖက်မလုပ်။ ဒါပေမဲ့ ... သူကတော့ မြရိပ်ညိုကို စိတ်ဝင်စားနေတာကြာပြီ။

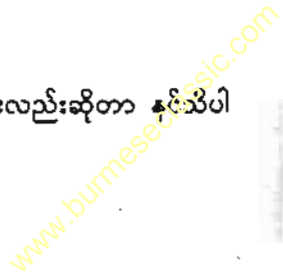
“လရိပ်ထင်”

“ဟင်”

“နင် လုံးဝနော်”

“အေး ... ”

“မြရိပ်ညိုက ဘယ်လိုမိန်းကလေးလည်းဆိုတာ နင်သိပါ

ရှင်မြတ်နိုး

တယ်”

“ငါလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးမယ်”

“မလိုပါဘူး၊ နင် ... ငါ့နောက်လည်း မလိုက်နဲ့၊ ငါဟာငါ
ငွေရှာတာ နင်စိတ်မဝင်စားပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ မြရိပ်ညို ... ”

“ငါ သွားပြီ”

“မြရိပ်ညို”

“ငါနဲ့ထပ်ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့နော် လရိပ်ထင်”

သူမ တံခါးလေးကို ဖွင့်ကာအိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ လူကြီး
တွေမသိအောင် သူမအပြင်ကို ခိုးခိုးထွက်ပြီး နိုက်ကလပ်မှာ သီချင်း
ဆိုနေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ အဖေနဲ့အမေက အိပ်
နေကြသည်။ အဖေက အမူးသမား။ မနက်မိုးလင်းရင်တောင် မနဲ
နှိုးရတယ်။ အမေက ရောဂါသည်ဖြစ်၍ အိပ်ဆေးသောက်အိပ်ရ
သည်။

“အဖေနဲ့အမေ သမီးကို စိတ်မဆိုးကြပါနဲ့ ... မြရိပ်လေ ...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်-ငွေလိုအပ်နေလို့ပါ။ မြရိပ်ညို ရိုးရိုးသားသားခလေးနဲ့ပဲ
ငွေရှာနေတာပါ”

မြရိပ်ညိုက မာနကြီးတဲ့သူပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူမငွေရှာချင်
သည်။ သူမ သီချင်းဆိုတာ ဝါသနာပါ၏။ အဆိုတော်မလေးတစ်

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

ယောက်လည်း ဖြစ်ချင်သည်။ လရိပ်ထင် ... နင် ငါ့ကိစ္စတွေမှာ
ဝင်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့ဟယ်။ ငါ့ဘဝကို မြင့်မားအောင် ငါ့အစွမ်းအစတွေ
နဲ့ လုပ်ပြချင်တယ်။ ငါ့အမုန်းဆုံးက ငါ့ဆွေမျိုးတွေပဲ။ နင့်အဖေက
မှ ငွေကြေးထောက်ပံ့ပြီး ကျောင်းထားပေးပါသေးတယ်။ ငါ့ကို
တော့ မတူမတန်သလိုလို ဆက်ဆံကြတယ်။ အဖေကို အမွေပြတ်
စွန့်လွှတ်ထားတာတဲ့။ အမေနဲ့ညားလို့တဲ့ ... အခဲမကြေနိုင်ကြဘူး။
အပြစ်မဲ့တဲ့ မြရိပ်ညိုကိုတောင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။

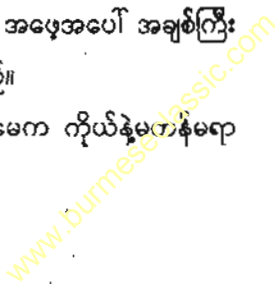
“မြရိပ်ညို ... တစ်နေ့နေ့တော့ ချမ်းသာရမယ်၊ အမေလည်း
ရွှေတွေ ငွေတွေနဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာနေရမယ်”

အဖေက သူရှာပေးထားတဲ့ငွေနဲ့ပဲရအောင် နေရမယ်တဲ့။
အဖေက အမေ့ကို နည်းနည်းလေးမှ မကြင်နာခဲ့ပေ။ အမေက အဖေ
ကို ဖျားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး အရယူခဲ့တာတဲ့။ အမေ့ကိုမေး
ကြည့်တော့ အမေက အင်းတဲ့။ အမေက အဖေ့ကို သမီးအပြစ်တင်
မှာစိုးရိမ်သည်။

“အဖေက အဖေပဲနော်ရိပ် ... ညည်းက အပြစ်မတင်နဲ့၊
အမေက မှားတာပါ ... ညည်းအဖေက သူ့ဌေးသားလေ”

အမေ့ကို မြရိပ်ညို သနားမိသည်။ အဖေအပေါ် အချစ်ကြီး
လွန်းနေ၏။ အဖေနှိပ်စက်သမျှ ခံယူသည်။

“အမေ့အပြစ်တွေပါကွယ် ... အမေက ကိုယ်နဲ့မတန်မရာ

ရှင်မြတ်နိုး

ကို မှန်းခဲ့တာပဲ။ သမီးအဖေ ဖြစ်မသွားတာဘဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်လေ”

မြရိပ်ညိုကတော့ အဲဒီလို မတူမတန်ဘူးဆိုတဲ့ လူတန်းစား ခွဲခြားဆက်ဆံနေမှုတွေကို မှန်းသည်။ လူလူချင်းပဲ။ အခုထိ အဖေ့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝန်းတွေက အနံ့ကြီးကွင်းကျယ်နှင့်သူမအား အဖက်မလုပ်ခဲ့။ အဖေကလည်း သူ့ဆွေကြီးမျိုးကြီးများကို ယခုထိ အကာအကွယ်ပေးနေသေးသည်။

“မြရိပ်ညို ... အဖေ့အမေက ပြောလိုက်တယ်။ ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာကိုထိပါးတဲ့အလုပ်တွေကို မလုပ်ပါစေနဲ့တဲ့ ... အဖေပြောတာ ကြားလား။ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်တာ အတွက် ရိုးသားမှုနဲ့ပဲ ငွေရှာရမယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေ့ဆွေမျိုးတွေ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စေမယ့် အပြုအမူတွေကို ရှောင်ပါ ... အဖေကတော့ သတ်ပစ်မယ်”

သူမ ...

နာကြည်းမိသည်။

အဖေက မိသားစုအပေါ် သူဌေးသားဆိုတဲ့ မာန်မာနနှင့် ဖိနှိပ်နေခဲ့သည်။

“ငါချမ်းသာချင်တယ် ... ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ...”

တစ်ဖက်အိမ်က လရိပ်ထင် တွေ့သွားတာ သူမစိတ်မလုံ။ ဒီနေ့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတာတွေ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

“မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ ...”

“မြရိပ်ညိုပါ”

“မင်းအသံ အရမ်းကောင်းတယ်။ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်လား”

“ရှင်”

“ကိုယ်က ဒီနေ့ရဲ့ ဒီကလပ်မှာကျင်းပတဲ့ မွေးနေ့ရှင်ရဲ့ သတိုးမဟာပဲ ...”

သူမ အံ့ဩတုန်လှုပ်လွန်း၍ ဆက်ပြောစရာစကားတွေ ကုန်ခမ်းသွားပြီ။ သူ့ကို ငေးမောကြည့်မိသွားရသည်။ မွေးနေ့ရှင်သတိုးမဟာက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းသူတဲ့။ လူတွေကို သိပ်အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အရမ်းစိတ်ဝင်စားလွန်းတဲ့ သူမှ စကားပြောတယ်တဲ့။ ဘုရားရေ ... မြရိပ်ညိုက ကံထူးရှင်ပေါ့။

“မင်းကိုမေးနေတယ်လေ မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

“မင်းအဆိုတော် ဖြစ်ချင်လားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

“ဒီ Visiting Card လေးကို မင်း ယူထား ... မင်းကြိုက်တဲ့ အချိန် ကိုယ့်ကိုလာဆက်သွယ်နိုင်တယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်။ ထိုအကြောင်းတွေကို သူငယ်ချင်း ညှိမီကိုပြောပြတော့ နင်ကကောင်းတာပဲ။ ဒီအခွင့်အရေးအမျိုး လက်မလွတ်စေနဲ့တဲ့ နင်သွားဆက်သွယ်တဲ့ သတိုးမဟာဆိုတာက လူပျိုလူလွတ်တဲ့။ နင့်ကိုစိတ်ဝင်စားလို့ လာမိတ်ဖွဲ့တာတဲ့။ သူမက တော့ ကြောက်နေသည်။

“အခွင့်အရေးက ရခဲ့ပေမယ့် သူက စားဖားကြီးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ညှိမီ”

“ချက်စားလိုက် ... အရေခွံတောင် မိစ္ဆာဘဲ ကင်စားလိုက် ဟာ၊ ကြော်စားလို့လည်းကောင်းတယ် ... ညှိမီဖေဖေကတော့လေ ဖားအသားက ကြက်သားနဲ့တောင် မလဲနိုင်ဘူးတဲ့”

“ကောင်မစုတ် ညှိမီ”

ညှိမီလည်း ကလပ်မှာ သီချင်းဆိုတာပါ။ သူမ အိပ်လို့မရ။ ဝင်ငွေတော့ရပါရဲ့။ အမေ့ကို ဆေးကုပေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်ကနေ ပိုက်ဆံတွေရလာလဲဆိုရင်၊ အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ လရိပ်ထင် သူ့ကို ပုံချရမယ်။ မြရိပ်ညှိအဖေက လရိပ်ထင်ကို အထင်ကြီးသည်။

“သမီး ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် လရိပ်ထင်ဆို တဲ့ကောင်လေးက ရွေးချယ်သင့်တယ်”

သူမကတော့ ဖေဖေ့ကို မပြောလိုပေ။ အရက်တွေသောက်

ပြီး ပြဿနာရှာနေတတ်သည်။

“ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်တွေသိရင် သတ်ပစ်မှာနော် မြရိပ်ညှိ”
သူမကလည်း သူမဘဝကို ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့် အပျက် စီးမခံပါဘူး။ မြရိပ်ညှိ အဆိုတော် ဖြစ်ချင်သည်။

“နင့်ကိုသတိုးမဟာဆီ ဆက်သွယ်လိုက်လေ မြရိပ်ညှိ”

“စဉ်းစားဦးမယ်ဟာ”

“နင်ကလဲဟယ်”

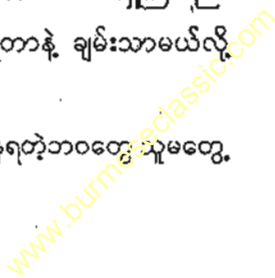
ညက သူမ ပျော်နေသည်။ ကိုသတိုးမဟာရဲ့ ရီဝေဝေမျက် လုံးအစုံက သူမအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

“ဟဲ့ ... မြရိပ်ညှိ၊ နင့်ကိုလေ သူဌေးက အရမ်းကြည့်နေ တယ်”

မြရိပ်ညှိ ပျော်နေလို့မဖြစ်ပါဘူး။ အထင်ကြီးစရာလည်း မရှိ ပေ။ သူတို့လို သူဌေးတွေက မြရိပ်ညှိတို့လို မိန်းကလေးမျိုးတွေကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနှင့်လက်ထပ်ပါ့မလား ... ဝေးသေးတယ်။ ကိုသတိုး မဟာက ချောလိုက်တာ။ ခန့်တယ်။ နဖတ်နေတာပဲ။ လူပျိုလူ လွတ်ဖြစ်နေ၍လည်း မိန်းကလေးတွေက စိတ်ဝင်တစားရှိကြသည်။

“သမီး သူဌေးသားဆိုပြီး သူ့ကိုရတာနဲ့ ချမ်းသာမယ်လို့ မထင်နဲ့နော် ... အမေ့ကိုကြည့် ... ”

သူဌေးသားကိုယူပြီး အမေခံစားနေရတဲ့ဘဝတွေ သူမတွေ

ရှင်မြတ်နိုး

နေရသည်။

“မြရိပ်ညို ... နင်ဘာတွေတွေးနေတာလဲ ... မတန်မရာ ကိုသတိုးမဟာက နင့်ကိုအပျော်အနေနဲ့ပဲ တွေးထားမှာ ... နင် ဘာအရူးထနေတာလဲ”

သူမ အိပ်ပစ်သည်။

“အဟွတ် ... ဟွတ် ...”

“အဟွတ်”

“ဟင်”

အမေချောင်းဆိုးသံကြောင့် မြရိပ်ညို နိုးလာသည်။ အမေ့ အခန်းထဲ ချောင်းကြည့်၏။ အဖေက မထ။ အမေချောင်းဆိုးရင်း အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာသည်။

“သမီး လန့်နိုးသွားတာလား ... အဟွတ် ... ဟွတ်”

“အမေ”

“ဟင် ... အဟွတ်”

အမေက အိမ်ရှေ့ရောက်တဲ့အထိပြေးသည်။ အဖေ့ကို ကြောက်လို့ပါ။ သူမကလည်း အမေနောက် ပြေးလိုက်လာ၏။ အမေ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်။

“အမေ”

“အဟွတ် ... ဟွတ် ... ဟင် ...”

“ဆေးခန်းပြမလား”

“နေပါစေ ... အမေလည်း အခုချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးတွေ သောက်နေတာပဲ”

“ပြပါအမေ ... ညနေသွားပြကြမယ်”

“ပိုက်ဆံက ...”

“အမေ”

“ဟင်”

“သမီးကိုလေ ... ဟိုဘက်အိမ်က လရိပ်ထင်က အမေ့ဆေး ဖိုးပေးထားတယ်”

“ဟင်”

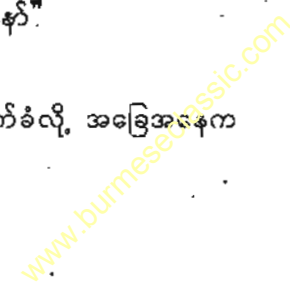
“မြရိပ်က လက်မခံပါဘူး၊ သူက အတင်းပေးတယ် ... အမေ့ ဆေးဖိုးတဲ့လေ”

“အင်းလေ ... လရိပ်ထင်လေး အမေ့ကို မကြာခဏ လာ ကြည့်ပေးရှာပါတယ် ... ဆေးဖိုးလည်းပေးတယ်၊ အမေက လက် မခံတာပါ ... အဟွတ်”

“အခုတော့ မြရိပ်လည်း မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး လက်ခံလိုက် တယ် ... ညနေ ဆေးခန်းသွားရအောင်နော်”

“အင်း ... ပြချင်တယ်”

တော်ပါသေးရဲ့။ အမေက လက်ခံလို့ အခြေအနေက

ရှင်မြတ်နိုး

အတော်လေး ဆိုးနေသည်။ အမေ ပိန်သွားတယ်။ မဖြစ်ဘူး။ ဆေးကုသပေးမှဖြစ်မှာပါ။ အမေကတော့ ချောင်းကို တဟုတ်ဟုတ်ဆိုးနေ၏။ အဖေထပြီ ဆူပွက်မှာလည်း ကြောက်သည်။

အမေလည်း ငယ်စဉ်ကချောမောလှပသူတဲ့။ ဆင်းရဲလို့သာတဲ့ ... သူမကတော့ အဖေ့ကို တာဝန်မကြေဟု ထင်မိ၏။ အမေအိပ်မှ မြရိပ်ညိုလည်း ပြန်အိပ်သည်။

အခန်း (၂)

“လရိပ်ထင်”

“ပြော”

“အမေ့ကို ဆေးခန်းပြုရမယ်သိလား ... အဲဒါလေ ... နင်က ဆေးဖိုးပေးတယ်လို့ အမေ့ကို ငါပြောထားတယ်”

“ညက နင်ရှာလာတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့လား”

“စကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော် လရိပ်ထင် ... ဘာနင်ရှာလာတာလဲ ငါက ရိုးရိုးသားသားပါလား”

“ငါကလဲ ဘာပြောလို့လဲ ... ရိုးရိုးသားသားပဲဟာ၊ နင်ရှာလာတဲ့ငွေ မဟုတ်လို့လား”

“ဟွန်း ... ”

သူမ မျက်စောင်းလေးထိုးပစ်တော့ လရိပ်ထင်ရယ်သည်။ ဒီကောင့်ကိုတော့ မြရိပ်ညို ရန်ရှာလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အမေ့ကို

ရှင်မြတ်နိုး

ဆေးခန်းပြုရမယ်။ လိုအပ်တာလေးတွေလည်း ဝယ်ပေးရမယ်။

“နင့်အမေ ညက ချောင်းတွေအရမ်းဆိုးနေတာ ကြားတယ် ငါထလာချင်လိုက်တာ မြရိပ်ညို ... နင်နဲ့စကားပြောနေသံ သဲ့သဲ့ လည်းကြားတယ်”

“အမေချောင်းဆိုးနေတယ်ဟာ ... နင်သိတယ် မဟုတ်လား။ အဖေကလည်း နင်သိထားတဲ့အတိုင်း အမေ့ကို အမြဲတမ်း ရန်လုပ်နေတယ်လေ”

“မြရိပ်ညို ... ”

“ဟင်”

“နင် ... နင် ... ပိုက်ဆံရှာတာလည်း ရှာတာပေါ့ဟာ၊ နင့်ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ မာနကိုလည်း ငါယုံတယ် ... ငါက စေတနာနဲ့ ပါ”

လရိပ်ထင်။ ဒီကောင်ကတော့ အမြဲတမ်း ဆရာကြီးလုပ်ချင်တယ်။ သူမ အကြောင်းတွေကို မတိုင်ပင်နိုင်။ သူမကို ဆုံးမပြောဆိုနေတာတွေ စိတ်ပျက်သည်။

“ဟဲ့ ... လရိပ်ထင်၊ မေမေမေးရင် နင်ပေးတာလို့ပြောဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“နင်ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်လဲ မြရိပ်ညို ... ငါပေးနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“အေးပါဟ ... ငါသိပါတယ်၊ ငါကရော ဘယ်လောက်ရမှာလဲ ... ”

“နင် ဒီညရော ... ”

“မသွားတော့ဘူး”

“ငါ့လိမ်တာလား”

“နင် စောင့်ကြည့်နေလေ”

မလွဲသာလို့သာ လရိပ်ထင်နဲ့စကားပြောနေရတာပါ။ သူမ အထင်မကြီးပါ။ သူမ ချမ်းသာချင်သည်။ အမေ့ကိုလည်း ဆေးကုပေးချင်တယ်။

လရိပ်ထင်ကတော့ အဒေါ်တွေပဲ ချမ်းသာတာပါ။ သူမ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

“အဟွတ် ... ဟွတ်”

“အဟွတ်”

အမေ ချောင်းဆက်ဆိုးနေသည်။ မြရိပ်ညို အပြင်ထွက်ရဦးမယ်။ သတိုးမဟာနဲ့ သွားတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မင်း ချောင်းဆိုးတာကလည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူး ... နားကိုညည်းနေတာပဲ ... မင်းကိုယူမိတာ ငါ့တဝတစ်ခုလုံး ဒုက္ခတွေနဲ့ပဲ ကြုံတွေ့နေရတယ် ... အလကားပဲ”

“အဖေ”

စင်မြတ်နိုး

“နင့်အမေကို ကာကွယ်မနေနဲ့ ... နင်လည်း အလုပ်ရှာ၊ မိဘတွေ အသက်ကြီးပြီ”

အဖေ ဘယ်လောက်များအသက်ကြီးသေးလို့လဲ။ အမေက တော့ မြဲရိပ်ညို လက်ကိုတို့သည် ... မပြောနဲ့တဲ့။ အမေမျက်နှာ သစ်ပြီး အဖေအတွက် စောစောထပြီး မှုန့်ထွက်ဝယ်ပေးရသည်။ နေမကောင်းတဲ့ကြားမှ အမေ ဝယ်ပေးထားတဲ့ မှုန့်ဟင်းခါးကို ထမင်းနှင့်စားသည်။

အဖေ့ စရိတ်ကလည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ နည်းတာမဟုတ်။ အမေလည်း ဈေးရောင်း၊ စက်ချုပ်နှင့်ပိုက်ဆံရှာ၍ အဖေ့ရဲ့လိုအပ်ချက်တွေ အဆင်သင့် ဖြည့်ပေးထားရသည်။

“ချောင်းဆိုးပျောက်အောင်လုပ် ... ငါနားညည်းတယ်၊ မင်း ရောဂါက ဘာလဲ၊ ငါဆွေမျိုးတွေအိမ်မှာ တစ်ပတ်နေမယ်၊ မင်း ရောဂါကုထား ... မြဲရိပ်ညို သမီးကိုလည်း သတိပေးထားမယ် နာမည်မပျက်စေနဲ့ ... ”

အဖေ ထွက်သွားသည်။

အမေကတော့ ပြည့်ဝလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို မြဲရိပ်ညို မမြင်စေရန် ပုတ်ခတ်ထိန်းသိမ်းနေ၏။ မြဲရိပ်ညိုတော့ အမေ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ အမေအားရှိစေရန် အဖေ့ကိုလည်း အပြစ်တင် စကားတွေ မပြောတော့ပါဘူး။

အမေက မကြိုက်။ ငရဲကြီးမည်တဲ့။

“အမေ”

“ဟင်”

“ညနေ ဆေးခန်းသွားပြမယ်၊ လက်ခံပေးပါ ... အမေ့ ချောင်းဆိုးကြီးက ပျောက်မှဖြစ်မယ်လေ ... အဖေ ပြန်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

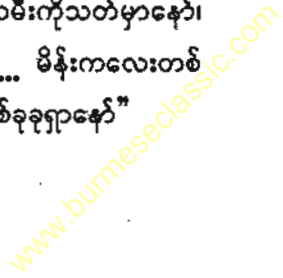
“အေးပါအေ ... သမီးမှာရော ပိုက်ဆံရှိလို့လား၊ ဟိုကောင် လေးကို အားနာတယ်ဟဲ့ ... သမီးအဖေကိုလည်း အပြစ်မတင်နဲ့ မြဲရိပ်ညို ... သူက သူဌေးသားလေ ... အမေက အတင်းယူခဲ့တာ မယူရင် တိုင်မယ်တော့မယ်လုပ်လို့ ယူခဲ့တာပါ”

“အမေကလည်း ကိုယ့်ကို သားမယားလို ပြုကျင့်ပြီးမှ မယူ လို့ရမလား ... သမီးသာဆို လာပြီးငြင်းကြည့်ပါလား၊ ထောင်ထဲ တန်းထည့်ပစ်လိုက်မယ်”

“သမီး မြဲရိပ် ... ”

“အမေ”

“ညည်းအဖေ ပြောသွားတာ ကြားလား ... သူ့အမျိုးအဆွေ ဂုဏ်သိက္ခာကျမှာ အရမ်းကြောက်တယ်၊ သမီးကိုသတ်မှာနော်၊ အမေလည်း မကြိုက်ပါဘူး ... သတိထား ... မိန်းကလေးတစ် ယောက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အလုပ်လေးတစ်ခုခုရှာနော်”

ရှင်မြတ်နိုး

“အင်းပါ”

“သမီးလေးက အရမ်းလှတယ် ... အဖေတူသမီးလေးပါ။
သမီးအဖေက အရမ်းချောတယ် ဖြူတယ် ခန့်တယ်”

“တော်ပါတော့ အမေရာ”

အမေက ယောက်ျားကို အမွန်းတင်လွန်းနေသည်။ အမေ့
အကျင့်။

အဖေအပေါ် အကောင်းမြင်လွန်း၏။ မြရိပ်ညိုကတော့
အမေ့အတွက် လိုအပ်တာတွေလုပ်ပေးပြီး ပြင်ဆင်၍ အပြင်ထွက်
လာခဲ့သည်။

“အမေ ... သမီးအလုပ်ရှာရမယ်၊ စိတ်မပူနဲ့နော် ... အနားယူ
နေပါ ... အအေးမခံနဲ့”

“အင်း ... အင်း ... အမေ့အတွက်လည်း စိတ်မပူနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြရိပ်ညို အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်
တယ်။ ကလပ်မှာဆိုတုန်းက လူတိုင်းကြိုက်နှစ်သက်ကြ၏။
ကိုသတိုးမဟာနဲ့သွားတွေ့ရမယ်။ သူမ အဆိုတော်ဖြစ်မှ အဆင်ပြေ
မှာပါ။

အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုသတိုးမဟာရဲ့ ကုမ္ပဏီရှေ့
ရောက်တော့ သူမ ခြေလှမ်းတွေ ဟန့်ခနဲ တွန့်ဆုတ်ရပ်တန့်သွား၏။

အဆောက်အဦကြီးရဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတွေက မြရိပ်ညိုလို
အနုတ်အစုတ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက် အလွန်သေးနုတ်
သိမ်ငယ်သွားရသည်။

“ဝင်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ... ဒီလူက ...”

ဖုန်းဆက်ကြည့်ဖို့ သူမ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ကိုသတိုးမဟာကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ဆီးကြိုဆက်
ဆံတာမျိုးပဲဖြစ်ချင်လာ၏။ သူမက ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ယောက်ျား
ကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းတာမျိုး မဖြစ်စေချင်။

အမေ့ကို ကြည့်ပါလား။ အနိမ့်ခံဘဝ ... သဘောမတူလို့
အမွေဖြတ်ထားကြသေးသည်။

“အမေ့ကို အကြောင်းပြပြီး အဖေ့ရသင့်တဲ့အမွေတွေကို
အပိုင်စီးထားကြတာပါ ... အဖေ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

မြရိပ်ညို ရင်ထဲသို့ မာနတွေက အထုအထည်နှင့်ဝင်ရောက်
လာသည်။ ကိုသတိုးမဟာအား လုပ်ငန်းသဘောအရပ် သူမ ပတ်
သက်ချင်ခဲ့၏။

သူမ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ဖုန်းက တစ်ခါတည်းနှင့် အဆင်
ပြေပြေဝင်သွားသဖြင့် သူမရင်တွေ ဒိတ်ခနဲ လှုပ်ခါသည်။

“ဟဲလို ... သတိုးမဟာပါ”

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်မကလေး ... ကျွန်မက ...”

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“ရှင်”

သူ့အော်သံကြီးက ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာ၍ သူမ လန့်သွားသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ကလပ်မှာတွေ့တုန်းက တော့ ပြီးရယ်ရွှင်ပြနေတာပဲ။ သူမအား အရေးတယူရှိလွန်း၏။

သူမ နှုတ်ခမ်းက စူတင်းသွားသည်။

“ဟေ့ ... မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဒီမှာအလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်၊ မင်းဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မက ... ကျွန်မက မြရိပ်ညိုပါ။ ဆရာက ကဒ်ပေး ထားတယ်လေ ... ဗစ်စစ်တင်းကဒ်ပါ ... ဒါကြောင့် ... ကျွန်မ ကလပ်မှာ သီချင်းဆိုပါတယ် ... ဆရာဈေးနေ့ကလေ ...”

“ဪ ... မှတ်မိပြီ၊ အခုတော့ ကိုယ်အလုပ်တွေအရမ်းရှုပ် နေတယ်၊ မြရိပ်ညို နောက်မှပြန်ဆက်သွယ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထင်သွားပဲ ... သူတို့က ဒီလိုပဲလေ ... တော်ပါပြီ။ နောက် ထပ် သူ့ဆီ လုံးစဖုန်းမဆက်တော့ဘူး ... ကျွန်မမှာလည်း မာနတွေ ရှိပါတယ်။

တကယ်ပါပဲ ... အလုပ်ကို ကြိုးစားပြီး လုပ်ပုံမယ်ဆိုမှ သူမ

စိတ်ထဲမှ နာကျင်သွားရကာ ဘယ်ကိုသွားရမှန်းလည်းမသိ။

အမေ့ဆီ ပြန်ရမယ်။ အမေမှ နေမကောင်းတာ။ ဆေးခန်း လည်းပြရမယ်။ ပြန်တော့မယ် ... သူငယ်ချင်း ညိုဇီဆီလည်း မသွား ချင်။ သူမကိုယ်က ယုံကြည်ပြီး သူ့ကို ဆက်သွယ်မိတာ။

ရှက်တယ် ... သူမ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း ပူထူနေ သည်။ သူမ ဘတ်စ်ကားပေါ် ပြန်တက်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့၏။ သူမခြေလှမ်းတွေက လေးလေးလံလံ အသိကင်းမဲ့နေသည်။

“မြရိပ်ညို”

“ဟင်”

“နင်ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... နေပူကြီးထဲမှာ လသာတယ် ထင်ပြီး တစ်လှမ်းခြင်းလျှောက်နေတယ် ... ထီးရော မပါဘူးလား၊ ထီးရောရှိရဲ့လား”

“အင်း ... ရှိပါတယ်၊ ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ် မြရိပ်ညိုလေ အမေ့ အကြောင်းတွေတွေးပြီး စိတ်ထဲမှာအသိတွေ ကင်းမဲ့နေသလိုပဲ။ အမေ အရမ်းနေမကောင်းဖြစ်နေတာလေ”

လရိပ်ထင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူမအားကိုးရာအရိပ်လေး တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသလိုပင်။ ထူးထူးခြားခြားပဲ ... သူက သူ့ ထီးအရိပ်အောက်သို့ ဝင်စေသည်။

“နင် အအေးသောက်မလား၊ ဟိုမှာခိုင် ခဏလေးစားလိုက်

ရှင်မြတ်နိုး

ပါမြရိပ်ညို ... နေပူကြီးထဲမှာဟာ နင်နေမကောင်းဖြစ်မှခက်မယ်၊ အပူရှုပ်တော့မှာပဲ ... လာပါ ... ငါ တိုက်မယ်၊ ဆေးခန်းက ညနေမှ မဟုတ်လား”

“အင်း”

“လာ”

လရိပ်ထင်က ရှေ့ကနေ အအေးဆိုင်လေးထဲဝင်သွားသဖြင့် မြရိပ်ညိုလည်း ရင်တွေပူလောင်နေတာကြောင့် အအေးဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်ခဲ့သည်။ ခြေလှမ်းတွေလည်း ဆက်မလှမ်းချင်တော့။

သတိုးမဟာဆီ မတန်မရာ အဆက်အသွယ်လုပ်ခဲ့တာကိုက သူမ အမှားတွေပါ။

“ထိုင်”

“အင်း”

“လိုင်ချိုးသောက်မလား”

“အင်း”

“နင်ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘာအင်းလဲ”

“နင်ပြောနေတာတွေအားလုံးကိုလေး၊ ကံ ... အအေးမှာစမ်း

သူ ရယ်သည်။

မြရိပ်ညိုက သူနှင့်အအေးဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်လို့လက်ခံသဘော တူတာပဲ လရိပ်ထင်ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ရသည်။

မြရိပ်ညိုက ငွေကြေး မချမ်းသာပေမယ့် မာနတော့ ချမ်းသာ၏။ သူမမျက်နှာက တင်းနေတတ်သလို လရိပ်ထင်ကို အရေးတယူ လုပ်တာပင် သူမကလပ်မှာ အလုပ်လုပ်တာ ပတ်ဝန်း ကျင်အား ပြောပြမှာကြောက်၍ဖြစ်နိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... လရိပ်ထင်ကတော့ ပီတိတွေဖြာနေခဲ့ ၏။ အအေးတွေ လာချပေးတော့ သူမရှေ့ ရွှေပေးခဲ့သည်။

“သောက်လေ”

“အင်း”

“လာပြန်ပြီ ... အင်း ...”

သူမလည်း ရယ်သည်။ သူ့ကျေနပ်သွားရ၏။ မြရိပ်ညိုရယ်။ ငါလေ ... နင့်ကိုပျော်ရွှင်စေချင်တယ်။ ငါလုပ်ပေးနိုင်တာတွေ အား လုံး လုပ်ပေးချင်တယ်။

မြရိပ်ညိုအမေ ဆေးကုစရိတ်အတွက် သူ့ အသုံးစရိတ်တွေ ကို ချို့ခြံချွေတာပြီး ပိုက်ဆံစုထားသည်။

“မြရိပ်ညို”

ရှင်မြတ်နိုး

“ပြောလေ”

“ဒေါ်လေးစံပယ် ဆေးကုဖို့လေ ငါငွေစုထားတာရှိတယ်”

“ငါမှာရှိပါတယ်ဟယ် ... မပေးပါနဲ့၊ ငါသိချင်းဆိုခတွေ့ရှိ တယ်၊ နင်ပေးတာလို့ပြောနေရင်ပဲ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် လရိပ်ထင်ရယ်”

လရိပ်ထင်ကတော့ ပညာကလည်းတော် ကြီးစားပြီး ရိုးသား တည်ကြည်လို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ စတားပဲ။ သူမကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက် အထောက်အပံ့ကို အသေးအမွှားလေးက အစ လက်မခံလိုပေ။ သူမက ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစတွေနဲ့ ချမ်းသာ ချင်သည်။

“မြရိပ်ညိုရာ ... ငါ့ကိုအရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းအဖြစ် သတ် မှတ်ပါ။ နင်နဲ့ငါက ငယ်ငယ်လေးထဲက အတူတူနေလာကြတာလေ၊ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်သိတယ်။ အားမနာပါနဲ့ဟာ၊ ငါ့စုထားတဲ့ပိုက်ဆံလက်ခံပေးပါ ... ဒေါ်လေးစံပယ်အတွက် ကုသိုလ်ယူချင်လို့ပါ”

လရိပ်ထင်က အရင်ထဲက အဖေနှင့်အမေအတွက် သိတတ် သူပါ။ စားစရာကအစ လာရောက်ပို့ပေးတတ်သည်။

“သမီးနော် ... ကိုယ့်ဘဝတူတူချင်းပဲ ရွေးချယ်ပါ။ သူဌေး သားတွေကို အထင်မကြီးနဲ့ ... နင့်အဖေကိုပဲကြည့် လရိပ်ထင်ဆို

မဆိုးဘူး”

အဖေစကားတွေကို မြရိပ်ညို ပြန်ကြားယောင်လာ၍ လရိပ် ထင်ကတော့ အဖေသဘောကွ သမက်လောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ မြရိပ်ညို မရွေးချယ်လိုပေ။ သူမက ချမ်းသာချင်တဲ့သူပါ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့လည်း လက်မထပ်ချင်ဘူး။ ဘဝ ကို ရုန်းကန်ရမည်။ အိမ်ထောင်ရေးကို မထူထောင်လိုပေ။ အအေး ခွက်ကို ယူသောက်မိသည်။

“အေးသွားလား”

“အင်း”

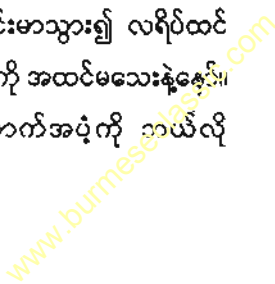
“ငါပေးတဲ့ပိုက်ဆံလေးကို လက်ခံနော် ... ပြောလေ ... အင်းလို့”

“ဟင့်အင်း”

“ဟာကွာ”

“ရပါတယ် လရိပ်ထင်ရာ ... လောလောဆယ်တော့ မြရိပ် ညိုမှာ ပိုက်ဆံရှိနေသေးလို့ပါ ... မရှိရင် ချေးမှာနော်၊ သိမ်းထား လိုက်”

သူမလေသံက နည်းနည်းလေးတင်းမာသွား၍ လရိပ်ထင် ဆက်မပြောတော့။ နင့်စိတ်ထဲမှာ မြရိပ်ညိုကို အထင်မသေးနဲ့နော်။ ငါယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက အထောက်အပံ့ကို သယ်လို

ရှင်မြတ်နိုး

အကြောင်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ငါက နိုက်ကလပ်မှာ သိချင်းဆိုပြီး ငွေရှာတာ ဖြူစင်တယ်လို့ထင်တယ် လရိပ်ထင်။

“ပြန်မယ်ဟာ ... အမေ့ကို ဆေးခန်းပို့ရမယ် နင်နေခဲ့လေ”

ရပ်ကွက်ထဲမှာ လရိပ်ထင်နှင့်တွဲ၍ ပြန်မဝင်လိုပေ။ ပတ်ဝန်းကျင်က အတင်းအဖျင်းပြောစရာ ဖြစ်နိုင်သည်။ လရိပ်ထင်ကို ရပ်ကွက်က အထင်ကြီးကြွ၏။ သူမ အရင်ထသည်။

“သွားပြီနော် လရိပ်ထင် ... ”

“နင် ဆေးခန်းသွားရင် ငါလိုက်ပို့ပေးရမလား မြရိပ်ညို”

“ဖြစ်တယ် ... မလိုပါဘူးဟာ၊ ငါ့ကိုတော့ တစ်မျိုးမထင်နဲ့ နော် လရိပ်ထင် ... ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးဟာ၊ ငါ့ကို အာရုံစိုက်မှာလည်း မလိုလားဘူး၊ ငါက ငွေရှာရမယ်လေ”

“မြရိပ်ညို”

“ဟင်”

“ငါ့ကိုယုံကြည်ပေးပါ၊ နင့်ကို ဒုက္ခရောက်အောင် ငါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ အကူအညီပေးချင်တာပဲ ရှိပါတယ်”

“သိပါတယ်ဟာ”

သူမ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကိုသတိုးမဟာရဲ့ ဆက်ဆံမှုကြောင့် သူမ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ချက်တွေ ပြည့်နှက်နေကာ ရှက်လည်း

အည်နေ၏။

တော်ပါပြီ ... ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ မဆက်သွယ်တော့ဘူး။ သာသက မာကျောလိုက်တာ။ နောက်မှထပ်ပြီး ဆက်သွယ် ပါတဲ့။ ဦးကျယ်ခမ်းနားလွန်းတယ်။ ကျွန်မကို အထင်မသေးပါနဲ့။ ကိုသတိုးမဟာ ... ကျွန်မဘက်ကနေ ရှင့်ကိုထပ်ဆက်သွယ်ဖို့ဆိုတာ ချစ်သလိုတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သူမ အိမ်လေးထဲဝင်လာတာနှင့် အမေ့ချောင်းဆိုးသံက ဆီးကြိုနေသည်။

“ညနေ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးက နာမည်ကြီး ဟိုတယ်ကြီး နာ ဧည့်ခံပွဲတက်ရောက်ဖို့ ဖိတ်ပါတယ်”

“ဒီညနေတော့ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးနဲ့မှ ကိုယ်မအားတော့ဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ညစာမစားနိုင်တော့ဘူး ... ဒါရိုက်တာပဲသွားပါ”

“ဥက္ကဋ္ဌ အခုတွေ့ဆုံပွဲက ဥက္ကဋ္ဌကိုယ်တိုင် သွားမှဖြစ်မယ် နော် ... အရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆုံကြမှာပါ”

“ကိုစနဲ့ပဲ သွားပါ ... ကိုယ်တစ်ကယ်မအားဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စ နဲ့တယ် ... ကိုယ်မသွားရင် မဖြစ်ဘူး”

သတိုးမဟာအတွက် မြရိပ်ညိုက အရေးကြီးသူဖြစ်သွား သည်။ သူတွေ့ချင်နေခဲ့၏။ သတိရ တမ်းတမိနေခဲ့သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်လဲ ... ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကြောင့်လား”

“ဘာ”

“စောစောက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဥက္ကဋ္ဌ”

“မင်းပဲ သွားပါ”

ကိုစန့်က သူ့လက်ထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လူယုံတော် တစ်ယောက် လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ ယုံကြည်ရသည်။ သူ့နှင့်ငယ်သူငယ် ချင်းဖြစ်ပေမယ့် မိဘတွေက နှမ်းပါးကြ၍ သူ့လိုနိုင်ငံခြားမှာသွား၍

အခန်း (၃)

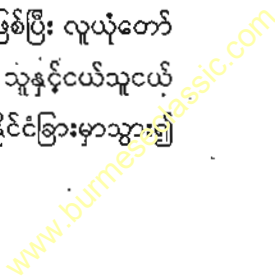
သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေများနေတာရော ဧည့်သည် တွေရှိနေတာ ရောမို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်စကားမပြောလိုပေ။ မြရိပ်ညို ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ။ ကောင်မလေးက လမ်းဘေး ဖုန်းကနေ ဆက်သွားတာပဲဖြစ်သည်။

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါ့မယ် မြရိပ်ညို ... မင်းကိုဆက်သွယ်ဖို့ ပြောခဲ့တာကိုပဲ လူကြီးလူကောင်း မဝီသလိုက်တာလို့ မင်းထင်နေ မလား”

မြရိပ်ညို အသံကို သူ့နှစ်သက်သည်။ စွဲမက်စရာပဲ ... မြရိပ် ညိုကို မြေတောင်မြှောက်ပေးလိုနေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကိုယ်တိုင် သွားရောက်၍ ဖိတ်ဆက်ခဲ့သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌ”

“အင်း”

ပညာမသင်နိုင်ခဲ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ... ကိုခန့်က အလုပ်တာဝန်မှာ ကျေပွန်လွန်းသူဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်မှာ သူ့ကိုရိုသေလေးစား၏။ အပြင်ရောက်ရင်တော့ ပြောမနာဆိုမနာ။

ကိုခန့်က အိမ်ထောင်နှင့် ကလေးအဖေ။ သူကတော့ လူပျိုကြီး။

“မြရိပ်ညိုရယ် ... မင်းဆီကိုရောက်လာဖို့ ကိုယ်အရမ်းဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေပါတယ်ကွာ ... တွေ့ချင်တယ်”

မြရိပ်ညိုက ဘယ်လိုကောင်မလေးမျိုးလည်းကွာ။ ကလပ်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့အဆင့်က ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

သူမရဲ့ အေးစက်စက်အပြုံးတွေ။ သူ့ကို မြူရွယ်ဖြားယောင်းဖို့အတွက်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ မြရိပ်ညိုကို သတိရနေသည်။

ညနေရုံးဆင်းတော့ သူပြန်ပြီး ရေချိုးပြင်ဆင်နေ၏။ ထူးခြားတာက ရင်ခုန်နေခြင်းပင်။

“မင်းအရမ်းလှတယ် ... တကယ်ပဲ ကိုယ့်နလုံးသားကိုထိစေတယ် မြရိပ်ညို ...”

မြရိပ်ညိုက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် အဆိုတော်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ်မြေတောင်မြှောက်ပေးချင်တယ်။

မင်းကို ကူညီမှာပါ။

သူ သေသပ်သားနားတဲ့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ကလပ်သို့ရောက်လာခဲ့သည်။ တကယ်ကြောင်တယ်။ သူ့စိတ်တွေ အရမ်းလောနေသည်။

“ဆရာ ... ကြွပါ ... ဘာများသုံးဆောင်ပါမလဲခင်ဗျာ”

“ဒီမှာ ...”

“အမိန့်ရှိပါ”

“မင်းတို့ ဒီကလပ်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ မြရိပ်ညိုဆိုတာကို သိလား”

“ဪ ... အချိန်ပိုင်းအဆိုတော်မလေးလား ... အရမ်းလှတယ်လေ ... တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် ...”

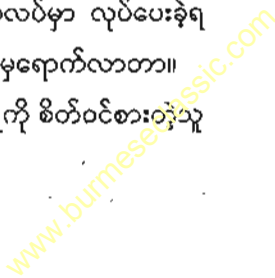
“ဟုတ်တယ်”

“စောသေးတယ်ခင်ဗျာ ... နံနဲ ညဉ့်နက်တယ်။ အစောဆုံး ၁၀ နာရီလောက်မှ ရောက်လာတတ်တဲ့ ကောင်မလေးပါ”

“ဪ ... ညဉ့်နက်မှလာတာလား”

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ညဉ့်နက်မလေးလား။ မနေ့ညက သူ့မွေးနေ့မိတ်ဆွေတွေရဲ့ တောင်းဆိုမှုအရ ဟက်ပီကလပ်မှာ လုပ်ပေးခဲ့ရသည်။ ဟုတ်တယ် ... မြရိပ်ညိုက ညဉ့်နက်မှရောက်လာတာ။

“ဆရာ ခင်မင်ချင်လို့လား ... မြရိပ်ညိုကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူ

ရှင်မြတ်နိုး

တွေများတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မြရိပ်ညိုက ဘယ်သူမှစိတ်မဝင်စားဘူး၊ အချိန်ပိုင်းလောက်ပဲနေတာပါ”

“ဪ ... ”

“ဆရာ ... ဘာလိုအပ်ပါလဲ၊ အဖော်လိုအပ်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ရတယ်”

သူ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ မြရိပ်ညို ဘယ်မှာနေတာလဲ။ အချိန်ပိုင်းပဲ ရောက်လာတတ်ပြီး ညဉ့်နက်မှတဲ့။ သူ လူရှင်းတဲ့နေရာတွင် ကားကိုထိုးရပ်ပြီး ထိုင်နေလိုက်၏။

ကလပ်မှာ အစောကြီး စောင့်မနေချင်ပေ။ သူက လူသိများတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်အနေနှင့် လူမြင်လည်း မခံလိုပေ။ သူ့လုပ်ရပ် မှားနေပြီလား။

မြရိပ်ညိုကိုတွေ့ဖို့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်က အခိုင်မာဆုံးပင်။

ည ဆယ်နာရီ။ ရင်မောရတယ် မြရိပ်ညို ... ကိုယ် တကယ်ပဲ မိန်းကလေးတွေ သိပ်စိတ်ဝင်စားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ မြရိပ်ညိုက တော့ သူ့ရင်ကို စွဲငြိနေခဲ့သည်။

ဆယ်နာရီကျော်သည်နှင့် သတိုး ကားနှင့် Happy ကလပ်ကို ပြန်မောင်းလာခဲ့သည်။

“မြရိပ်ညို ရောက်နေပြီပဲ”

ပန်းကတ္တီပါနီရင်ချက်

မြရိပ်ညိုအသံကို သူ့ကြားလိုက်ရ၍ ရင်ထဲမှာ အေးစိမ့်ကြည့်နူးမိသွားသည်။ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် မြရိပ်ညိုက လှပလွန်းနေသည်။

“မြရိပ်ညို ... မင်းအသံလေးကို ကြိုက်တယ်ကွာ၊ မင်းလိုအပ်တာတွေ ကိုယ်ဖြည့်စွမ်းပေးမှာပါ”

ကပ္ပဲမှာလည်း အတွဲတွေက ကိုယ်စီ သီချင်းသံစဉ်အလိုက် ကနေကြသည်။

သူ ... မြရိပ်ညိုကို တောင်းဆိုရမလား။ ရှက်တော့ ရှက်မိ၏။ သူ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်တွဲ၍ မကခဲ့ဘူး။

သူ တောင်းဆိုရမလား။ မြရိပ်ညိုကတော့ သူ့ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်။ သူ့ကြောင်စိစိ ... မနက်ကတော့ ဖုန်းဆက်ပြီး အခု တူတော့လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်မတွေ့ဘူးသလိုပင်။

ခပ်စိမ်းစိမ်း ကောင်မလေး။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နှင့် ပဲပေးနေတာများလား။

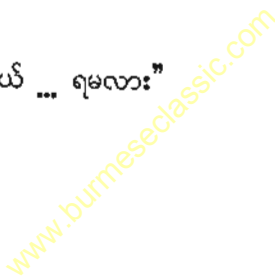
“သူဌေး”

“ဟင်”

“မြရိပ်ညိုလေ ... ”

“အင်း ... ကိုယ် မြရိပ်ညိုနဲ့တွဲကချင်တယ် ... ရမလား”

“မရပါဘူး”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“မြရိပ်ညိုက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တွဲမကပါဘူး၊ မိန့်ကလေးချင်းပဲ ကတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ သူဌေးရဲ့နာမည်ပြောပြီး မေးကြည့်ပေးပါမယ်နာမည်ပြောပါ”

“သတိုးမဟာ ... ကိုယ့်နာမည်ပဲပြောလိုက်ပါ မြရိပ်ညိုသိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခဏလေး စောင့်ပေးပါခင်ဗျာ”

“အင်း”

ဝိတ်တာကောင်လေးက တရိတသေနှင့်ပြောပြီး စင်နောင်သို့လျှောက်သွားသည်။ မြရိပ်ညိုက သူ့ကိုတွေ့လျှက်သားနဲ့ အဖက်မလုပ်တာ သူ့ကိုအထင်လွဲစိတ်ကောက်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သူ့ဆီက လေသံမာမာနှင့် တုန်ပြန်လိုက်၍ ဖြစ်နိုင်သည်။

“သူဌေးခင်ဗျာ ... မြရိပ်ညိုက လုံးဝလက်မခံပါဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“မြရိပ်ညိုက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တွဲမကပါဘူးတဲ့၊ ဒီမလည်း အကြာကြီးနေလို့ မရပါဘူးတဲ့ ... ဦးသတိုးမဟာကိုသိပေမယ့် အကူအညီမလိုအပ်တော့ပါဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လား”

မင်းက မာနပြလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား မြရိပ်ညို။ စင်ပေါ်မှာ မြရိပ်ညိုက အေးဆေးတည်ငြိမ်နေသည်။ အကူအညီမလိုတော့ပါဘူးတဲ့။

သူမှားတယ် ... သူ့ရဲ့လိပ်စာကဒ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့တာပဲ။ သူက မထေမဲ့မြင်လုပ်မိသွား၏။ သူ့စိတ်တွေက ထူးဆန်းပြီး မာန်မာနတွေ ပျောက်ကွယ်နေသည်။

“ဒီမှာ”

“ဗျာ”

“မြရိပ်ညိုကို ဆက်သွယ်နိုင်မယ့် ဖုန်းနံပါတ်ရှိလား”

“မရှိပါဘူး မြရိပ်ညိုက အချိန်ပိုင်းလာဆိုတာ တစ်ပတ်ပဲရှိပါသေးတယ်”

မြရိပ်ညိုနှင့်ပတ်သက်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့ဆီလျှောက်လာသည်။

“မြရိပ်ညိုရဲ့ သူငယ်ချင်းညိုမိပါ”

“ဪ ... ထိုင်ပါ”

“မနက်က မြရိပ်ညို သူဌေးဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်လို့ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်အလုပ်မအားလို့လေ၊ မြရိပ်ညိုနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

ညိုမိကတော့ မြရိပ်ညိုရဲ့ မာနကိုသိထားသည်။ ကိုသတိုး မဟာထံမှ ဘယ်လိုအကူအညီမျိုးကိုမှ မယူနိုင်တော့ကြောင်း ပြောခဲ့၏။ ညိုမိ ဖြောင်းဖျလို့ပင်မရ။

“မြရိပ်ညိုက ဆင်းရဲနွမ်းပါးပါတယ် သူဌေး”

“ကိုယ့်ကို သတိုးလို့ပဲခေါ်ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုသတိုး သူက မိဘတွေမသိအောင် ညဉ့်နက်မှ ခိုးထွက်လာပြီး သီချင်းဆိုတာပါ”

“ဘယ်လို”

“မြရိပ်ညို ကျောင်းစရိတ်ရော သူ့အမေ နေမကောင်းလို့ ဆေးဖိုးရောပါ အချိန်ပိုင်း ငွေရှာတာပါ”

“ဟုတ်လား”

မြရိပ်ညိုအကြောင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မြရိပ်ညိုရယ်။

“သူ့အဖေက လက်မခံဘူး ... မြရိပ်ညိုအဖေက အရက်တွေ သောက်ပြီး မိသားစုတာဝန်ကို သိပ်မယူဘူး”

ညိုမိကတော့ မြရိပ်ညိုကို အဆိုတော်အဖြစ်တွေ့မြင်လိုသည်။ သူငယ်ချင်းအတွက် ကူညီနေတာပဲဖြစ်၏။ မြရိပ်ညိုက မာနကြီးလွန်းတယ်။ တော်ပါပြီ ... ဘယ်သူ့ဆီကမှ အောက်ကျခံပြီး အကူအညီမတောင်းတော့ဘူးတဲ့။

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

“မြရိပ်ညိုကိုတွေ့ချင်တယ် ... ညိုမိ ကူညီပါ”

“မြရိပ်ညို ပြန်တော့မယ် ... သူ့ကို ကလပ်ကကား လိုက်ဖို့ တယ် ... ရပ်ကွက်ထိပ်အထိပေါ့”

“ညိုမိရော လိုက်ခဲ့ပါ။ ကိုယ်သွားတွေ့မယ်”

“မြရိပ်ညိုက မာနရှိတယ်၊ ညိုမိက အဆိုတော်မလေးဖြစ်စေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မြရိပ်ညိုကတော့ ဘယ်သူ့ဆီကမှ အကူအညီ မယူဘူးတဲ့၊ သူ့ဟာသူ ကြိုးစားမယ်တဲ့”

“ညိုမိ”

“ရှင်”

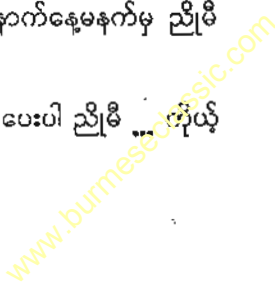
“ဒီဖုန်းကို မြရိပ်ညိုကို ပေးပေးပါ”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ... မြရိပ်ညိုက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်မှပဲ ပေးပါနော်”

ကိုသတိုးက လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်၍ မြရိပ်ညိုနှင့်အဆင်ပြေစေချင်သည်။ သူမတို့ လိုက်သွားတော့ ကလပ်က ကြိုပို့ကားက ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။ ကိုသတိုးက မြရိပ်ညိုနေတဲ့ ရပ်ကွက်အထိ လိုက်သွားမယ်တဲ့။

“မလိုက်ပါနဲ့တော့ ကိုသတိုး ... နောက်နေ့မနက်မှ ညိုမိ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပေးပါ့မယ်”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ပြောပေးပါ ညိုမိ ... ကိုယ့်”

အနီးအနားမှာ စီးပွားရေး အစုရှယ်ယာရှင်တွေရှိနေလို့ပါ ... ကိုယ် အခု အရေးကြီးတဲ့ တွေ့ဆုံပွဲကိုတောင်မသွားဘဲ ဒီကိုလာခဲ့တာပါ လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ ပြောပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ညိုမိကို မြရိပ်ညိုနေထိုင်တဲ့ရပ်ကွက် လိုက်ပြပေးဖို့တောင်း ဆိုမိတဲ့အထိ သူ ရူးသွပ်သွားရသည်။

“နောက်နေ့မှပါ ... ညိုမိလည်း မအားသေးလို့လေ၊ စိတ်မပူ ပါနဲ့ ကိုသတိုးရယ် ... ညိုမိ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် သူငယ်ချင်း ကိုဖျောင်းဖျပေးပါ့မယ်”

သတိုးစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို စိတ်တိုင်းမကျသလိုကြီးဖြစ်နေ သည်။ မြရိပ်ညိုကို သတိရတမ်းတမိနေ၏။ သူ အိမ်ပြန်ရောက်လာ သည်။

“သတိုး ... မင်းနောက်ကျလှချည်လားကွာ၊ လေးလေး စောင့်နေတာကွ”

“ဒီည အလုပ်ကိစ္စတွေ အရမ်းများသွားလို့ပါ”

“အေး ... အေး ... အနားယူတော့”

သတိုးမှာ မိဘတွေမရှိကြတော့ပေ။

ဦးလေးဖြစ်သူက ငယ်စဉ်လေးထဲက ကျေးဇူး စောင့်

ရှောက်လာခဲ့တာ။ သတိုးမိဘ သဖွယ်ပါပဲ။

အစ်မဖြစ်သူက သားကိုအမွေပစ္စည်းတွေနှင့်အတူ လေး လေးဗလထံတွင် အပ်နှံထားခဲ့သည်။ လေးလေးကလည်း သတိုး အား သားတစ်ယောက်ပမာ အိမ်ထောင်ပင်မပြုဘဲ လူ့ဂျိုကြီးအဖြစ် စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့၏။ သူ့ကို အရိပ်လိုကြည့်နေတတ်တဲ့ လေးလေး က ...

“သတိုး ... သား ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မျက်နှာလေးညိုနေပါလား၊ မင်းဘာဖြစ်လာလို့လဲ အလုပ်မှာ အဆင်မပြေဘူးလားကွာ”

“ပြေပါတယ် လေးလေး ... သတိုးအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ လေးလေး အနားယူတော့”

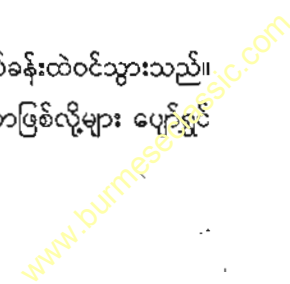
“လေးလေးက အရေးမကြီးပါဘူး ... သတိုးပဲ အရေးကြီး တာ ... လေးလေးဘဝမှာ သတိုး အရေးကြီးဆုံးပဲ ... သတိုးဘယ်လို အခက်အခဲတွေပဲရှိရှိ ဖွင့်ပြောပါကွာ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး လေးလေးရာ၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း အလုပ်ကိစ္စတွေများလို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတာပါ”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော ... လေးလေး အိပ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လေးလေးက သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည်။ သတိုး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့၏။ သူ ဘာဖြစ်လို့များ ပျော်ရွှင်

ရှင်မြတ်နိုး

တက်ကြွမှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေတာလဲ။ ယခုကဲ့သို့ ညှိုးနွမ်းလေးလံ
မှု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရှိခဲ့။ သတိုးက ငယ်စဉ်လေးထဲက တက်ကြွ
လန်းဆန်းနေသူပါ။

“မြရိပ်ညိုက ဆင်းရဲတယ်၊ အချိန်ပိုင်းအဆိုတော် လုပ်နေ
တာပါ။ မိဘတွေ မသိအောင် ထွက်လာပြီး သီချင်းဆိုတာ ဝါသနာ
လည်း အရမ်းပါလို့”

မြရိပ်ညို သူငယ်ချင်းပြောတဲ့စကားတွေကို ကြားယောင်
လာခဲ့သည်။ ထူးဆန်းတဲ့ ကောင်မလေး ... သူ့ကို တစ်စက်လေး
မျှပင် လှည့်မကြည့်။ စိမ်းကားလွန်းနေ၏။ သူ့အိပ်ခန်းထဲဝင်လာပြီး
အိပ်ယာပေါ် ပစ်လှဲအိပ်လိုက်သည်။

“မြရိပ်ညိုရေ ... မင်းကြောင့် ကိုယ်အရမ်းခံစားနေရပြီထင်
တာပဲ၊ ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ”

ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ့ချစ်ခင်နှစ်သက်နေ
သည်။ သူ့မွေးနေ့မှာ သီချင်တဲ့အသံလေးကို သူ့စွဲလမ်းခဲ့ရ၏။ အဆို
တော်မလေးအဖြစ် မြေတောင်မြောက်ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။

“ကိုယ် ဒီလောက်အထိ ခံစားနေရမယ်လို့ မထင်ပါဘူးကွာ၊
ရင်တွေနာကျင်နေတယ်၊ မင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ပါ
ဆိုရင်တောင် ကိုယ်တောင်းပန်မိမလားဘဲ”

သတိုး အိပ်လို့မရ။ မြရိပ်ညိုနှင့်တွေ့ဆုံလိုနေသည်။ သူ့လို

ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဘာမဟုတ်တဲ့ အဆိုတော်မလေးတစ်
ယောက်ကိုပင် သူ့နှလုံးသားထဲအထိ စူးနစ်တိုးဝင် ချစ်မြတ်နိုးသွား
မိတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၄)

“မြရိပ်ညို”

“ဟင် ... လရိပ်ထင် ... နင် ... နင် ငါ့ကိုပဲ စောင့်ကြည့်နေတာလား”

“နင် တကယ်ပဲ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ တူနေပါလားဟ”

“ငါ့ဘဝနဲ့ ငါပဲလေ”

“ငါ စိတ်ပူတယ်”

“ဘာကိုလဲ ... နင့်ကို ငါပြောထားပြီးပြီနော်၊ ငါ့ကိစ္စတွေမှာ ဝင်မပါပါနဲ့လို့”

“ဝင်ပါရမှာပဲ မြရိပ်ညို၊ နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းလေ၊ နင့်ဘဝအတွက် ငါကဝင်ပါနေရမှာပဲ”

“နင့်သဘောပဲဟာ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မြရိပ်ညို မပြောလိုတော့။ လရိပ်ထင်ကို သူမ လန့်ရသေးသည်။ သူမ ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ဖြစ်နေ၍ လရိပ်ထင် အကာအကွယ်နှင့် စောင့်ရှောက်ပေးနေတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်။

“မြရိပ်ညို”

“ဟင်”

“ဒေါ်လေး ... နေကောင်းလား”

“သက်သာတယ် ... ဒါကြောင့် ငါအပြင်ထွက်တာလေ”

“အင်းလေ ... နင့်ကိုလည်း ငါအပြစ်မတင်ပါဘူး။ နင့်အတွက် ငါ့အလိုအပ်တာပဲ၊ နင့်အဖေကတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လွန်းပါယ်”

“ငါ့အဖေကို မဝေဖန်စမ်းပါနဲ့ လရိပ်ထင် ... အဖေလည်း အဖေအကြောင်းနဲ့အဖေ ရှိမှာပေါ့ဟ”

“ဆောရီး”

သူမ သတိရသွားမိတာက ကိုသတိုးမဟာပင်။ သူမနှင့်တွေ့စောင့်နေပေမယ့် သူမကတော့ လုံးဝမပတ်သက်ဖို့ဘဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ရှင်က သူ့ဋ္ဌေးမင်းပဲ၊ မြရိပ်ညိုလို အဆင့်က ကောင်မလေးကို အပျော်ပဲကြိုမှာလေ ... ရှင်က အတည်ကြံမလား”

သူမ ဖုန်းဆက်တာပင် လေသံက မာတင်းနေသည်။ မြရိပ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ညိုက သူ့အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့စေတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ တော်ပါပြီ။

ရှင်ကြီးဆီက ဘာအကူအညီမှ မတောင်းတော့ဘူး ကိုသတိုးက အပျော်ပါပဲ။ သူမနှင့်တွဲကဖို့ တောင်းဆိုနေသည်။

“ဟွန်း ... ဝေးသေးတယ်၊ ကျွန်မက ရှင်ထင်ထားသလို အပေါစား မဟုတ်ဘူး”

သူမ သီချင်းဝဲဆိုသည်။ ကျန်တာတွေ ဘာတစ်ခုမှမလုပ်။ မိန်းကလေးချင်းပဲ သူမ တွဲက၏။

ဒါပေမဲ့လည်း မြဲရိပ်ညိုဘဝက သူများတွေလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မပျော်နိုင်ပါဘူး။ ကြမ်းတမ်းလွန်းသည်။

“ကိုသတိုး ... အဲ ... လရိပ်ထင်”

“နင် စောစောက ဘယ်သူ့နာမည် မှားခေါ်လိုက်တာလဲ ကိုသတိုးတဲ့ ... ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ... နင်ကလဲ ... အိမ်ရောက်နေပြီ နင် သွားတော့”

“မြဲရိပ်ညို ... နင့်မှာ ... ”

“သွားပြီ”

သူမ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လရိပ်ထင်ကို ကျော်တက်လိုက်သည်။

တကယ်ပါပဲ ... အရေးထဲ ဒီလူ့နာမည်ကို ယောင်ပြီး ခေါ်မိသေးသေးတယ်။ လရိပ်ထင် ကြားသွားတော့ ပြဿနာပဲ။

သူမ အိမ်လေးထဲ ဝင်လာသည်။

“ကျွီ”

“ဟာ”

အရေးထဲ တံခါးကိုဖွင့်တာ လက်ချော်ပြီး အသံကမြည်သွားကြရိပ်ညို လန့်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ အပြင်က ... ”

“ဘုရားရေ”

အဖေအသံနှင့် လူးလွန်လာ၍ သူမ အိမ်လေးထဲအမြန်ဝင် တံခါးကိုပြန်ပိတ်၍ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်သည်။

“ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

“သမီးပါ”

“ဟင် ... ဒီအချိန်ကြီး ဘာထလုပ်တာလဲ ... ပြောစမ်းရိပ်ညို”

အဖေ ထွက်လာသည်။ အမူးမပြေသေးသည့် ပုံစံနှင့် ဒယ်မီးထိုင်။ သူမ ကြောက်၍ မလှုပ်ရဲတော့။

မြဲရိပ်ညို အပြင်ထွက်တာ သိသွားရင်တော့ အသေ အသတ်တော့။

ရှင်မြတ်နိုး

“မြရိပ်ညို”

“ရှင် အဖေ ...”

“အပြင်ကိုထွက်တာလား ပြောစမ်း ... မလိမ်နဲ့နော်၊ ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အဖေ ... သမီးအိပ်မပျော်လို့ ဘုရားရှိခိုးမလို့ပါ”

“ဘာပြောတယ် ... နင်လိမ်နေတာပဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ဘာလဲ အဖေက အရက်သမား ငမူးမို့ နင်လိမ်ပြောတိုင်းရမယ်ထင်လား”

“တကယ်ပါအဖေ ... သမီး လုံးဝအပြင်မထွက်ပါဘူး”

အဖေက သူမအား စူးစူးဝါးဝါးနှင့်ကြည့်သည်။

“နင် ... နင် လိမ်နေတာပဲ ... နင်ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်အစားကဘာလဲ”

“သမီး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို့ ဝတ်စားတတ်တာ အဖေသိတာပဲ”

“နင် ... နင့်ကို ဘောင်းဘီမဝတ်ရဘူးလို့ ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ညအိပ်တုန်းဝတ်တာပဲ အဖေ”

“ငါမယုံဘူး ... နင်လိမ်နေတာပဲ၊ ညဘက်အပြင်ထွက်တာ

ပန်းကတ္တီပါနီရင်ချက်

နင် ဘယ်သူနဲ့သွားချိန်းတွေ့တာလဲ ပြောစမ်း”

“မတွေ့ပါဘူးအဖေ ... သမီးမှာ ဘာရည်းစားမှလည်းမရှိပါဘူး ... တကယ်ပါ”

“အဟွတ် ... ဟွတ်”

“အဟွတ်”

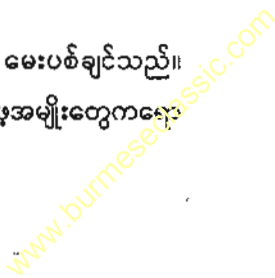
အမေ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း ထလာသည်။ အဖေ ဒေါသက အမေထံရောက်သွားတော့သည်။

“နင်က ဘာထလုပ်တာလဲ ... ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်နဲ့ ကျက်သရေမရှိဘူး၊ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်စမ်း”

“ညဉ့်နက်နေပါပြီ ကိုမောင်ရယ် ... လူကြားလို့လည်း မကောင်းပါဘူး၊ ဆူချင်ရင် မနက်မှဆူပါနော် ... သဲ တောင်းပန်ပါတယ်”

“နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း ... ငါ့သမီးကို ငါဆုံးမနေတာ၊ မြရိပ်ညို နာမည်ပျက်ရင် ငါတို့တစ်မျိုးတဆွေလုံး ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းရမယ်ဟ၊ ငါ့ကြောင့် တမိသားစုလုံး ဂုဏ်ငယ်ခဲ့ကြရတယ် ... ငါ့သမီးကပါထပ်ပြီး ငါတို့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာထပ်ပြီးအကျမခံနိုင်ဘူး”

သမီးက ဘာလုပ်နေလို့လဲ အဖေဟု မေးပစ်ချင်သည်။ အဖေကတော့ ဘာတွေတာဝန်ကျေလို့လဲ။ အဖေအမျိုးတွေကရေး

သမီးကို ဆွေမျိုးလို့ သတ်မှတ်ထားလို့လားဟု မေးချင်နေ၏။

မမေးရဲ ... အဖေက ပို၍ပင် ဆူပွက်သောင်းကြမ်းတော့မည်။ အဖေပြော ဆိုသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံနေမှပါ။

“သမီးလေး ... ဝင်အိပ်တော့”

“မိသံ ... နင်ဝင်မပါနဲ့လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား နင်ဝင် ... ရောဂါသည်မ ... နင့်လိုမိန်းမမျိုးကို ငါယူမိတာ နောင်တရဟယ်၊ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့မိန်းမ ... ”

“အဟွတ် ... အဟွတ်”

“အဟွတ်”

“ငါ လုပ်လိုက်ရ”

“အဖေ”

အမေ့လက်ကိုဆွဲပြီး သူမ အိပ်ခန်းထဲ ပို့လိုက်သည်။

“အမေဝင်မပါပါနဲ့ အဖေအကြောင်း အမေသိရဲ့သားနဲ့ မိသားစုကို အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာနေတာလေ”

“သမီး”

“သမီးအတွက် မပူနဲ့ ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အမေ စိတ်သောက်ရောက်ရမယ့်အလုပ် သမီးဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ပါဘူး”

“သမီးရယ်”

“အမေ အိပ်တော့ ... လုံးဝထွက်မလာနဲ့နော်၊ သမီးတို့

သတ်မပစ်လောက်ပါဘူး ... အဖေက စေတနာနဲ့ ဆုံးမနေတာပါ အမေ”

အမေက မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာပေမယ့် အသံမထွက်ရဲ၊ အမေ့ကို သနားလိုက်တာ။ အဖေဆီပြန်ရောက်လာတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ရစ်သည်။

“ထိုင်စမ်း”

“အဖေ”

“နင် ဘယ်သူနဲ့ ချိန်းတွေ့ရတာလဲ ... ငါ့ကိုမလိမ့်နဲ့နော်၊ တံခါးက ဖွင့်ပြီးပိတ်တဲ့အသံ နင်အပြင်ကိုထွက်တယ် မဟုတ်လား”

မြရိပ်ညို အဖေရှေ့မှာ ခူးတုတ်ထိုင်ရင်း ပြောစရာစကား မရှိတော့သလို နေပစ်လိုက်သည်။

အဖေ့စိတ်တိုင်းကျ ပြောဆိုရိုက်နှက်ပါစေ။ မိသားစုအပေါ် အကြင်နာကင်းမဲ့လွန်းတဲ့ အဖေ့ကို မြရိပ်ညို နာကြည်းမိနေ၏။

အဖေ ပြောလိုက်လျှင် အဖေက အကောင်းပဲ။ အမေက ပြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး အတင်းအကြပ် လက်ထပ်ယူခဲ့လို့ သူ စိတ်ဓာတ်ကျသွားကာ ဘဝကို ရေစုန်မျှောပစ်လိုက်တာတဲ့။

သူဌေးသားဆိုပြီး အကြောင်းပြချက်နှင့် ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရ အဖေ မလုပ်ခဲ့။

အမေ့ဝင် က ကြီးမားလွန်းသည်။

“ငါမေးတာကို ဖြေစမ်း မြရိပ်ညို ... ”

“ဖြန်း”

“အား”

“ဖြန်း”

သူမအသံမထွက်အောင် အကြိတ်၍ခံပစ်သည်။ ရိုက်ပါ အဖေ
မကျေနပ်ရင် အမေနဲ့သမီးကို သတ်ပစ်လိုက်ပါ။

“ဦးလေးမောင်”

“ဟင် ... မင်း လရိပ်ထင်”

“မြရိပ်ညို တကယ်ပဲ အပြင်မထွက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ရှိနေပါ
တယ် ... စာကျက်ရင်း အပြင်မှာ လမ်းထွက်လျှောက်နေတာပဲ”

“အေးကွာ ... ဦးလေးမောင်က သမီးမွေးထားတော့ မျက်
ခြေမပြတ်ကြည့်ပြီး ဆုံးမ သွန်သင်နေတာကွာ၊ အပြင်ထွက်သွား
လားလို့”

“မထွက်ပါဘူး ... ညဉ့်နက်နေပြီလေ မနက်မှမေးပါလား
မြရိပ်ညို တကယ်လည်း အပြင်မထွက်ပါဘူး”

“မင်းပြောတာတော့ ယုံပါတယ် လရိပ်ထင် ... မင်းက လူ
တော်လေးပဲ၊ ဦးလေးမောင်က သားလိုချင်တာကွ ... ဒါပေမဲ့ ကံ
ဆိုးပါတယ်၊ သမီးပဲ မွေးတယ်”

“မြရိပ်ညို နင်လည်းအိပ်တော့ ... ဦးလေးမောင်လည်း အိပ်

ပါတော့ဗျာ”

“အေး ... အေး”

အဖေကထပြီး သူ့အခန်းလေးထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ မြရိပ်
ညိုလည်း ကျေးဇူးပဲဟုပြောပြီး သူမအခန်းလေးထဲ ဝင်လာခဲ့၏။
အဖေက ငုတ်တုတ်ထိုင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

“ဟိုဘက်အိမ်က ကောင်လေးလား”

“အင်း”

“မောင်မင်းကြီးသားကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...
အမေတို့ကို အစစအရာရာ ကူညီတယ်၊ မောင်လရိပ်ထင်အဖေကလဲ
ကူညီပါတယ်”

“အမေ အိပ်တော့”

“သမီးလေး ပါးမှာ ... ”

“ရတယ်အမေ ... အထူးအဆန်းမှ မဟုတ်တော့တာ”

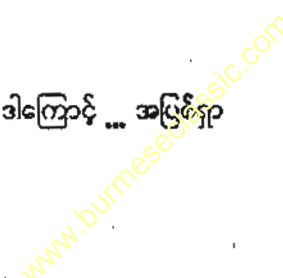
“သမီး”

“ဟင်”

“ညည်းအဖေကို အမေခွင့်မလွှတ်ချင်တော့ဘူး၊ အမေကွာ
ရှင်းပေးလိုက်တော့မယ်”

“ဘာပြောတယ် အမေ”

“သူက အမေ့ကို ကွာချင်နေတာပါ၊ ဒါကြောင့် ... အဖြစ်ရှာ

နေတာပဲ။ အမေက ဘယ်လိုပဲ ကွာချင်လည်း ကျွန်မ လုံးဝမကွာ ပေးနိုင်ဘူးဆိုလို့သာပါ ... သူ့ရဲ့ ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေဆီ အပြီးအပိုင် ပြန်သွားပါစေတော့ကွယ်”

“သမီးကို အဖေရိုက်တာ ဆန်းလို့လား ... အိပ်တော့အမေ”

အဖေ့ကို အမေ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ မြဲရိပ်ညို သိသည်။ အမေကျန်းမာရေး ချို့တဲ့နေတဲ့အချိန်မှာ စိတ် သောကတွေ မခံစားစေလိုတော့။

အဖေနဲ့သာ ကွာရှင်းလိုက်လျှင် အမေ သေမလားပဲ။

“သမီးလေးရယ် ... အပြစ်မဲ့တဲ့ သမီးလေးကို နှိပ်စက်တာ တော့ အမေသည်းမခံနိုင်ဘူး။ သမီးအရွယ်ရောက်နေပြီပဲ”

“မြဲရိပ်ညိုက အဖေရိုက်တာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေရာ ... အရိုက်ခံနေကျပဲဟာ”

အမေ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတာကို မြဲရိပ်ညို မမြင်မတွေ့ ရက်။ သူမ ဘာမှမဖြစ်သလိုလို ရယ်လျှက် ဝင်အိပ်လိုက်သည်။

“သမီး”

“အမေ”

“အပြင်ထွက်သေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မောင်လရိပ်ထင် ကယ်ပေလို့ပေါ့ ... အမေတော့ မောင်

လရိပ်ထင်အပေါ် ကျေးဇူးတွေများလွန်းနေပါပြီကွယ်”

ဒေါ်သဲသဲကတော့ သမီးလေးကို မောင်လရိပ်ထင်နှင့်နီးစပ် စေချင်သည်။ လူကြီးချင်းတွေကလဲ သဘောတူကြ၏။ ခက်နေတာ က သမီးလေးပင်။ မာနတကြီးနဲ့ အခုတလောမှ အရောတဝင်လေး ရှိလာသည်။

“သမီးအဖေက မောင်လရိပ်ထင်ကိုတော့ လေးစားတယ်။ နှိုးမွမ်းစကားတွေလည်း ပြောတယ် ... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ အမေ့ဝဋ်ကြွေးပဲပေါ့”

“အဟွတ် ... ဟွတ်”

“အဟွတ်”

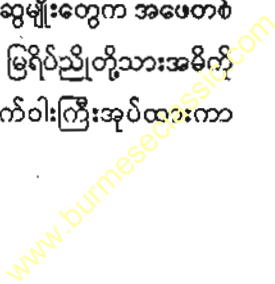
“အမေ”

“အဟွတ်”

“တောက် ... ကျက်သရေကိုမရှိဘူး ... အတူတူမနေတာပဲ ကောင်းတယ်။ သွားပြီ ... မြဲရိပ်ညို နင်လည်း သတိထားနေ၊ နာမည် ပျက်လို့ကတော့လား ငါ့အမျိုးတွေကြားထဲမှာ ပြောစရာမဖြစ်စေနဲ့”

“ဝုန်း”

အဖေ အပြင်ကိုထွက်သွားသည်။ ဆွေမျိုးတွေက အဖေတစ် ယောက်ထဲကိုသာ လက်ခံကျွေးမွေးကြပြီး မြဲရိပ်ညိုတို့သားအမိကို တော့ အဖော်မလုပ်ကြ။ အမွေတွေ လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားကာ

ရှင်မြတ်နိုး

အဖေ့ကိုတော့ အချိုသတ်ထားကြသည်။

“သမီးလေးရယ် ... အမေ့ဘဝကိုသာ စံနမူနာယူပါတော့ သူဌေးသားဆိုတာ တကယ်တမ်းဆိုရင် ဘာအထင်ကြီးစရာမှ မရှိပါဘူးအေ”

သမီး မြရိပ်ညိုက တသွေတမွေးလေးချောမောလှပ၍ ဒေါ်သဲသဲစိတ်ပူသည်။ မိမိကဲ့သို့ အဖြစ်မျိုးနှင့် မကြုံတွေ့စေလိုပေ။

“သမီးလေးမှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေရှိနေပြီလားတောင် မသိဘူး”

“မရှိပါဘူး အမေ”

“အမေ စိတ်ပူလို့ပါအေ၊ သမီးအိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်ရင် တောင် ဘဝတူချင်းတွေပဲ ရွေးချယ်ပါ”

“သမီးကို စိတ်မပူပါနဲ့အမေရယ် ... အိမ်ထောင်ရေးကို ကြောက်လို့ပါ။ သမီးဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် အရင်ဆုံးကြိုးစားမယ်”

“သမီးပညာရေး ရှေ့ဆက်ဖို့လည်း အမေစိတ်ပူတယ် ... အမေ အမြန်ဆုံးနေကောင်းချင်ပါပြီအေ”

ကိုမောင်အမျိုးတွေက မိမိတို့သားအမိကို အဖက်မတန်သလို ပြောဆိုကြပြီး အထောက်အပံ့လည်း မပေးကြ။ သူတို့မောင်ကိုတော့ လိုအပ်တာ ထောက်ပံ့ကြသည်။

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

ယောက်ျားကလည်း မိမိ နှင့်သမီးကို နိမ့်ကျသူတွေအဖြစ် အထင်သေးစွာ သတ်မှတ်ထားခဲ့၏။

သမီး မြရိပ်ညိုအတွက် ရင်နာရသည်။ ကံဆိုးရှာသူလေး ... လိမ်မာရေးခြားရှိသူ။

နာကျင်နေ၏။

ကိုမောင် ...

ရှင်တော်တော် ရက်စက်တာပဲ။ ကျွန်မ သမီးလေးမှာ ဘာအပြစ်များရှိလို့လဲတော်။ ယောက်ျားကိုဖက်တွယ်မနေတော့ဘဲ ကွာရှင်းလိုက်ဖို့ပဲ ဒေါ်သဲသဲ စဉ်းစားနေသည်။

အခန်း (၅)

မြရိပ်ညို တစ်ဖက်သို့စောင်းလှဲအိပ်နေရင်း မျက်ရည်တွေစီး ကျနေသည်။ အမေနှင့်သူမက တခန်းအတူတူအိပ်သည်။ အဖေက တော့ တာဝန်မဲ့စွာထွက်သွား၏။ အနည်းဆုံး တစ်လလောက်တော့ နေတော့မည်ဖြစ်သည်။

“မြရိပ်ညိုကို ဒီလောက်အထိ အထင်မသေးပါနဲ့အဖေ။ သမီး ကြိုးစားမှာပါ။ ဘယ်သူ့အထောက်အပံ့မှမယူဘဲ သမီးအကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ပြမှာပါ”

အဖေဆွေမျိုးတွေက လုံးဝကို လှည့်ကြည့်တာမဟုတ်။ အဖေကတော့ ဆွေမျိုးမှ ဆွေမျိုးပါ။ သူ့ရသင့်တဲ့အမွေတွေကို တောင် မတောင်းဘဲ တစ်နေ့နေ့ သူ့ဆွေမျိုးတွေဆီပဲ မှီခိုရမှာတဲ့။ အဖေက ဇနီးနှင့်သမီးထက် ညီမတွေကိုသာ ချစ်ခင်သည်။

အမေ ရယ် ... သေလောက်တဲ့ရောဂါတွေ မဖြစ်ပါနဲ့ဦးနော်။

စိုးလပြည့်စာပေ

သမီးဘဝလေး ရပ်တည်နိုင်တဲ့အထိ အသက်ရှင်ပေးပါနော်။ အဖေမှ ဘဝတွင် ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မျှ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှု မရခဲ့။ မျက်ရည် အလိမ်းလိမ်းနှင့် မြရိပ်ညို မခံစားနိုင်။ အဖေကို နာကြည်းမိသည်။

“မြရိပ်ညို ... နင့်ကို သူဌေးကတွေ့ချင်လို့ အစောကြီးထဲက သာစောင့်နေတာတဲ့ ... ဒညိုကြိုကောင်လေးတွေက ပြောတယ်”

“ငါ ဘယ်သူ့ဆီကမှ အကူအညီမတောင်းချင်ဘူး၊ အလကား ပါဟာ ... အပျော်ပါ”

“ဘာဖြစ်လဲဟာ ... ကိုသတိုးက အပျော်ဆိုရင်တောင် ငါတို့ အဆင့်က”

“ညိုမီ ... ”

“လှေကားထစ်တစ်ခုလေ”

“မြရိပ်ညို အဲဒီလောက်အထိ စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းမကျ ဘူးညိုမီ”

လှေကားထစ်တစ်ခုတဲ့။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မြရိပ်ညိုတန်ဖိုးမဲ့ မှာကြောက်တယ်။ နာမည်လည်း အပျက်မခံနိုင်ဘူး။ နိုက်ကလပ် မှာ အဆိုတော်လုပ်လည်း ဘာဖြစ်လဲ။ ရိုးသားစွာငွေရှာခြင်းတစ်ခု တူထင်သည်။

“တော်ပါပြီ ... အန္တရာယ်များလိုက်တာ မလုပ်တော့ဘူး၊

စိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

ငါတခြားအလုပ်ပဲ ရှာမယ် ... ”

သူမ တွေးနေသည်။

အမေကပြောတယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မြူဆွယ်
ဖြားယောင်းပြီး ယူရတာလောက် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့
တန်ဖိုးမဲ့တာမရှိဘူးတဲ့။

မပိုင်ရင် ခြင်တောင်မရှိက်ပါနဲ့ သမီးရယ်တဲ့။ ကိုယ့်အသားပဲ
နာလိမ့်မယ်တဲ့။ အမေဘဝက နှစ်ပေါင်းများစွာ အနှိမ်ခံဘဝ အပြော
အဆိုခံ။

“သမီးကတော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲဖြစ်
ချင်ခဲ့တာပါအမေ”

သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှ မျက်ရည်တွေလိမ့်ဆင်းကျနေသည်။
အမေကတော့ အိပ်ဆေးသောက်၍ အိပ်နေ၏။ သနားစရာကောင်း
တဲ့ အမေ။

“မြရိပ်ညိုရယ် ... နင်ကလဲလေ မရှိသွေးကြီး၊ နင့်အမေကို
ချမ်းချမ်းသာသာလေးထားချင်တယ်ဆို ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ်ဆို”

မြရိပ်ညို အိပ်နေရာကနေ ထ၍ထိုင်မိသည်။ ကိုသတိုးက
သူမကို အတည်ကြိုတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ စိတ်ပျက်လိုက်တာ။
အပေသိသွားရင် သေဦးမယ်။ သူမ ပြန်အိပ်သည်။

“ငါမလုပ်နိုင်ဘူး ... ကိုသတိုးက အရမ်းချမ်းသာတာပဲ၊ ငါ

ပန်းကတ္တီပါစီရင်ချက်

ကို တယ်လိုလုပ် အတည်ကြံမလဲ၊ အမလေး မြရိပ်ညိုရယ် ... မကြံ
ကောင်းမစီရာ”

သူမ အိပ်တော့မယ်။ ကိုသတိုးအကြောင်း မတွေးတာ
အကောင်းဆုံးပဲလေ။ စိတ်ပျက်တယ်။ ဟွန်း ... သူမကို ဆက်ဆံ
လိုက်တာ မာရေကျောရေ။ သူမ အိပ်ပျော်သွားသည်။

“သမီးလေး ထတော့လေ ... ဒီနေ့ သမီးကျောင်းကိုသွား
မယ်ဆို”

“ဟင်”

“နေတောင် အတော်မြင့်နေပြီလေ”

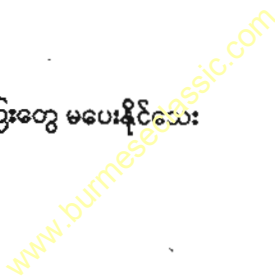
“ဟင် ... ဟုတ်သားပဲ ... ဒီနေ့ Practical ရှိနေတာပဲ၊ မြရိပ်
ညို မသွားလို့မဖြစ်ဘူးအမေ”

သူမ အိပ်ရာမှ လူးလဲထပြီး မျက်နှာသစ်ရေချိုးသည်။ သူမ
ကစာပေးစာယူနှင့် ဓါတုဗေဒ အဓိက ယူထား၏။ တစ်ပတ်မှာ
နှစ်ရက်တော့ လက်တွေ့လုပ်ရ၍ ကျောင်းကိုသွားရသည်။

“အမေရေ ... မြရိပ်ညို နောက်ကျပြီထင်တယ်၊ သွားမယ်
နော် ... အမေ နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ ဆေးတွေသောက်
နော်”

“ရွတ်”

သူမ အမေ့ကိုဖက်၍နှမ်းသည်။ ငွေကြေးတွေ မပေးနိုင်သေး

ခင်မှာတော့ စိတ်ချမ်းသာမှု အပျော်တော့ ပေးနိုင်ပါတယ်။

“သမီး”

“ရှင် အမေ”

“အမေလေ ငွေကြေးချမ်းသာမှုထက် စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုကိုပဲ အလိုလား အတောင်းတဆုံးပါကွယ် ... ငွေကြေးချမ်းသာမှု နောက်ကိုလိုက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်သောကရောက်ရမယ့်အလုပ်တွေကို အမေကြောက်တယ် ... အမေ့ကို စံနမူနာယူနော်”

“စိတ်ချပါအမေရာ ... မြဲရိပ်ညို သိပါတယ်၊ အမေမကြိုက်တဲ့ အလုပ် မြဲရိပ်ညို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓုကွယ်၊ အမေစိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ၊ လိမ်မာတဲ့သမီးလေးပါ၊ အမေ့သမီးကို အမေအယုံကြည်ဆုံးပဲ”

သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။

“အဟွတ် ... ဟွတ်”

“အဟွတ်”

အမေ့ချောင်းဆိုးသံက သူမနောက်မှကပ်ပါလာသည်။ အမေကြိတ်ပြီး ဆိုးနေတဲ့အသံကပင် မြဲရိပ်ညိုအတွက် ပေါက်ကွဲမှုပြင်းထန်လွန်းနေ၏။

အမေ့ကို ဆေးခန်းထပ်ပြရဦးမယ်။ အထူးကုနဲ့ ပြချင်လိုက်

တာ။

အမေက ချောမောလှပသည့်မိန်းမတစ်ယောက် ပါ။ အစားကောင်းတွေစားပြီး တသွေးတမွှေးဖြစ်သွားရင် အရမ်းကြည့်လို့ကောင်းမှာပဲ။ အမေ့အသက် ဘယ်လောက်များကြီးနေသေးလို့လဲ။ အသက်လေးဆယ်ကျော် လရိပ်ထင်ရဲ့ အမေတောင် အရွယ်တင်နေသေးသည်။ အမေနဲ့ ရွယ်တူပဲ။

“ကျွီ”

“အမေ”

“အို”

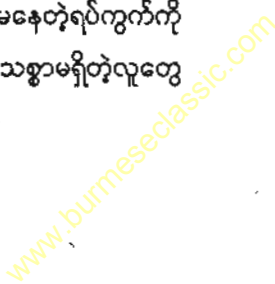
သူမ အတွေးတွေနှင့် လျှောက်လာနေတုန်း ကားတစ်စီးက သူမအနားထိုးရပ်လာ၍ ကြည့်လိုက်တော့ ကိုသတိုးမဟာ ဖြစ်နေသည်။

“တက်လေ”

“ရှင်”

“မင်းကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“အို ... မလိုပါဘူး၊ နေပါစေ ... ကျွန်မက ဘတ်စ်ကားစီးတဲ့ အတန်းစားပါ ကိုသတိုးမဟာ၊ နေပါဦး ... ကျွန်မနေတဲ့ရပ်ကွက်ကို ဆယ်ကသိတာလဲ၊ ကလပ်ကလား တော်တော်သစ္စာမရှိတဲ့လူတွေ”

ရှင်မြတ်နိုး

“တက်ပါ မြရိပ်ညို ... မင်းတို့ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ မမြင်ခင် ကိုယ်ကတော့ အတင်းခေါ်မှာနော် ... ပွေ့ချိုပြီး တင်သင့်ရင်လည်း တင်ရမယ်”

“ဘာရှင် ... လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်ပါလား၊ ဒီမှာလာလုပ်လို့ကတော့ ရှင်အသက်ပါ ပျောက်သွားမယ်”

“ကိုယ်မကြောက်လို့လာတာလေ ... ကိုယ် မင်းကိုတောင်းပန်စကားတွေ ပြောချင်တယ်၊ မင်းနဲ့ခဏလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ”

“မလိုက်ဘူး ... ဘာတောင်းပန်စကားလဲ၊ ကျွန်မက ရှင်ထင်သလောက် အညှာမလွယ်ဘူးနော်၊ အပျော်လည်းကြုံမယ်လို့ ယောင်လို့တောင်မတွေးနဲ့၊ ရှင်ဆီက ဘာအကူအညီမှလည်းမယူတော့ပါဘူး ... ထပ်လည်းမပတ်သက်တော့ဘူး၊ ရှင်ဟာရှင် ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာပါစေ ကျွန်မ အထင်မကြီးဘူးနော် ... တကယ်ပြောတာ”

သူမ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ ဖြစ်နေသဖြင့် ပြဿနာတက်မှာလည်း ကြောက်ရသည်။ နာမည်ပျက်ရမှာ။ အမေဆုံးမပြောဆိုလိုက်တဲ့စကားတွေကိုလည်း မြရိပ်ညို သဘောပေါက်၏။

ရပ်ကွက်ထိပ်မှာတော့ မဖြစ်ဘူး။ လရိပ်ထင် ထွက်လာရင်လည်း ခက်မည်။

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

မုန်းစရာကောင်းလိုက်တဲ့လူ။

“တက်လေအမိ ... တိုယ်က ရိုးရိုးသားသားပါ ... မင်းကိုဘောင်းပန်စကားတွေပြောချင်လို့ ကိုယ့်ရဲ့အရေးတကြီးအလုပ်တွေကို ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ မင်းကိုတန်ဖိုးထားတာပါ မြရိပ်ညို”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“တက်လေ”

“ဖယ်ပါ ... ကျွန်မတက်မယ်”

သူက သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်မယ်ပြုတော့ ဆတ်ခနဲ ဖယ်၍ သူကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ မထူးတော့ဘူး ... ဒီလူကို အပြတ်ပြောပစ်ရမယ်။ မြရိပ်ညို တကယ်ပဲ စိတ်မသက်မသာဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ”

“နောက်မှပြော”

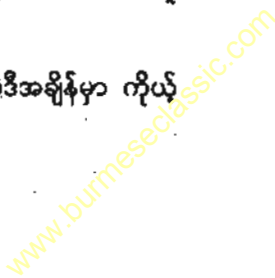
“ကျွန်မ ကျောင်းသွားရမယ် ... ဒီနေ့ Practical ရှိတယ်”

“လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ စိတ်လည်းမဆိုးဘူး၊ ကျွန်မတကယ်ပဲ အကူအညီ မလိုတော့လို့ပါ”

“မင်းဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်ရတာလဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်

ဆုပ်ငန်းအစည်းအဝေးရှိနေတယ် ... ”

ရှင်မြရိပ်

“ကျွန်မသိပါတယ် ကိုသတိုးအပေါ် ကျွန်မဘယ်လိုမှ မအောင်းမေ့ပါဘူး။ ကျွန်မအရမ်းအဆိုတော်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေစော ပြီး မဆင်မခြင် ဆက်သွယ်မိလိုက်တာပါ”

မြရိပ်ညို မင်းဘယ်လိုကောင်မလေးလဲကွာ။ မင်းအမေ နေ မကောင်းဘူး။ မင်းပိုက်ဆံ အရမ်းလိုအပ်နေတာမဟုတ်လား။ ကိုယ် က ငွေမမက်တဲ့ မိန်းမတွေကို နှစ်သက်တယ်။ မင်းကို ကိုယ်အထင် မသေးပါဘူး။ ကိုယ်ချစ်မိသွားရင်တောင် အတည်ပဲကြံစည်မှာပါ။

“အဲဒါကြောင့်လေ ... ကိုသတိုး တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ကျွန်မစိတ်ထဲမှာလည်း ဘယ်လိုမှဖြစ်မနေပါဘူး။ ဒါပဲမဟုတ်လား”
“အင်း”

“ကျွန်မကို ကျောင်းအထိလိုက်မပို့ပါနဲ့၊ ကားရပ်ပေးပါတော့ ကျွန်မ ပဲများနေတာမဟုတ်ဘူးနော် ... ကျောင်းမှာနာမည်မကြီး ချင်ဘူး။ ကျွန်မအဖေရဲ့ တူမတစ်ယောက် ကျွန်မနဲ့မေ့ကျာတူမှာရှိပဲ တယ်။ အဖေသိသွားရင် သတ်လိမ့်မယ်”

မြရိပ်ညိုက သူမအဖေနှင့်ပတ်သက်တာတွေ ရှင်းပြနေ သည်။

ဒီမိန်းကလေးအား သူစိတ်အနှောက်အယှက်မပေးချင်တော့ ၍ ကားကို ရပ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲနော်”

“မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး။ မင်းအငှားကားနဲ့သွားပါလား”

“အို ... ရပါတယ်။ ဘတ်စ်ကားက တစ်မှတ်တိုင်ထဲလိုတော့ တာပါ ... ပြန်ပါတော့နော်”

ကျောင်းမှာ အဖေ့တူမရှိတယ်။

စာပေးစာယူ တက်ပြီး ... လုပ်ငန်းရှင်ကြီးလုပ်နေတာပါ။

နောက်ဆုံးပေါ်ကားနဲ့ပါပဲ။

မြရိပ်ညိုနှင့် ဆုံပေမယ့် အရေးအရာပင် မလုပ်။ တကယ်ဆို အဖေ့ဘက်က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေများသည်။ သူမအလုပ်ရဖို့ မခက်ခဲ့။

မတွေးချင်တော့ပါဘူး။

သူမ ဘတ်စ်ကားပေါ် ပြေးတက်လိုက်တော့ ညှိမီက ကားပေါ် ပါလာသည်။

“ဟဲ့ ... မြရိပ်ညို”

“ဟင် ... ညှိမီ”

“နင့်ကို သူလိုက်ပို့တာ မဟုတ်လား”

“နင်”

“ကိုသတိုးကား လမ်းမှာတွေ့လိုက်တယ်”

“ရှား”

သူမ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ ကြားသွားမှာစိုးရိမ်မိသည်။ ဘတ်စ်ကားကြီးရပ်သွားတော့မှ စိတ်သက်သာရာရပြီး ကားပေါ်မှ တိုးဝှေ့ဆင်းခဲ့၏။ ညိုမိနှင့်ကားပေါ်မှ နှစ်ယောက်သား အပြေးအလွှား ဆင်းကြသည်။

“ဟဲ့”

“ညိုမိ ... နင်သစ္စာဖောက်ပါ ဘာဖြစ်လို့ ငါနေတဲ့ရပ်ကွက်ကို ပြောပြလိုက်ရတာလဲဟ”

“နင့်ကို ထောစေချင်လို့လေ”

“ဘာ”

“သူက အတင်းမေးတာ ... ငါက နင့်ကိုအထင်သေးစေမယ့် စကားတွေမပြောပါဘူးဟ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ နင်အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံထားသင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ညိုမိကတော့ သူငယ်ချင်းကောင်းပီသသူပါ။ စေတနာနှင့် ပြောဆိုနေတာဖြစ်ကြောင်း မြဲရိပ်ညို သိနေသည်။

“မြဲရိပ်ညို”

“ဟင်”

“ကလပ်ပိုင်ရှင် ကိုဇော်လေ နင့်အမေဆေးဖိုးအတွက် ကြိုတင်ငွေ ထုတ်ယူပါတဲ့”

“တော်ပါပြီဟာ ... ငါမလုပ်တော့ဘူးညိုမိ၊ မနေညက ငါပြန်တာ အဖေဦးသွားလို့ ... လရိပ်ထင်ကယ်လိုက်လို့ပေါ့၊ တကယ်မလွယ်ဘူးဟ ကြောက်တယ် ... အမေကိုလည်း ချမ်းချမ်းသာသာ ထားဖို့ထက် စိတ်ချမ်းသာအောင်ပဲ ထားချင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... နင့်ဘဝအကြောင်း ငါအသိဆုံးပဲဟာ ငါလည်းမကူညီနိုင်ဘူး၊ နင့်အတွက် အလုပ်တစ်ခုခုရအောင် ငါပြောထားပါတယ်၊ ငါတို့ကုမ္ပဏီကလဲ လောလောဆယ် လူမလိုသေးဘူးလေ”

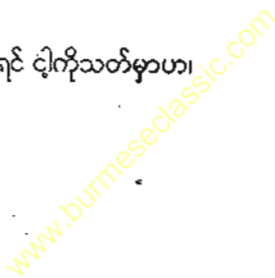
“ရပါတယ်ဟာ ... ငါ့အတွက်မပူနဲ့၊ အဖေက အိုသာမပေးတာပါ၊ စားဖို့စရိတ်တော့ သူ့ဆွေမျိုးတွေဆီက တောင်းတောင်းပေးပါတယ်”

“အင်းနော် ... နင့်အဖေကလည်း ချမ်းသာတဲ့သူဖြစ်ပြီး နင်တို့ရမယ့်အမွေတွေက အများကြီးပဲ ... နင့်အဖေမတောင်းလို့”

“တော်ပါပြီဟာ”

“ငါကတော့လေ ကိုသတိုးက လူယုတ်မာတစ်ယောက် ဧဟုတ်လောက်ဘူးလို့ ထင်တယ် ... နင်အခြေအနေတော့ စောင့်ကြည့်စေချင်တယ်ဟာ”

“နေပါစေတော့ ညိုမိ ... အဖေသိသွားရင် ငါ့ကိုသတ်မှာဟာ၊ ထားလိုက်ပါ ... ငါ့ဘဝနဲ့ငါပဲ”

ရှင်မြတ်နိုး

သူမတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းထဲဝင်လာတော့ အဖေတူမ မြရိပ်ညိုနှင့်ညီအစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲ ခင်ရတနာကိုတွေ့ရသည်။

“ဟဲ့ ... ဟိုမှာ နင်တို့အမျိုး၊ နင့်အဖိုးအဖွားတွေရဲ့အမွေတွေ နဲ့ ချမ်းသာနေလိုက်ကြတာဟယ်”

“သွားမယ် ... သူ့ကိုကြည့်ပြီးအားကျနေလို့ ဘာမှရမှာ မဟုတ်ဘူးဟ ... စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ အထင်လည်းမကြီးဘူးညိုမီ”

မြရိပ်ညို ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် ကျောင်းထဲဝင်လာခဲ့ သည်။

ညိုမီကိုသာပြောရတာ သူမရင်ထဲမှာ ခံပြင်းလွန်းရ၏။ အဖေ ကြောင့်ပါ။ မြရိပ်ညိုကို သမီးအရင်းတစ်ယောက်လိုမှ အဖေသတ် မှတ်ရဲ့လား။

မကိုခင်မှ ဥကိုခင်တယ်တဲ့။ အဖေက အမေ့ကိုမှုံမချစ် တာ။ မုန်းတီးရွံရှာနေတာပဲလေ။

သူမ Practical လုပ်နေရင်း ကိုသတိုးကို သတ်ရမိလာသည်။ အဖေအမျိုးတွေရဲ့နှိမ်ချဆက်ဆံ မှုကိုလည်း မခံချင်ဘူး။ ကိုသတိုးလို ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူမအား အတည်ကြံစည်ဖို့ဆိုတာ လည်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ။

ကံဆိုးလိုက်တဲ့ အမေခဲမြရိပ်ညို။ လောကကြီးက ဘာတွေ လဲဟာ။ ကိုသတိုးနဲ့က ဘယ်လိုမှပတ်သက်လို့မဖြစ်ပါဘူး။ မြရိပ်ညို

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

အပြတ် ပြောပစ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်။ စာတွေထဲမှာပဲ စိတ်ကို ဇွတ်နှစ် ပစ်လိုက်ရသည်။

အခန်း (၆)

“မြရိပ်ညို”

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ဘာဖြစ်လို့ စောင့်နေရတာလဲ ... ဒုက္ခပါပဲ”

“ကားပေါ်တက်ပါ”

“ဒီမှာ”

“တက်ပါ မြရိပ်ညို”

“ပြဿနာပဲ ... ဟို ... ဟိုမှာ ... အဲ”

သူမ ကားပေါ်သို့ ဓွေ့ခနဲတက်ပြီး ခေါင်းလေးငုံ့ထားမိသည်။ အဖေတူမ ကားပါ။ မြရိပ်ညိုသာ ချမ်းသာတဲ့ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ကားပေါ် ပါသွားခဲ့ရင် ပြောလို့ဆုံးမှာမဟုတ်တော့။ မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေနှင့် မဲ့ရွဲနေမည်။

အဖေကိုလည်း ဂုံးချောမှာ သေချာသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

“မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

“မင်းခေါင်းကြီးကို ထောင်လိုက်ပါတော့ မြရိပ်ညို ... ဘယ်သူကားမို့လဲကွာ၊ ဒီလောက်ကြောက်နေတာ၊ ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မောင်းသွားတာ”

“အဲဒါ ... အဖေတူမလေ၊ ကျွန်မကိုသာ ရှင့်ကားပေါ်ပါသွားတာတွေ့လိုက်ရင် အဖေကို အတို့အထောင်လုပ်မှာသိလား ... ဆွေ့ဝုဏ်မျိုးဝုဏ်ကို ဖျက်ဆီးနေပြီး အကျင့်ပျက်တဲ့ ကောင်မလို့ ပြောမှာ”

မြရိပ်ညို မင်းက ရိုးသားတာပဲ။ တကယ့်ကို ဖြူစင်တယ်ကွာ။ ကိုယ်ထင်တောင်မထင်ဘူး။ ဆွေ့ကြီးမျိုးကြီးထဲကပဲ။

“ကားကိုမောင်းတော့လေ ... ဒီမှာရပ်မနေပါနဲ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“သေချင်တယ်”

“မြရိပ်ညို”

“ဟင်”

“မင်းကိုပစ္စည်းတွေ ကိုယ်ဝယ်ပေးချင်တယ်၊ ညီမလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ ... တစ်မျိုးတော့မထင်စေချင်ဘူး၊ ရိုးရိုးသားသားပါ”

စိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ ဘာမှလက်မခံဘူးနော်၊ အမေရှေ့မှာ ကျွန်မသုံးလို့လည်း မရဘူး ကိုသတိုးက ကျွန်မပြောတာတွေကို မယုံဘူးလား”

“ယုံပါတယ် မင်းက ရိုးသားတဲ့ကောင်မလေးဆိုတာပါ”

သတိုးစိတ်ထဲမှာ မြရိပ်ညိုရဲ့ အခက်အခဲတွေကို ကူညီချင်သည်။ အဆိုတော်မလေးဖြစ်စေရန် လုပ်ဆောင်ပေးဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထား၏။ မြရိပ်ညိုအမေက နေမကောင်းဘူးဆိုတာလည်း သိထားသည်။

“ပစ္စည်းတွေဝယ်ပေးတာ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း မင်း အမေဆေးဖိုးအတွက် ငွေတော့လက်ခံပါ။ ကိုယ်တကယ်ကို ရိုးရိုး သားသားပါကွာနော်”

“မယူဘူး ... ကျွန်မကို ဘာထင်နေလို့လည်းဟင်၊ အထင်သေးတာလား၊ ကျွန်မ ရှင့်ဆီက ဘာအကူအညီမှမလိုချင်ဘူး”

ကိုသတိုးမဟာနှင့်မြရိပ်ညို အဝေးဆုံးမှာနေချင်သည်။ ကိုသတိုးက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။ အဖေထက်ဆိုးတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်၏။ သူဌေးကိုမြုဆွယ်ဖြားယောင်းပြီး အရယူတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အစွတ်စွဲခံရတာမျိုး မလိုလားမိပေ။

“ကျွန်မအိမ်ပဲပြန်မယ် ... အမေနေမကောင်းဘူး၊ တောင်း

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

ပန်ပါတယ်နော် ... ကျွန်မကိုထပ်ပြီး လာမပတ်သက်ပါနဲ့တော့”

“မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

“ကိုယ် မင်းနဲ့မပတ်သက်ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူးဆိုရင်ရော”

“ဘာပြောတယ် ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ ရှင့်လိုလူမျိုးကများ”

မြရိပ်ညို နှုတ်ခမ်းလေးကိုတွန့်ပစ်ပြီး မှဲပြီးလေးပြီးလိုက်တာကို သူနှစ်သက်သဘောကျစွာ စူးစိုက်ကြည့်မိနေသည်။

ဟုတ်တယ် မြရိပ်ညို ... မင်းကို ကိုယ်မပတ်သက်ဘဲ မနေနိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ကွာ မပတ်သက်သင့်ဘူးဆိုတာလည်း တိုယ်သိနေပါတယ်။ မင်းနဲ့ကိုယ် အတိအလင်း ဒါပဲမဟုတ်လား။

တရားဝင်လက်ထပ်ယူ ဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိနေလို့ပဲ။

“ကားရပ်ပေးပါတော့ ... ကျွန်မအဆိုတော်လည်း မဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး၊ အလုပ်ပဲရှာတော့မယ် ... ကိုသတိုးရဲ့ခေါင်းထဲကနေ မြရိပ်ညိုကို ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ ... ပြီးတော့လေ ကျွန်မမှာချစ်သူလည်းရှိပါတယ်”

“လရိပ်ထင်လား”

“ဘာရှင့်”

“မင်းအကြောင်းတွေ တော်တော်များများကိုယ်သိထားပါ

ရှင်မြတ်နိုး

တယ် မြရိပ်ညို”

“ဟွန်း”

လရိပ်ထင်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက မြရိပ်ညိုရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းကောင်လေး။ မိဘတွေက သဘောတူထားတာ။ မြရိပ်ညိုက မချစ်ဘူးဆိုတာ ညှိမိက ပြောပြထားသည်။

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ ... ကိုယ်ပေးတဲ့ငွေကို လက်ခံပေးပါ။ မင်းနဲ့မပတ်သက်ဖို့ ကိုယ်ကြိုးစားပါ့မယ်။ ဒါကိုတော့ ချေးတာလို့ပဲ သဘောထားပါ။ မင်းဆပ်နိုင်တဲ့နေ့ ပြန်ဆပ်လေ ... ရော့”

သူမ ကြည့်လိုက်တော့ အိတ်လေးတစ်လုံးနှင့် ထည့်ထားတာ ပိုက်ဆံက တော်တော်လေးများမည့်ပုံပင်။

မြရိပ်ညို လက်မခံချင်ပါဘူး။ သူမစိတ်တွေလည်းမလုံ။ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကျိုးဆက်တွေကိုလည်း မြရိပ်ညို ဆက်မစဉ်းစားရဲ။

ကိုသတိုးကိုလည်း သူမ အားနာလာသည်။

“မင်း ဒီငွေတွေကို လက်ခံပေးပါ။ မင်းအသုံးပြုချင်တဲ့နေရာမှာသုံးပေါ့။ ကိုယ်က ငွေတွေအရမ်းပေါနေလို့ ကုသိုလ်ဒါနပြုတာပါ”

“သတိုးမဟာကလည်း မြရိပ်ညိုအား ငွေတွေနှင့်ထောင်ခြောက်ဆင်ကျုံးသွင်းလိုခြင်း မဟုတ်တာတောင် မြရိပ်ညိုအား သူ့လက်ထဲ မလှုပ်သာ မလွန်သာအောင် ချုပ်ကိုင်ထားလိုနေသည်။

မင်းကို ကိုယ့်အနားမှာပဲရှိစေချင်တာက ကိုယ့်အမှားပင်။ လေးလေးက မျိုးရိုးဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းပြီး သတိုးအား နိမ့်နိမ့်ကျကျ နီးကလေးတွေနှင့် နီးစပ်သွားမှာ အကြောက်ဆုံးပင်။

သတိုး သိသည်။

“ယူပါ မြရိပ်ညို ... ကိုယ်ကူညီတာပါ။ မင်းဆီကနေ တယ်လိုခွင့်အရေးမျိုးမှ မတောင်းဆိုပါဘူး ... ကတိ ... ”

မြရိပ်ညို ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ။ ငွေကလိုအပ်နေသည်ကိုဖြန် အမေ့ကို ဆေးခန်းပို့ရဦးမယ်။

“ယူပါ မြရိပ်ညိုရယ် ... မင်းကို လုံးဝအထင်မသေးပါဘူးကွာ။ ငိုယ့်တို့မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်တော့ ရှိနိုင်သေးတယ် မဟုတ်လား”

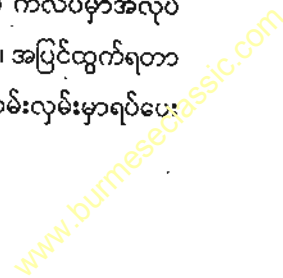
“ကိုသတိုး”

“ပြော”

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိနေတာအမှန်ပါ ... လရိပ်ထင်ကို ကျွန်မအပြေးပေးပြီးပြီ”

“အဲဒါနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ မင်းလက်ခံပေးပါ ... ကိုယ်ပြောထားပြီးပြီလေ။ စေတနာနဲ့ပါလို့”

သူမလက်ခံလိုက်သည်။ ညဘက်တွေမှာ ကလပ်မှာအလုပ်လုပ်တာ အခြေအနေက အန္တရာယ်များနိုင်သည်။ အပြင်ထွက်ရတာ ဝန်စားရ၏။ သူမကို သူက ရပ်ကွက်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ပေး

ရှင်မြတ်နိုး

သည်။

“ကျေးဇူးပဲနော် ကိုသတိုး ... ”

“မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

“ကိုယ်တို့က မိတ်ဆွေတွေနော်”

သူမ ရပ်ကွက်ထဲ အပြေးကလေးဝင်သွားသည်။

သတိုး ဘာတွေလုပ်မိမှန်းပင် မသိတော့။ မြရိပ်ညိုက သတိုးရင်ထဲမှာ ဝင်ရောက်နေရာယူထားပြီးဖြစ်၏။ မင်းကို ချစ်တယ်။ ကိုယ်ဆက်ပြီး ပတ်သက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ မြရိပ်ညို။

သူ ဘယ်မှသွားချင်တဲ့ စိတ်မရှိတော့သဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

“တူလေး သတိုး ... ”

“လေးလေး ... ”

“မင်းစောသားပဲ ... အတော်ပဲကွယ်၊ လေးလေးက မင်းအတွက် ကျောက်ပွင့်သုပ်လေး လုပ်ထားတာ၊ အတူတူထမင်းစားခွင့်ရပြီပေါ့”

လေးလေးက သတိုးအပေါ် အလွန်အမင်း ဂရုစိုက်လွန်းနေသည်။ ငယ်စဉ်လေးထဲက သတိုးကိုအလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်၍ လိုလေသေးမရှိအောင် စောင့်ရှောက်လာခဲ့ကာ လေးလေးအမွေပင် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သူ့အတွက် ပေးခဲ့သည်။

“တူလေး ... ရေချိုးအနားယူတော့ လေးလေး ညစာပြင်ဆင်တော့မယ်၊ ပြီးရင် ... ဆင်းလာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့အပေါ်တက်လာခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာခဲ့၏။ ရေပန်းကိုဖွင့်ပြီး သူခေါင်းကနေ ရေလောင်းပစ်သည်။

“မြရိပ်ညို ... မင်းကိုမေ့လို့မရဘူးကွာ ... မင်းကိုချစ်တယ်အား ... ”

သူ အော်ပစ်သည်။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရသည်။

“လရိပ်ထင်က ကျွန်မချစ်သူပါ ကိုသတိုး”

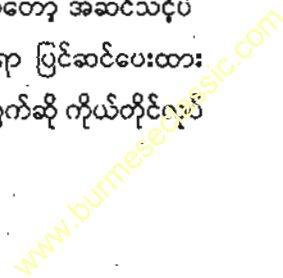
“အား”

ခပ်ကြောင်ကြောင် အော်ပစ်လိုက်သည်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလေးလံနေရ၏။

ရေချိုးခန်းထဲကနေထွက်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အောက်ဆံသို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“တူလေးရေ ... လာဟေ့ ... ညစာကတော့ အဆင်သင့်ပဲ”

လေးလေးက ညစာကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြင်ဆင်ပေးထားသည်။ အလုပ်သမားတွေရှိနေပေမယ့် သူ့အတွက်ဆို ကိုယ်တိုင်လုပ်

ရွှင်မြတ်နိုး

ပေးရမှ ကျေနပ်သူ။

“လေးလေးတို့ လက်ဆုံမစားရတာတောင် တစ်လလောက် ရှိပြီ အခွင့်အရေးပဲကွာ”

လေးလေးကို သူကြည့်မိသည်။ အထက်တန်းကျပြီး နိုင်ငံခြားမှ ပညာသင်လာသူ။ သူ့အတွက်ဘဝကို နှစ်မြုပ်ထားခဲ့သူ။

“လေးလေး”

“ပြော”

“ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိလား”

“ဘာပြောတယ်တူလေး ... မင်းစကားက ထူးဆန်းတယ်၊ အမှန်တကယ် ဝန်ခံရင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မင်းကို အိမ်ထောင်ပြုပေးဖို့ မစဉ်းစားမိဘူးကွ၊ လေးလေး စိတ်ထဲမှာ မင်းကိုကလေးပဲ ထင်ထားတာ”

မြရိပ်ညိုလို အဆင့်ရှိတဲ့ကောင်မလေးမျိုးကို လေးလေးတယ်လိုနည်းနှင့်မှ သဘောတူလက်ခံမှာမဟုတ်။ သေချာနေသည်။

“လေးလေးကိုယ်တိုင်ရော လူပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မှာလား”

“သေချာတာပေါ့ကွ ... တူလေးကြောင့်လေ၊ မင်းကို စောင့်ရှောက်နိုင်ပေါ့၊ လေးလေးက လူပျိုကြီးဖြစ်ရမယ်လေ မဟုတ်ဘူးလား”

“သတိုးတော့ လူပျိုကြီးလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းတယ် တူလေး ... မင်းတွေ နေပြီလား၊ လေးလေးက မင်းကိုယုံပါတယ်၊ မင်းရွေးချယ်မယ့် ဇနီးလောင်းက လုံးဝအညံ့စားမဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ”

သူထင်ထားတဲ့အတိုင်းပင် လေးလေးက သူ့ကိုတော်ရုံတန်ရုံ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် သဘောတူမှာမဟုတ်။

“သတိုး”

“ဟင်”

“မင်းတွေ ထားပြီလားကွ၊ ဘယ်သူလဲ လေးလေးကိုပြုနော်၊ မင်းလက်ထပ်မယ့် ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ ... မိဘတွေက ဘာလုပ်လဲ ပညာအရည်အချင်းရော ... ”

“နောက်မှပါ”

“ဘာလဲကွ၊ လေးလေးစိတ်ပူအောင် မလုပ်နဲ့နော်၊ မင်းသိထားဖို့က မင်းလက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးက သာမန်ဆိုရင် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သတိုး ဘာဖြစ်လို့ ဒီအရွယ်အထိ ချစ်သူရည်းစားမထားခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ လေးလေးသိလား”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော့်ကို ပန်းချင်းယဉ်မယ့် မိန်းမမျိုးနဲ့လက်ထပ်ချင်လို့”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဘာပြောတယ် သတိုး ... မင်းစကားအဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ ကွ၊ မင်းနဲ့ဂုဏ်ခြံပိတ်တူမှ လိုက်ဖက်တင့်တယ်မှာပေါ့”

“လေးလေးဆန္ဒကလား”

“သတိုး မင်းပြောတဲ့စကားကို လေးလေးနားမလည်ဘူး မင်းလက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက ... ”

“အခု လောလောဆယ်တွေက ကျွန်တော် ဘာမှမစဉ်းစားရ သေးပါဘူး ... ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ လက် ထပ်ချင်တယ်၊ လေးလေးနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်တာပါ”

“သတိုး”

“ဗျာ”

“မင်းလက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက မင်းနဲ့အဆင့်အတန်းတူ တာပဲ ဖြစ်စေချင်တယ် ... မင်းကို လေးလေးပြောထားမယ် ... လေးလေး သဘောမတူတာကို မင်းမလုပ်စေချင်ဘူး”

“လေးလေးကလဲဗျာ ... ပြောပြတာပါ၊ လေးလေးသဘော မတူရင် သတိုးဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“လေးလေးကတော့ မင်းအိမ်ထောင်ရေးက ဘဝတစ်သက် တာအတွက်ဖြစ်လို့ နဲနဲလေးမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ... နိမ့်ကျတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင်တော့ လုံးဝသဘောမတူဘူး”

တူလေးသတိုးမျက်နှာ အခုတလော ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်းဖြစ်

နေတာ သူသိသည်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့်လား။ သတိုးအနေနဲ့ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားဘဲ စီးပွားရေးမှာသာ နှစ်ထား တတ်သူဖြစ်သည်။

“ကဲပါလေးလေးရာ ... ကျွန်တော်က စကားအဖြစ်ပြောပြ တာပါ။ လေးလေးလည်း ရှာပေးလေ၊ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

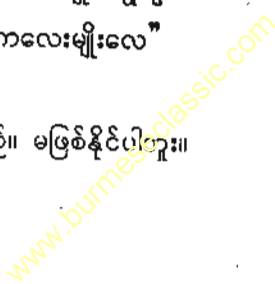
“သတိုးရယ် ... လေးလေးလည်း မင်းအိမ်ထောင်ရေး အတွက် စဉ်းစားထားတာ မရှိသေးပေမယ့် မင်းလက်ထပ်ရင်တော့ ခင်းအိမ်ထောင်ဖက်က အတင့်တယ်ဆုံး မိန်းကလေးဖြစ်စေချင် တယ် ... လေးလေးရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒပဲ ... ”

မြရိပ်ညိုကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲက သာမန် မိန်းကလေး ဆင်းရဲ၍ နိမ့်ကျသူ။ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးကို တော့ သူလက်ထပ်လိုခဲ့သည်။

“သတိုးမှာက ငွေတွေ ဂုဏ်တွေ ပြည့်စုံနေတာပဲ လေးလေး၊ တစ်ခါတလေ ချောမောလှပပြီး ဖြူစင်တဲ့မိန်းကလေးမျိုး ရွေးချယ် ချင်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလေ”

“မဖြစ်ဘူး”

ဦးသုတ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ငြင်းပစ်သည်။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ရှင်မြတ်နိုး

သတိုးကောင်မလေး တွေ့နေပြီလားပဲ။ မိမိက ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် အဆင့်အတန်းကို အဓိကထားသူပါ။

“လေးလေးကတော့ မင်းကို တော်ရုံမိန်းကလေးနဲ့ လုံးဝ သဘောမတူဘူးနော် သတိုးမဟာ ... လေးလေးတောင်မှ မင်း အရွယ်က အရမ်းချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးကို ဆင်းရဲလို့မယူခဲ့ဘူး။ သားစဉ်မြေးဆက်အတွက်ပဲလေ”

သူထင်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။ လေးလေးက သူ့ကိုအထွတ်အထိပ်ထားသူ။ အိမ်ထောင်ဘက်ကိုတောင် သူ့နှင့်တန်တဲ့ သူ့ကို မတွေ့နိုင်ခဲ့။ ဂျီးတွေများပြီး သူ့အိမ်ထောင်ဘက်က ရှာမတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်ရသည်။

“သတိုးအတွက် ဘာမှမပူနဲ့နော် လေးလေး ... အိမ်ထောင်ဘက်လည်းမတွေ့သေးပါဘူး။ စဉ်းစားမိတာပါ”

“သတိုးနော် ... ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မချစ်မိစေနဲ့ကွ။ ဘဝအတွက် အချစ်က သိပ်အရေးကြီးဘူး ... သတိုးက ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝန်းမှာ မတင့်တယ်တဲ့အလုပ်တွေ မလုပ်စေချင်ဘူး ... ပွဲတက်မယားက အရေးကြီးတယ်ကွ”

“အင်း”

လေးလေး စိတ်ပူနေပြီး စုံစမ်းနေမှာ စိတ်ပူ၍ သတိုးဆက်

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

မပြောတော့ မြရိပ်ညိုကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သူနှင့်လက်ထပ်ယူမည့် မိန်းကလေးပါဟု လူပုံအလယ်မှာ ထုတ်ဖော်မပြောခဲ့ပေ။

ပွဲတက်မယားလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲနေမိသလိုပင်။

လေးလေးကိုယ်တိုင်က မျိုးရိုးအဆင့်အတန်းနှင့်ဂုဏ်သိက္ခာကို အလေးအနက်ထားလွန်းသည်။

ရပ်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့လည်း ... သူ့နှလုံးသားက အလွယ်တကူ လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“အေး ... အေး ... စိတ်ချ၊ သိပ်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့ဟယ်၊
လရိပ်ထင်တို့သားအမိ ရှိပါတယ်၊ အရမ်းဂရုစိုက်ကြပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါဆို မြရိပ်ညို သွားပြီနော်”

“ဖြည်းဖြည်းသွားပါဟယ် ... ကားတွေဘာတွေနဲ့သတိထား
နော်”

မချိုအား ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ လမ်းမသို့ပြေး
ထွက်လာပြီး ကားငှားသည်။ အမေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ ကိုသတိုး
ပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုလည်း တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆုပ်ကိုင်
ထားမိသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ... ကျွန်မစိတ်တွေကို သက်သာစေလို့ပါ”

အမေကို ဆေးကုသဖို့ စရိတ်ရှိနေ၍ သူမစိတ်အားရှိရသည်။
ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကိုရောက်တော့ လရိပ်ထင်က ဆေးရုံကြီးရှေ့မှာ
စောင့်နေသည်။

“လရိပ်ထင် ... အမေရောဟင် ... အမေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး
မဟုတ်လား”

“မြရိပ်ညို”

“ဟင်”

“နင်စိတ်ကို အေးအေးထားစမ်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက
အလောတကြီး ဖြစ်နေတာလဲဟ”

အခန်း (၇)

သူမ အိမ်လေးထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ရာ အိမ်လေးက တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ မြရိပ်ညို စိတ်ပူသွားသည်။

အမေ့ချောင်းဆိုးသံပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအား ဆီးကြိုနေစေလို၏။
အမေ့အသံလည်း မကြားရပေ။ အိမ်တံခါးကလဲ ဖွင့်ထားသည်။

သူမ အိမ်လေးထဲသို့ အပြေးအလွှား ဝင်သွားမိ၏။ အမေ
လည်း ရှိမနေပေ။ အိမ်ဘေးမှမချိုက သူမတို့အိမ်လေးထဲ ဝင်လာ
သည်။

“မြရိပ်ညို ... ညည်းအမေ ဆေးရုံတင်ရတယ်၊ လရိပ်ထင်တို့
သားအမိ ခေါ်သွားကြတာပဲ”

“အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အသက်ရှူမဝလို့လေ”

“မြရိပ်ညို လိုက်သွားမယ်၊ မချို အိမ်စောင့်ထားပါဦးနော်”

၉၂

ရှင်မြတ်နိုး

“ပြောစမ်းပါဟာ အမေလေ ... အမေ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

လရိပ်ထင် ကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ခုအားပြောဖို့ ဝန်လေးနေပုံပင်။ သူမ စိတ်ပူသွားရသည်။ အမေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ ဆေးကုဖို့ ပိုက်ဆံတွေ မြရိပ်ညိုမှာရှိနေပါပြီ။

ဆေးရုံကြီးထဲပြေးဝင်ဖို့လုပ်တော့ လရိပ်ထင်က တားထားသည်။

“မြရိပ်ညို”

“ဟင်”

“နင့်အမေ ဆုံးသွားပြီ”

“ဘာပြောတယ် လရိပ်ထင်”

“ဒေါ်လေး သဲသဲဆုံးသွားတယ်၊ ဆေးရုံရောက်မှလေ၊ ငါ နင့်ကို လိုက်ခေါ်မလို့ဘဲ ... ဒါပေမဲ့လေ ဒေါ်လေးသဲက မခေါ်နဲ့တဲ့ နင့်ရှေ့မှာ ထွက်မသွားချင်ဘူးတဲ့၊ အမေ့ကိုတော့ နင့်ကိုစောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ သေသေချာချာမှာတယ်”

“အမေ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အမေရယ်”

“အလောင်းကိုတော့ ရေခဲတိုက်ထဲသယ်သွားပြီ၊ နင်ကြည့်ချင်လား”

“ကြည့်မယ် ... ငါအမေ့ကို ကြည့်ချင်တယ် ... အမေ ဘာ

ပန်းကတ္တီပါနီရင်ချက်

၉၃

ဖြစ်လို့များ ငါ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ လူ့လောကကြီးထဲကနေ ထွက်သွားရတာလဲ လရိပ်ထင် ... ဒီမှာပိုက်ဆံတွေလေ၊ အမေ့အတွက် ငါ့ရှာလာခဲ့တာပါ”

“မြရိပ်ညို ... နင် ... နင် ဒီငွေတွေ ဘယ်ကနေရလာတာလဲ”

“ကိုသတိုးပေးလိုက်တာလေ ... အမေ့အတွက် ငါလက်ခံလာခဲ့တာ”

“အိမ်ပြန်ကြမယ်”

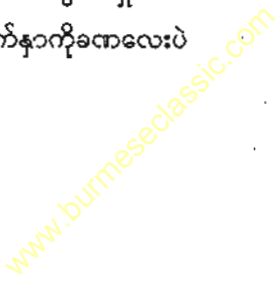
“မပြန်ဘူး ... ငါ့အမေက မရှိတော့ဘူးပဲ၊ ငါ အဖေနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူး”

“နင် အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ဟာ ... နောက်မှမိသားစု ပြဿနာတွေ ရှင်းစမ်းပါ၊ လောလောဆယ် ပြန်ကြမယ်၊ နင့်စိတ်ကိုထိန်းပါ မြရိပ်ညို”

ဟုတ်တယ်။ ငါထိန်းရမယ်။ အမေရဲ့နောက်ဆုံးခရီးက အလှပဆုံးဖြစ်စေရမယ်။

အမေ ... မြရိပ်ညိုကို ဘာတွေဖြစ်စေချင်တာလဲဟင်။ လရိပ်ထင်ရဲ့အမေလက်ထဲ အပ်ထားခဲ့ရတာရော အဓိပ္ပာယ်ရှိလား။

“ငါ ရေခဲတိုက်ကိုသွားမယ် ... အမေ့မျက်နှာကိုခဏလေးပဲ ကြည့်ဖြစ်ကြည့်မယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

“နင့်စိတ်ကိုထိန်းနော် ... နင်လည်းအသက်အရွယ်ရတဲ့ ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ ... လူတွေကို အတည်ငြိမ်ဆုံးရင်ဆိုင်နိုင်အောင် အဆင်သင့်ပြင်ထားစမ်းပါ”

လရိပ်ထင်ကတော့ မြရိပ်ညိုနင့်ကိုသတိုးမဟာတို့ ပတ်သက်မှုကို စိတ်ပူမိသည်။ ငွေကြေးတွေနဲ့တောင် နင်တို့က ဆက်ဆံနေကြပြီလား။ မြရိပ်ညိုနဲ့ နိုက်ကလပ်မှာတွေ့ကြတဲ့ သူဌေး။

“အမေ ... သမီးကိုထားခဲ့တာလား၊ နှုတ်ဆက်ဖို့တောင် ဆန္ဒမရှိတော့ဘူးလားဟင်၊ သမီး အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်”

“မြရိပ်ညို ... ပြန်ကြမယ်ဟာ ... အသုဘကိစ္စ စိစဉ်ရဦးမယ် ပြန်ကြစို့”

မြရိပ်ညို ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ အဖေရှိနေ၏။ အမေ့ကို သေစေချင်နေတာမဟုတ်လား။ မြရိပ်ညိုတို့ သားအမိကို ဘယ်လိုမှ အဖက်မလုပ်တဲ့အဖေအစ်မလည်း ရောက်နေ၏။ မရတနာရောပဲ။

သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်ကားကြီးက မြရိပ်ညိုတို့အိမ်ရှေ့ မှာ ရပ်ထားသည်။

“သမီး ပြန်ရောက်လာပြီပဲ၊ ဒီမှာ ကြီးကြီးခင်ရောက်နေတယ် နှုတ်ဆက်လိုက်ဦး”

တကယ်တော့ မြရိပ်ညို လုံးဝ နှုတ်မဆက်ချင်။ အမေရှိစဉ်

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

က မတူမတန်ဟု ဆိုပြီး မောင်ကိုမြှောက်ပေး၍ အမေနှင့်မြရိပ်ညို အနှိပ်စက်ခံဘဝ။

ဒါပေမဲ့ ... အမေအသုဘ အေးအေးချမ်းချမ်းပြီး သွားစေချင်၍ သူမ နှုတ်ဆက်သည်။

“သမီးက မြရိပ်ညိုပါကြီးကြီး”

“ရတနာနဲ့ တစ်တန်းထဲဆို ... သမီးက ကုမ္ပဏီကိုဦးစီးနေရတော့ မြန်မာပြည်က ဘွဲ့လေးတစ်ခုရစေချင်လို့ စာပေးစာယူ တက်ခိုင်းထားတာ၊ သမီးရတနာက မတက်ချင်ဘူးလေ”

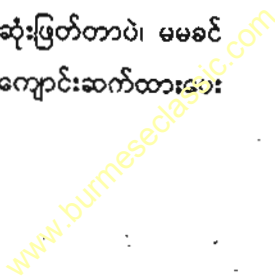
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေပဲ။ အဖေအမျိုးတွေ လုပ်ငန်းကြီးတွေလုပ်နေကြတာ၊ ပညာတွေ နိုင်ငံခြားမှာသွားသင်လာကြတာတွေ အဖေကတစ်ဆင့် မကြားချင်မှအဆုံးပဲ။

မြရိပ်ညိုကတော့ လုံးဝ အထင်မကြီးပါ။

“ညည်းလေးမှာ အမေမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကြီးကြီးခင်ကပဲ ခေါ်ထားရတော့မယ်၊ ညည်းအဖေက ငမူးလေ ... ရက်လည်ပြီးရင်တော့ ကြီးကြီးနဲ့လိုက်ခဲ့”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် မြရိပ်ညို ... အဖေ ဆုံးဖြတ်တာပဲ၊ မမခင် နောက်လိုက်ရမယ် ... ပြီးတော့ သမီးကို ကျောင်းဆက်ထားပေးလိမ့်မယ်”

ရွှင်မြတ်နိုး

မြရိပ်ညို မလိုက်လိုပေ။ သူတို့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်မယ် ဆိုတာက မြရိပ်ညိုကို အစေအပါးအဖြစ်ပါ။ မခင်ရတနာဆိုတာလဲ မြရိပ်ညိုအား အဖေသမီး ညီအစ်မဝမ်းကွဲမှန်းသိသိကြီးနှင့် ကျောင်း မှာ အဖက်ပင်မလုပ်။

အဖေမျက်နှာထားက တင်းနေသည်။ အမျိုးတွေအပေါ် အဖေက အမြဲတမ်းမျက်နှာသာပေးခဲ့၏။ အမေကြောင့် သူ့အမျိုးတွေ ဂုဏ်သိက္ခာငယ်ရသည်ဟု ထင်ထားသည်။

“ကျွန်တော့်သမီးက ကျွန်တော့်အမိန့်တစ်ခုထဲပါ မမခင်၊ မလိုက်လို့မရဘူး၊ သူ့ပညာရေး ကျွန်တော်ဆက်ပြီး တာဝန်မယူနိုင် ဘူးလေ”

“မြရိပ်ညို အလုပ်ဝင်ရတော့မယ်ထင်တယ်အဖေ”

“မလုပ်ရဘူး ... မမခင်ကိုပဲ အနီးကပ်ပြုစုစောင့်ရှောက်ရ မယ်၊ အိမ်မှကိစ္စတွေ ဝိုင်းလုပ်ပေးရင်း သူတို့ရဲ့အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ နေရမယ်”

ပြင်းထန်လွန်းတဲ့အဖေအမိန့်။ သူမလက်မခံနိုင်ပါဘူး။ အမေ အသုဘကိစ္စရှိ၍ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“မြရိပ်ညိုကို ကျွန်စာရင်းသွင်းမလို့လားအဖေ ... အမိပွယ် မရှိတာဘဲ လိုက်မနေပါဘူး”

သူမ စိတ်ထဲကနေ တွေးနေမိသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

လရိပ်ထင်အမေ ဒေါ်လေးမေကတော့ အလိုက်အထိုက်နေလိုက် တဲ့။

“ညည်းအဖေက လွန်တယ် မြရိပ်ညို ... တာဝန်မဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... လော့လော့ဆယ်တော့ ညည်းအမေကိစ္စနဲ့ညည်းခံလိုက် ဝါ၊ ဒေါ်လေးမေလည်း ညည်းအတွက် တစ်ခုခုစဉ်းစားပေးပါ့မယ်”
“ဟုတ်ကဲ့”

အဖေကတော့ အမေအသုဘ သူ့အစ်မသဘောပဲ။ မြရိပ်ညို ခိုမှာ ကိုသတိုးပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေရှိပေမယ့် ထုတ်မသုံးရ။ အဖေက ဦးစီးနေသည်။

ညိုမိလည်း လာ၏။ ကလပ်ကလံည်း ငွေ လှူသည်။

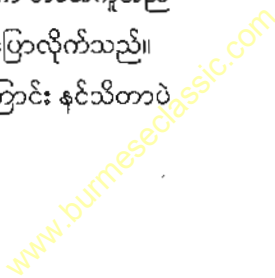
“နင် ဘယ်သူတွေနဲ့သိနေတာလဲ မြရိပ်ညို ... အရှုပ်အပြေ တွေမလုပ်နဲ့၊ ဒီလူတွေ ဘာလုပ်လည်းဆိုတာ ငါသိတယ်”

“အဖေ”

“အဖေအစ်မ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာပဲနေရမယ်၊ ငါ့အမိန့်”
အမေရှိစဉ်ထဲက အဖေက သူ့အမိန့်ကိုလိုက်နာစေရသည်။ အမေအပေါ် ရက်စက်ခဲ့သည်ဟု ထင်မိ၏။

ညိုမိက ငွေလှူပြီး ပြန်သွား၏။ ကိုသတိုးက ဘာအကူအညီ မရမလဲတဲ့ မေးနေတယ်ဆို၍ မလိုပါဘူးဟု ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့ဆီကိုမလာဖို့ ပြောပေးပါ၊ အဖေအကြောင်း နင်သိတာပဲ

ရှင်မြတ်နိုး

သူ့အမျိုးအဆွေတွေအပေါ်ကလွဲပြီး လူမှုရေးမသိဘူးဟာ”

“နင် လိုက်နေမှာလား”

“အခြေအနေအရပေါ့ဟာ”

“အမြင်ကတ်တယ်၊ နင့်ကို ကျွန်လိုခိုင်းမှာဟာ မြရိပ်ညို”

“သိတယ်”

“နင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“မသိသေးဘူး”

“ကိုသတိုးကတော့ နင့်ကိုအရေးစိုက်ပါတယ်၊ ဟဲ့ ... နင့် အတွက် ဖုန်းတစ်လုံးပေးလိုက်တယ်၊ ယူထား ... ”

“အဖေသိသွားလိမ့်မယ်”

“ယူထားစမ်းပါ၊ အသံမမြည်ဘူး၊ တုန်လာရင် နင်ကိုလိုက်”

“အင်းလေ ... ယူထားလိုက်မယ်”

ကြီးကြီးခင်တို့အိမ်မှာ ကျွန်ခံရမှာထက် မြရိပ်ညို တစ်ခုခု လုပ်ပစ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေသည်။ အဖေအမိန့်ကို မြရိပ်ညိုမနာခံနိုင်ဘူး။ မြရိပ်ညို ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

“ငါသွားပြီနော် ... နင့်အဖေက ကြောက်စရာကြီးဟာ”

ညိုမိတို့ ပြန်သွားသည်။ အဖေကတော့ သူ့အစ်မအနားမှာ ပြာယာခတ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ ညွှန်ကြားနေသည်။ မြရိပ်ညို မလုပ်ချင်ပေမယ့် လုပ်ရသည်။

အမေ့အသုဘကတော့ စည်စည်ကားကား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြီးစီးသွားခဲ့၏။ ကြီးကြီးခင်ငွေတွေနဲ့ပါ။ မြရိပ်ညိုမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံ တတွေ သိမ်းထား၏။ နောက်မှ အမေ့အတွက်လှူမယ်။

“မြရိပ်ညို”

“ဟင်”

“နင့်အဖေရဲ့အမျိုးတွေနဲ့ နင်လိုက်မသွားချင်ဘူးမဟုတ်လား”

“အင်း”

“ငါတို့ လက်ထပ်ကြမယ်”

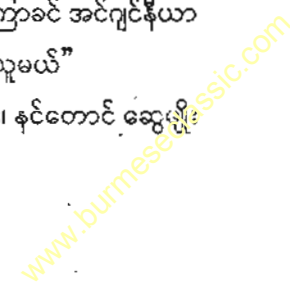
“ဘာ ... ဘာပြောတယ် လရိပ်ထင်”

“နင့်ကို ငါချစ်တယ်၊ ငယ်ငယ်လေးထဲက သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ ခုတာပါ မြရိပ်ညို၊ အမေကလည်း နင်နဲ့သဘောတူတယ်”

“နေပါဦး လရိပ်ထင်၊ ငါစိတ်ထဲမှာ တွေဝေနေတယ်၊ ငါ အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး”

“နင့်အဖေက ငါနဲ့ဆိုသဘောတူမှာလေ၊ နင်အဆင်ပြေတာပေါ့၊ စိတ်ချပါဟာ ... နင့်ကိုပျော်ရွှင်အောင် ထားနိုင်ဖို့ ငါကြိုးစားပါမယ်၊ ငါက နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်နေပြီပဲ ... မကြာခင် အင်ဂျင်နီယာ ဘွဲ့ရတော့မယ်၊ ငါယောက်ျားပါ ... တာဝန်ယူမယ်”

“နင် စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့ လရိပ်ထင်၊ နင်တောင် ဆွေရဦး”

ပိုင်မြတ်နိုး

တွေ့အထောက်အပံ့နဲ့ ကျောင်းနေရတာလေး၊ နင့်မိဘတွေကလဲ ငွေ မှမရှိတာ၊ ငါကပ်မစားချင်ပါဘူး ... မဖြစ်ဘူး”

“မြရိပ်ညို ... နင်က ကိုသတိုးကိုမှ အထင်ကြီးတာလား”

“ကိုသတိုးကို ငါအထင်ကြီးတာတော့မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဒါပေမဲ့ ငါချမ်းသာချင်တယ်၊ အတ္တကြီးပြီး မောက်မာလွန်းတဲ့ ငါ့အမျိုးတွေ ကို ငါလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပြချင်တယ်”

“နင် ရူးနေလား မြရိပ်ညို၊ နင်ဘယ်တုန်းက ဒီလိုမဟုတ် မဟုတ်အတွေးတွေ ဝင်လာရတာလဲ ... နင့်ကိုသူက အတည်ယူ မလား”

အပျော်လည်း ငါ့အတွက်ကိစ္စမရှိတော့ဘူး လရိပ်ထင်။ အဖေ က ငါ့ကိုတောင် သူတို့အိမ်မှာ ကပ်ရပ်နေပြီး အိမ်မှုကိစ္စတွေ လုပ် ပေးစေချင်တာဟ။ ငါမလုပ်နိုင်ဘူး။

ငါပိုင်တဲ့တိုက်ခန်းလေးနဲ့ ငါအဆိုတော်ဖြစ်ချင်တယ်ဟာ။ ဘယ်သူလုပ်ပေးနိုင်မလဲ။ ငါလက်ခံမယ်။

ငါ့ကိုတော့ မတ်ဝန်းကျင်က ထင်ချင်သလိုထင်။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ အချစ်လည်းမရှိဘူး။ နာကြည်းနေတယ်၊ ငါ့ အမေ ဒုက္ခအခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး သေရတာ ငါအရမ်းနာကျင် ရတယ်”

လရိပ်ထင်ကို မချစ်ဘူး။ သူမက ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကို မုန်းတီး

လာပြီ။

အဖေကိုလည်း သူမ ဆန့်ကျင်ရမယ်။

အမျိုးတွေအိမ် လိုက်မသွားဘူး။ နေလည်း မနေဘူး။

“မြရိပ်ညို”

“ပြော”

“နင်ခဏလေးပဲ စောင့်နေပါ ... ငါကြိုးစားမယ်၊ နင်လိုအပ် နေတဲ့ ဘဝမျိုးလေ၊ ငါ့ကို စောင့်ပေးပါဟာ”

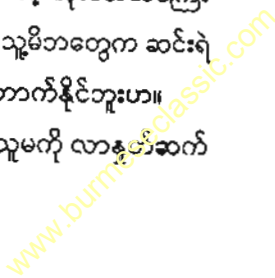
လရိပ်ထင် ... နင့်ကိုတော့ အားနာပါတယ်။ လက်ထပ်တဲ့ အထိတော့ ငါမစဉ်းစားမိဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေကင်းပျောက် သွားတယ်။ အမေနဲ့အတူလေ။

အဖေဆွေမျိုးတွေအလယ်မှာ သူမ ချမ်းချမ်းသာသာနေပြ လိုသည်။

“အမေ မရှိတော့ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်တွေလည်း ပြောင်းသွားပြီ ဆင်တယ် လရိပ်ထင်”

သူမစိတ်ထဲမှာပဲ ပြောနေမိတဲ့စကားတွေပါ။ လရိပ်ထင် ထည်း ယောက်ျားပီသတဲ့သူပါ။ မြရိပ်ညိုကတော့ လုံးဝအထင်ကြီး နေ။ လရိပ်ထင် ပညာရေးမှာ ကြိုးစားပေမယ့် သူ့မိဘတွေက ဆင်းရဲ သူတွေပဲ။ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမှုတ်လို့ မီးမတောက်နိုင်ဘူးဟ။

အမေ ရက်လည်ည ... သူမကတော့ သူမကို လာနှုတ်ဆက်

ရှင်မြတ်နိုး

မလားဟု တွေးမိရင်း စောင့်နေခဲ့သည်။

“မြရိပ်ညို အထုပ်ပြင်ထားနော်၊ မနက်ဖြန် မမခင်အိမ်ကို လိုက်သွားရမယ်”

“အဖေ”

“ဘာမှဆင်ခြေမပေးစမ်းနဲ့၊ အဖေဖေကားအတိုင်းလုပ် ... သမီးရှေ့ရေးအတွက်ပါ၊ မမခင်က သမီးကြီးတော် အရင်းပါ။ သမီး အမေကြောင့် ပစ်ထားတာ”

အမေမှာ ဘာဖြစ်မှုတွေကျူးလွန်ထားမိလို့လဲ အဖေရယ်၊ သူဌေးသားကို မြူဆွယ်ယူခဲ့လို့လားဟင်။

အဖေကိုယ်တိုင်လည်း အမေ့ကို ခြေတော်တင်ခဲ့တာပဲဟာ။

“ညည်းအမေက အပျိုစင်နုနုထွတ်ထွတ်လေး၊ ဆင်းရဲတယ် ဆိုက်ကားသမားရဲ့သမီးလေ ... ညည်းအဖေက သူဌေးသား၊ လွန် လွန်ကျူးကျူးတွေဖြစ်ကြတော့ ညည်းကိုယ်ဝန်ရှိလာတယ်၊ မသဲ အဖေက အတင်းအကြပ် လက်ထပ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်၊ ညည်း အမေက တားရှာပါတယ်အေ ... ဒါပေမဲ့ မသဲအဖေကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ရပေမယ့် မတူမတန်ဘူးဆိုပြီး ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်လိုက်ကြတာ ... မသဲ သနားစရာပါဟယ်”

လရိပ်ထင်ရဲ့အမေက မြရိပ်ညိုအမေရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်တွေ။ အဖေက ယောက္ခမတွေရှိစဉ်ထဲက

ဒုက္ခပေးတာပါ။ အမေ့ကို အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ခဲ့သည်။

“မင်း ဘယ်လောက်ပဲ ငါတို့မိသားစုကို နှိပ်စက် နှိပ်စက်ကွာ အရေးကြီးတာက ငါသမီး လင်ကောင်ပေါ်ဖို့ပဲ ... ငါတို့အမျိုးထဲမှာ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမမွေးဘူးကွ”

အမေကတော့ အဖေဘက်မှအကာအကွယ်ပေးခဲ့သည်။ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်။ သမီးကြီးလာမှ အဖေကအမျိုးတွေဆီကနေ ပိုက်ဆံတောင်းတောင်းပေးခဲ့၏။

မြရိပ်ညို မတွေးချင်ပေ။ အဖေ မျက်နှာပေါ်မှာ ဒေါသ မုန်တိုင်းတွေ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်တော့မည့် အတိုင်းပဲ။

ဒီအိမ်ကို ရောင်းပစ်မယ်တဲ့။ အမေ့မိဘတွေအိမ်ကို တောင် အဖေက သူ့သဘောနှင့်ရောင်းပစ်ဖို့ လုပ်နေသည်။ ငါ့အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်ရင် နင့်ကိုသတ်ပစ်မယ်တဲ့။

အဖေကတော့ပြောပြီး အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မော့သောက်နေသည်။

အခန်း (၈)

“မင်း ဘာလိုအပ်နေလဲ မြရိပ်ညို ... ကိုယ်အားလုံး ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်တယ် ပြောစမ်းပါ ... ကိုယ်အကူအညီပေးနိုင်မယ့်အရာတွေ ပြောပြစမ်းပါ”

“ကျွန်မ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းလိုအပ်တယ်၊ ကျွန်မနာမည်နဲ့ နေပါ၊ အပြီးအစီးအပိုင် ... ”

မထူးတော့ဘူး။ ယူတော့မယ်။ မြရိပ်ညိုဘဝက ဒီလိုမှမထူထောင်နိုင်ရင် သူများအစေအပါးဘဝနဲ့ နေရတော့မှာပါ။ အဖေ့ဆွေမျိုးတွေကို မုန်းတယ်။ အမေ့ကိုပစ်ထားကြတာ။ ကိုသတိုးလို ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် သူမဘဝ ဘယ်လိုအနေအထားပဲ ဖြစ်ဖြစ် အံ့သွားလေးကိုတင်းကြပ်စွာ ဖိကပ်ထားမိသည်။

“မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

“မင်းသဘောထားက ... ”

“ကျွန်မ ဘာဖြေရှင်းချက်မှမပေးနိုင်ဘူး ကိုသတိုးပေးချင်လည်း ပေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကိုသတိုးဆီက လက်ထပ်ခွင့်မတောင်းဆိုဘူး”

“မင်း ... မင်း မာနတွေ ... ”

“ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဘာမာနလဲ ... ကျွန်မမှာ ရွေးချယ်စရာလမ်းမှမရှိတာ၊ အမျိုးတွေအိမ်မှာ တွယ်ကပ်နေပြီး အစေအပါးဘဝ အရောက်မခံနိုင်ဘူး”

သတိုးလည်း မြရိပ်ညိုအား ချစ်မိနေသည်။

လက်ထပ်ဖို့အထိတော့ မဖြစ်နိုင်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ မတင့်တယ်နိုင်။ သူမကို သနားသည်။

“ကျွန်မ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တယ်၊ အရင်းအနှီးလိုအပ်တယ်”

မြရိပ်ကို အံ့သြစွာကြည့်မိနေသည်။ မိခင်သေဆုံးပြီးမှ သူလုပ်ချင်တာကို လုပ်တော့မည့်သဘောပင်။

“ကိုယ် ... မင်းကိုချစ်တယ်”

“အဟက်”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မလိုအပ်လို့ပါ”

“မြရိပ်ညို ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

“အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ ... ရယူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းလား၊ စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံခြင်းလား၊ ကျွန်မကို တရားဝင်ချစ်သူ လက်ထပ်မယ့် ကောင်မလေးလို့ ကိုသတိုးက ထုတ်ဖော်ပြောနိုင်လို့လား”

သူမ ... နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တွန့်မဲ့မဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ က နာကျည်းမှုတွေ အပြည့်။ သတိုးသိနေသည်။ မြရိပ်ညို မလုပ် ချင်ဆုံးအလုပ်။

“ကိုယ်ရင်ထဲကနေ တကယ်ပဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ချစ်ခဲ့မိတာ ပါ မြရိပ်ညို ... ဒါပေမဲ့ ...”

“ကျွန်မကို ပွဲတက်မယားအဖြစ်တော့ ရှင်ပွဲမထုတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ကိုယ်အရမ်းရှက်တယ် ... တာဝန်မဲ့လွန်းတယ်လို့လည်း ကိုယ်ခံစားရတယ် ... ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ဘူး”

“လူပျိုကြီးပေါ့”

ကိုသတိုးရဲ့စိတ်ရင်းအမှန်ကို မြရိပ်ညို သိနေသည်။ သူမကို ချစ်နေတာလည်း ယုံမိ၏။

မြရိပ်ညို ငိုချင်နေ၏။ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။ အဖေ ဘာပြောမလဲ။ အမေ့အပေါ်ပဲ ရက်စက် ပါ။

“မင်းအဖေက”

“ကျွန်မ ဆန့်ကျင်မယ်”

“မြရိပ်ညို”

“ကိုသတိုးနဲ့ ပတ်သက်နေတာတွေ ကိုသတိုးနာမည်ကိုရော လုံးဝထုတ်ပြီး မသုံးပါဘူး”

မင်းပြတ်သားလှချည်လား မြရိပ်ညို။

စိန်ခေါ်မှုက ပြင်းထန်လွန်းတယ်။ မင်းမျက်ဝန်းတွေက အစိမ်းရောင်တွေ ကန့်လန့် ကာရံထားသလိုပဲ။

သတိုး စိတ်မောမိသည်။ သူ့ယောက်ျားပီသစွာ လက်ထပ် ယူလိုခဲ့၏။ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

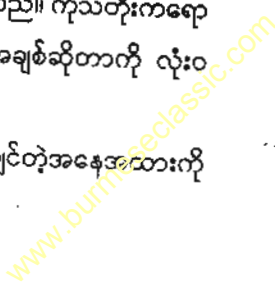
“ဘယ်လိုလဲ ကိုသတိုး ... အဖြေကို အမြန်ဆုံးပေးပါ။ ကျွန်မ အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားရလိမ့်မယ်”

“ကိုယ့်မှာ အဖြေကရှိပါတယ်၊ မင်းကို ကူညီမှာပါ ... ကျွန် တာတွေ နောက်မှစဉ်းစားကြမယ်လေ”

“အိုကေ”

သူမ အပေါ်စားဆန်ဆန်ပဲ ဖြေလိုက်သည်။ ကိုသတိုးကရော သူမအား အတည်ကြိမှာမှ မဟုတ်တာဘဲ အချစ်ဆိုတာကို လုံးဝ ဆည်းစဉ်းစားစရာ မလိုဘူး။

“တိုက်ခန်းကိုကြည့်မယ် ... မင်းလိုချင်တဲ့အနေအထားကို

ရှင်မြတ်နိုး

ပြောပါ။ ကိုယ်လည်း လာနေမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ... ဒါဆို ...”

“အခုပဲ သွားရှာကြမယ်လေ၊ မင်းကအမြန်ဆုံးလိုအပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား ... မြရိပ်ညို ...”

“အင်းလေ”

တကယ့်ကို လူ့လောကကြီးထဲမှာ ပေါ့ပျက်ပျက်ယောင်ချာချာပါ။ မြရိပ်ညိုဘဝက ဒီလိုပဲဖန်တီးလာခဲ့ပြီပဲ။ လျှောက်ရတော့မယ်။

အဖေအမျိုးတွေကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မခယဘူး။

“လရိပ်ထင် ... နင်ရော ငါ့ကိုဘယ်လိုမိန်းမအမျိုးအစားသတ်မှတ်မလဲ၊ သတ်မှတ်စမ်း ... အထင်သေးသွားပြီလား။ ဒါ ... ငါ့ရဲ့ကံကြမ္မာလေ”

သူမနှင့်ကိုသတိုး ... တိုက်ခန်းလိုက်ရှာကြတာကတော့ တကယ့်ကို တရားဝင်မင်္ဂလာပွဲကြီး ကျင်းပကြပြီး လက်ထပ်ကြမယ့် ချစ်သူစုံတွဲတွေလိုပဲ။

“မြရိပ်ညို ... မင်းကြိုက်တာရွေးနော်၊ ငွေကအရေးမကြီးဘူး”

ရောင်းမယ့်တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်မိန်းမကတောင် သူမကိုအားကျရသည့်အဖြစ်မျိုးပါ။ ကိုသတိုးက တယုတယ ၈ရတစိုက်။

သူမ လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ် သူမ အလန့်တကြား ရုန်းဖယ်ပစ်မိ၏။ သူရယ်သည်။

“မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

“တို့နှစ်ယောက်ကို တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်ကတောင် အားကျနေတာနော်”

“ဆောရီး”

သူမ တောင်းပန်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူကမြရိပ်ညိုငြင်းဆန်လို့မရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်လျှင်။

“တိုက်ခန်းကတော့ မင်းစိတ်ကြိုက်ဝယ်ပြီးပြီနော် ... ပစ္စည်းတွေဖြည့်ဖို့ ကိုယ်စီစဉ်ထားတယ်၊ မနက်ဖြန်ဆို မင်းနေလို့ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးမယ် ... ပြီးတော့ မင်းနာမည်နဲ့ ဆာဖာစာရင်းဖွင့်ပေးမယ်၊ မင်းကိုပျော်ရွှင်အောင်ထားမှာပါ”

မြရိပ်ညိုက သူနှင့်မိဘလူကြီးတွေ သဘောတူထားတဲ့ဇနီးဆောင်းသာဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ အခုတောင် နှုတ်ထဲမှာ ပီတိတွေ ပြည့်နှက်နေသည်။

“မင်း အခုဘယ်သွားမလဲ”

ရှင်မြတ်နိုး

“အိမ်ကို”

“အိုကေ”

သူက သူမနေထိုင်တဲ့ရပ်ကွက်လေးနားအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။

“မနက်ဖြန် ကိုယ်တို့ရဲ့မင်္ဂလာဦးညလေးနော်”

“ရှင်”

“မင်းစဉ်းစားထားနော် ... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြရိပ်ညို တကယ့်ကို ဂယောင်ဂတမ်းပဲ။ လူလည်း ယောင်ရာချာ။ အပျော်ဆိုတာကို နည်းနည်းလေးမှမခံစားမိ။ မီးတောက်တွေပဲ ထတောက်မတတ်။

သူ အိမ်လေးထဲဝင်လိုက်တော့ အဖေလည်းမရှိ တစ်ယောက်တည်းပါ။

“အမေ ... သမီးလုပ်တာတွေ အမှားတွေဆိုတာ သိပါတယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးမဲ့ရတဲ့ အဖြစ်လေ ... အမေ့လို မခံစားရအောင် သို့ကို ဘယ်တော့မှလူကြီးမိဘတွေ သဘောမတူဘဲ အတည်မယူခိုင်းပါဘူး။ ခေတ်မှီဆေးဝါးတွေကလည်း ပေါ်နေတယ် ဆိုတော့ ... ကလေးအဖေဖော်ခိုင်းစရာမှ မလိုတာဘဲ”

သူမတစ်ယောက်တည်း နာကျင်စွာ ရယ်မောမိသည်။ အမေ

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

က အဖေကြောင့်ထင်တယ်။ ဆွေမျိုးဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပဲ စဉ်းစားနေတဲ့အဖေက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းဇနီးဖြစ်သွားရင် အဖေအရမ်းရှက်လိမ့်မယ်။

မြရိပ်ညိုကို အသေတောင် သတ်နိုင်တယ်။

“မြရိပ်ညို”

“ဟင် ... လရိပ်ထင်”

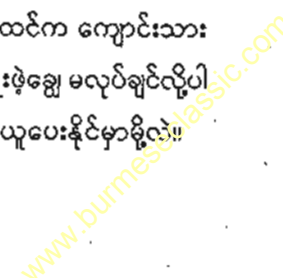
“နင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ... နင်နဲ့ကိုသဘိုး တိုက်ခန်းတောင် ဝယ်ပြီးကြပြီဆို”

“နင်ဘယ်ကသိလာတာလဲ ... သတင်းကလည်းမြန်လိုက်တာ လရိပ်ထင်ရာ၊ နင်လိုက်စုံစမ်းနေတာလား”

“နင် ရူးနေပြီလား မြရိပ်ညို ... နင့်ကိုဒီလောက်အထိ စိတ်ဓာတ်တွေနိမ့်ကျနေမယ်လို့ ငါမထင်မိဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား နင်အရမ်းရယ်ရတာပဲ လရိပ်ထင်၊ ဘာလဲ ... ငါကအဖေ့အမျိုးတွေဆီသွားပြီး ကျွန်ခံနေရမှာလား၊ ငါ့ဘက်တွေက နဖတ်နေတာပဲ ... အလုပ်ကြမ်းတွေ ငါလုပ်နိုင်မလား”

သူမ မျက်ရည်တွေမကျပြချင်။ လရိပ်ထင်က ကျောင်းသား ဝတ်စုံသေးသည်။ နင့်အနာဂတ်ကို ငါရိုက်ချိုးဖို့ခွေ့ မလုပ်ချင်လို့ပါ လရိပ်ထင်ရယ်။ နင်ကရော ဘယ်လိုတာဝန်ယူပေးနိုင်မှာလို့လဲ။

ရွှင်မြတ်နိုး

“အမေက နင့်ကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုရင် သဘောတူတယ်တဲ့၊ နင့်အဖေကို ပြောမယ်တဲ့”

“တော်စမ်းပါဟာ ... ဒီလိုဘဝမျိုးကြီးကို ငါလုံးဝမနှစ်သက် တော့ဘူး၊ နင့်လမ်းနင် အေးအေးချမ်းချမ်းလျှောက်လှမ်းစမ်းပါဟာ”

“မြရိပ်ညို”

“ငါသွားမှဖြစ်မယ်ဟ၊ ငါချမ်းသာချင်တယ် ... ငါ အဆိုတော် ဖြစ်ချင်တယ်၊ နင်ပဲ ငါ့အသံက အရမ်းကောင်းတယ်ဆို၊ အဆိုတော် နာမည်ကြီးဖြစ်နိုင်တယ်ဆို”

လရိပ်ထင် ဘယ်လိုမှခံစား၍ မရနိုင်တော့။ မြရိပ်ညိုနှင့် ကိုသတိုးတို့ တိုက်ခန်းဝယ်တာ သူ အမှတ်မထင်သိလိုက်ရသည်။ တိုက်ခန်းရောင်းတဲ့သူတွေက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့အဒေါ်တွေ။

“အရမ်းချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေပဲကွ၊ နာမည်တွေက သတိုး မဟာနဲ့မြရိပ်ညိုတဲ့”

နင် အရမ်းလွန်တယ်။ နင့်ဘဝကို ရေစုန်မှာမျှောပစ်တော့ မယ်ပေါ့လေ။ မြရိပ်ညိုကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက် ကံဆိုးလွန်းသည်။

“လရိပ်ထင်”

“ဘာလဲ”

“ငါ ဒီလိုဆုံးဖြတ်တဲ့ကိစ္စ နင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့မှအသိမပေးပါ နဲ့ဟာ ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ့ကြောင့်ထက် ကိုသတိုးမဟာရဲ့

အနာဂတ်ကြောင့်ပါ ... ဘယ်တော့မှ တရားဝင်လက်မထပ်ပါဘူး၊ အချစ်ဆိုတာလည်း ငါတို့အတွက် မလိုအပ်ပါဘူး”

“နင် ... နင်”

“ငါ့ကို မှေ့ပစ်လိုက်ပါ လရိပ်ထင်၊ ဒေါ်လေးကိုလည်း ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ ... ငါ့ဘဝက ဒီလိုပဲ ဖန်တီးလာတာ နင် ထက်ခံပါ”

“မြရိပ်ညိုရယ်”

“လရိပ်ထင် ... နင် ... နင်”

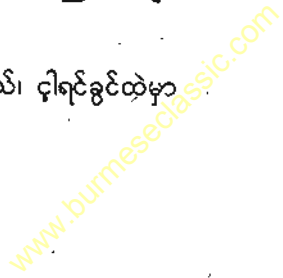
“နင့်ကိုချစ်တယ် ... ငါကြီးစားမယ်၊ နင်ဘယ်ဘဝပဲရောက် ရောက်ဟာ”

လရိပ်ထင်က စိတ်တွေကိုထိန်းချုပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ ဆက်ကွဲစွာ မြရိပ်ညိုအား ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

“နင့်ကို ငါလုံးဝမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး၊ ငါတစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင် ဘေးချင်တယ် ... အရမ်းချစ်တယ်၊ ငါငယ်စဉ်လေးထဲက ချစ်လာရ တာ အရမ်းချစ်တယ်”

“လွှတ်စမ်းပါ လရိပ်ထင် ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ၊ ငါ့အမေ အလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ဘူးဟာ ... ရှေ့လျှောက်လည်း ငါမချစ် တတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားမှာ လွှတ် ...”

“ခဏလေးပါ ... နင်နဲ့ငါဝေးရတော့မယ်၊ ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ

ရှင်မြတ်နိုး

ခဏလေးနေပေးပါ”

လရိပ်ထင်ရယ် ... နင့်ကိုလည်း မခံစားစေချင်ပါဘူး။ နင် ဘယ်လောက်အထိ ငါ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ငါသိ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လေ ... နင်ကတော့ မဖြစ်ဘူး။

သူမ ရုန်းဖယ်သည်။ လရိပ်ထင်က မလွှတ်။ သူမကိုနှိပ်ဖို့ ကြိုးစားနေ၏။ သူမ ဇွတ်အတင်းပဲ ရုန်းဖယ်တွန်းထိုးပစ်သည်။

“နင်က ငါ့ကိုစော်ကားချင်တာလား လရိပ်ထင် ... သူဌေး တစ်ယောက်ရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းဘဝကို ခံယူတော့မယ်ဆိုပြီး ငါးမရ ရေချိုးပြန်ချင်တာလား”

“မြရိပ်ညို”

“လွတ်”

“တစ်နေ့နေ့မှာ နင့်ကိုငါလက်ထပ်မယ်၊ နင်လိုချင်တဲ့ဘဝ ရောက်တဲ့နေ့ပေါ့”

“အရူးကောင်ပဲ ... အပိုတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ နင်လား ငါ့ ဘဝက စုတ်ပြတ်သပ်နေမှာနော်”

“ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက်ဟာ ... နင်ကလွဲပြီး ငါဘယ်လို မိန်းကလေးနဲ့မှ လက်မထပ်ဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

လရိပ်ထင် အရူးတစ်ယောက်လို မြရိပ်ညိုကို ငေးကြောင်

ပန်းကတ္တီပါနီရင်ချက်

ကြည့်နေမိသည်။ စွန့်လွှတ်လိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးက သူတန်ဖိုး အထားဆုံးနှင့် အချစ်မြတ်နိုးဆုံးမိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။

“ကိုသတိုးနောင်မည်းကိုတော့ လုံးဝအသုံးပြုလို့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ တတိစကားပဲ ... ကိုသတိုးက ငါ့အပေါ် အရမ်းကောင်းတယ်”

“တောက်”

လရိပ်ထင် ပြန်ထွက်သွားတော့ အဖေပြန်ရောက်လာသည်။

“သမီး အထုပ်ပြင်တော့ ... ကြီးကြီးခင်အနားမှာ နေရမယ်၊ သမီးအနာဂတ်အတွက်ပဲ၊ အနာခံမှအသာခံရမယ် ... အဖေစကားကို

ထက်ခံစမ်းပါ မြရိပ်ညို”

“အဖေ”

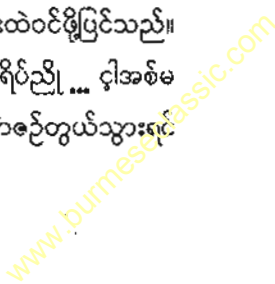
“နင့်အမေလို အကျင့်မကောင်းတဲ့မိန်းမအဖြစ်မခံနိုင်ဘူးနော် မြရိပ်ညို ... နင့်ကိုစောင့်ရှောက်ထားရမယ် ... နင့်ကိုစည်းကမ်း

ထိရောက်စေရမယ်၊ အဖေမျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အရေးကြီးတယ်”

သူမရင်ထဲမှာ အနာကျင်ရဆုံးက အဖေစကားတွေပင်။ မျိုး ဂုဏ်သိက္ခာတဲ့။ စိတ်မပူပါနဲ့အဖေ။ သမီးက ဘယ်လိုမှမျိုးရိုး ဂုဏ် သိက္ခာကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ပါဘူး။

အဖေကတော့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် အိပ်ခန်းထဲဝင်ဖို့ပြင်သည်။

“နင်အဖေစကားကို နားထောင်ရမယ် မြရိပ်ညို ... ငါ့အစစ်မ နိုင်လာအောင် ကြိုးစားပါ ... ငါ့အစစ်မ သံယောဇဉ်တွယ်သွားရင်

ရှင်မြတ်နိုး

နှင့်အတွက် အမွေရမယ်”

ရသင့်ရထိုက်တဲ့အမွေကို အဖေကိုယ်တိုင် တောင်းပါလား။ သမီးတို့ ရသင့်တာပဲဟာ။ အဖေအစ်မက လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားပြီး သူ့မိသားစုအတွက်ပဲထားနေတယ်။

သမီးအရွယ်ရောက်လာပြီ ဘယ်အချိန်အထိ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ အနှိမ်ခံဘဝမှာနေရမှာလဲ။ သူမ အော်ဟစ်ပြောဆိုပစ်ချင်သည်။

“ကြပ်ကြပ်သတိထား ... နင့်အမေလို အကျင့်ဆိုးတွေကို ပြင်၊ ငါ့ဆွေမျိုးတွေကပဲ နင့်ကိုစောင့်ရှောက်ပေးနိုင်တယ်”

အဖေ အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားသည်။ သူမလည်း အခန်းလေး ထဲဝင်ပြီး ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းနေသည်။

အမျိုးတွေဆီသွားဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အကောင်းဆုံး ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကြီးမှာ စည်းစိမ်တွေအပြည့်နဲ့ နေထိုင်ဖို့ပါ။

“သမီးအဖေက ဘဝနာခဲ့ရသူပါ ... အမေ့ကြောင့် ဆင်းရဲ နွမ်းပါးတဲ့ဘဝမှာ နေခဲ့ရတယ် ... အဖေက အဖေပဲနော် မြရိပ်ညို၊ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားပါနဲ့ သမီးငရဲကြီးမယ်၊ မိဘဂိုဏ်းသင့်လိမ့် မယ်”

အဖေကို အပြစ်တင်မှာ အမေအကြောက်ဆုံးပင်။

အဖေက လူသတ်သမားနဲ့တူတဲ့ ခင်ပွန်းပါ။ အမေ့အသက်ကို မသတ်ပေမယ့် အမေ့ဘဝနှင့်ဂုဏ်သိက္ခာကို သတ်ခဲ့သည်။

အမေသွေးဆိုပြီး မြရိပ်ညို အား နည်းနည်းလေးမှမချစ်။ ကလေးဘဝမှာတောင် ငိုယိုလျှင် အော်ဟစ် ရိုက်နှက်မောင်းထုတ် ပစ်တတ်သည်။

“သမီးအဖေက သနားစရာကောင်းတယ် မြရိပ်ညို ... မိဘ တွေရဲ့ အစွန့်ပစ်ခံရတယ်၊ သူ့ဋ္ဌေးသားက ဆင်းရဲနေရတယ်၊ အမေ့ အဖေက သားမက်ဖမ်းလိုက်တာပါ”

အဖေ့ကို ဘယ်တော့မှ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စေရန် အပြစ်မပြောခဲ့ တဲ့အမေ့အား အဖေက ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ပက်ပက်စက်စက်အော်ဟစ် ပြောဆိုနေခဲ့သည်။ နင့်အမေ အကျင့်ဆိုးတွေ မပါစေနဲ့တဲ့။

သူမ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာပြီး အသံမထွက်ရဲ၍ ကြိတ်ပြီး ငိုမိသည်။

အခန်း (၉)

မြရိပ်ညို ခြေလှမ်းလေးက အခန်းတစ်ခုထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် သူမ အံ့ဩတုန်လှုပ်မိသွားရသည်။

ခမ်းနားလွန်းပြီး အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ပြည့်နှက်လွန်တဲ့ အခန်းကြီးကို သတိုးက ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်စွမ်းပေးရင်း အချစ်တွေကို သက်သေပြနေတာလား။

မုန်းလိုက်တာ ... သူမ လုံးဝမနှစ်သက်မိ။

“အဖေ ... သမီးကတော့ လက်ခံလိုက်ပြီ၊ အဖေဆွေမျိုးတွေ ဆီမှာ အောက်ကျခံပြီး ကျွန်တစ်ယောက်အဖြစ် မနေနိုင်လို့ပါ”

သူမ

ငိုပစ်ချင်သည်။

နှုတ်ခမ်းလေးများပင် ဆတ်ဆတ်တုန်ရီချင်နေသည်။

“သမီးအမေ့ကို ဒီလိုချမ်းချမ်းသာသာ နေစေချင်တာပါ။ ဘဝ

တစ်လျှောက်လုံး အမေစိတ်သောကတွေ ခံစားခဲ့ရတယ် ... အဖေက အထင်သေးနှိပ်စက်တယ် ... ရောဂါဘယတွေနဲ့ အမေ ဘယ်လောက်အထိ အခက်ခဲဒုက္ခတွေ ခံစားခဲ့ရလဲ”

အမေ့ကို သတိရမိသည်။ သူမက စည်းစိမ်တွေအပြည့်နှင့် အမေ့အား နေစေချင်ခဲ့၏။ ဒါတွေက အမှားတွေလားဟင်။

“သမီး ရှက်ပါတယ်အဖေ ... စိတ်တွေလည်းမလုံဘူး၊ သမီးက မာနဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ အဖေ အသိဆုံးပါနော်”

အမေကတော့ အဖေ့ကို ဒေါသဖြစ်စေမည့် အပြုအမူတွေကို မလုပ်စေခဲ့ရ။ အဖေ့မျက်နှာကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်။

“မြရိပ်ညို”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ လန့်နေတာလဲကွာ၊ ကိုယ်စီစဉ်ပေးတာ မင်းစိတ်ကျေနပ်ရဲ့လား”

“အင်း”

“မင်းပျော်သလိုနေပါ ... အားနာစရာ မလိုဘူးနော်”

“ပြည့်စုံပါပြီ ကိုသတိုး”

“လမ်းမပေါ်မှာ ရပ်ထားတဲ့ကားလေးက မင်းအတွက်ပဲ”

“ရှင်”

“မင်း ကောင်းမောင်းသင်ရမယ် ... ကိုယ်သင်ပေးမယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

“နေပါစေ ... မြရိပ်ညို သင်တန်းမှာပဲ သွားသင်မယ်”

“ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေရတာလဲ”

“ကျွန်မ”

“မင်းကို ဖြူစင်တယ် ... မကြောက်ပါနဲ့၊ ကိုယ်က လူယုတ်မာတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး”

သတိုးလက်ထပ်မယ့်ဘဝ လက်တွဲဖော်က မြရိပ်ညိုလို

ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေး။

“မင်း ... ဟင်း ထမင်းတွေ ချက်တတ်လား မြရိပ်ညို”

“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ် မင်းနဲ့အတူနေဖို့ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ပို့ပေးမလဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာမှမပူပါနဲ့ မြရိပ်ညို။ ကိုယ့်ကိုအားနာနေစရာ မလိုပါဘူး မင်းလိုအပ်တာတွေ ပြောလေ”

“မလိုတော့ပါဘူး ကိုသတိုး ပြည့်စုံပါတယ်”

“အိုကေ”

သတိုးကတော့ မြရိပ်ညိုအား ပိုင်ဆိုင်ရ၍ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမိသည်။

“ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ် ... ကိုယ်လေးလေး မရှိတဲ့နောက်

ပန်းကတ္တီပါစီရင်ချက်

ကိုယ်အတိအလင်းကြေညာမှာပါ။ မင်းက ကိုယ့်ဇနီးဖြစ်ကြောင်းလေ”

သူ့စိတ်ထဲမှာ တွေးနေမိသည်။ မြရိပ်ညိုက သူမဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကို မုန်းတီးနာကြည်းစွာ သဘောတူလက်ခံလိုက်ခြင်းကြောင့် သူမ မျက်ဝန်းအရိပ်တွေထဲမှာ ထင်ဟပ်နေသည်။

“တီ ... တီ ...”

“တီ ...”

သူ့ဖုန်းမှ အသံမြည်လာ၍ သူဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လေးလေး ဖြစ်နေသည်။

“တူလေး ... ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ မင်းအတွက် လေးလေး စိတ်ပူနေတယ်၊ အိပ်လို့တောင်မရဘူးကွာ”

“ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ ... လေးလေး စိတ်မပူပါနဲ့”

“လေးလေး ခေါင်းတွေအရမ်းမူးနေတယ်၊ မင်းပြန်လာခဲ့ပါ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်လေ ... မင်းအရင်ကအိမ်မှာပဲနေတယ်”

“ကျွန်တော် ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးထင်တယ် လေးလေး၊ အဝေးကိုရောက်နေတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ ... ဆေးခန်းပြလိုက်နော်”

“သတိုး”

“ဗျာ”

ရှင်မြတ်နိုး

“မင်းဘာတွေလုပ်နေလဲ ... လေးလေးက ပြန်လာပါဆို မင်းလာသင့်တယ်၊ ဘယ်အဝေးကိုရောက်နေတာလဲ၊ လေးလေး နေ မကောင်းဘူးကွ”

လေးလေးက သူ့ကိုစိတ်ပူနေပြီဆိုသာ သတိုးသိသည်။ သူ့ကို တွေ့ရာ မိန်းကလေးကို မချစ်မိဖို့ ငယ်စဉ်လေးထဲက တကွတ်တွတ် သတိပေးနေခဲ့၏။ သူ စိတ်ရှုပ်ထွေးရသည်။

“သတိုး ပြန်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်လေးလေး”

“မင်း ပြန်လာခဲ့ပါ ... ဆက်ဆက်နော် ... လေးလေး မင်းကို စိတ်ဆက်ပေးဖို့ မိန်းကလေးရှိတယ်၊ မဖြစ်တော့ဘူး မင်းဘဝတင့် တယ်ဖို့ လေးလေးကိုယ်တိုင် စီမံရတော့မယ်”

“လေးလေး”

“မင်း လေးလေးစကားတွေကို ဘယ်တုန်းကများ ဆန့်ကျင် ငြင်းဆန်ခဲ့ဘူးလို့လဲကွ”

သူ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်ရင်း မြရိပ်ညိုအား တောင်းပန်သော အကြည့်တွေနှင့် အားနာလွန်းစွာ ကြည့်မိသည်။

“ကိုသတိုး ပြန်ပါ ... မြရိပ်ညိုတစ်ယောက်ထဲလည်း နေရဲ့ပါ တယ်နော် ... နောက်မှပဲ အဖော်ကို စီစဉ်ပေးပါ”

“မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

ပန်းကတ္တီပါစီရင်ချက်

“ကိုယ်မပြန်ဘူး ... မင်းတစ်ယောက်ထဲ ကိုယ်ဘယ်လိုလုပ် ပြန်နိုင်မလဲ”

ကိုသတိုး အသိုင်းအဝိုင်းဘက်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သဘော မတူနိုင်ဘူးဆိုတာ မြရိပ်ညိုသိသည်။

အမေကတော့ တမလွန်ကနေ မြရိပ်ညိုအား ငါ့စကားနား မထောင်ဘူးလို့ ဆူပွက်နေမလား။ အဖေကရော သူမကို ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေပြီထင်သည်။

“ကိုယ် မပြန်ဘူး”

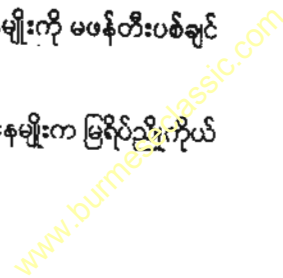
“မြရိပ်ညို သတ္တိရှိပါတယ် ကိုသတိုး ပြန်ပါ ... လူကြီးတွေ သံသယဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့နော်”

“မြရိပ်ညိုရယ်”

သူ့ခန္ဓာကိုယ်က မြရိပ်ညိုအနား တိုးကပ်သွားမိသည်။ သတိုး စိတ်တွေကို ဘယ်လိုမှထိန်းချုပ်ထားလို့ မရတော့ဘူး။ မြရိပ်ညို ကိုယ်လုံးလေးအား သိမ်းကွုံးပွေ့ဖက်ထားမိတော့ သူမငြိမ်သက်နေ သည်။

“မင်းငိုနေလား ... အဲဒီလိုတွေ မင်းမဖြစ်ချင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်၊ ကိုယ်လည်း ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို မဖန်တီးပစ်ချင် ပါဘူး မြရိပ်ညို”

“မြရိပ်ညို မငိုပါဘူး ... ဒီလိုအခြေအနေမျိုးက မြရိပ်ညိုကိုယ်

ရွှေမြတ်နိုး

တိုင် သဘောတူညီမှုနဲ့ ဖန်တီးခဲ့တာပဲ”

“မြရိပ်ညို”

“ကိုသတိုး ...”

“မင်းအပေါ် ရက်ရက်စက်စက် စော်ကားလွန်ကျူးမှုတွေ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ်ရင်ခွင်ထဲမှာတော့ ခဏလေး နေပေးစမ်းပါ”

သူမ စိတ်တွေကို တင်းပစ်မိသည်။ သူမအတွက် ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် တိုးဝင်မိခြင်းပင်။

တကယ်ပဲ အံ့သြမိနေတာက သူမနှလုံးသားတွေ အေးစက်နေခြင်းပင်။

အချစ်ဆိုတာကို မမွေးမြူဘူး။ အမေ့ရဲ့ခံစားချက်တွေကို မြရိပ်ညို အသိဆုံးပါ။

“ကိုသတိုးကို ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကျွန်မဘဝကို ထူထောင်ပေးခဲ့တာပါ ... အရမ်းပြည့်စုံနေတယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့မှ ကိုသတိုး စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် မြရိပ်ညို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး”

“မင်းကိုချစ်တယ် ... ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေပြည့်နှက်နေတယ်၊ ကိုယ့်လေးလေးက ...”

လေးလေးအကြောင်းတွေကို သူ ပြောပြမိသည်။

“ကိုသတိုး လေးလေးဆီ ပြန်ပါနော် ... မြရိပ်ညို နေရပါတယ်၊ ဘဝကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမှာပဲလေ”

“ကိုယ် မနက်ဖြန် အလုပ်သမားပို့ပေးမှာပါ။ မင်းအတွက် စိတ်ချလုံခြုံမှုရှိအောင် ကိုယ်အားလုံးစီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

မြရိပ်ညိုအတွက် အကောင်းဆုံးနေရာဟုထင်သည်။ အရာအားလုံးပြည့်စုံနေတာပဲလေ။ ပြီးတော့လည်း ... ကိုသတိုးက လူလွတ်။

အနမ်းက ပူနွေးပြင်းပြစွာ ကျရောက်လာ၏။ မြရိပ်ညို မငြင်းမီ။

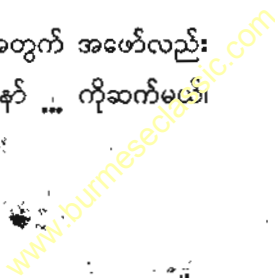
ကိုသတိုးက သူမအား ကယ်တင်စောင့်ရှောက်သူပါ။

“ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်တွေရှိနေတယ်၊ ကိုယ်က တာဝန်မဲ့လွန်းပါတယ် ... ကိုယ်တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်ထားခွင့်မရှိဘူး ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ နေပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါရစေ”

ကိုသတိုး ပြုသမျှ နုရသူပါ။

အနမ်းမိုးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ သံသံမဲမဲနှင့် အညှိုးကြီးစွာသွန်းချနေပါစေ မြရိပ်ညိုရဲ့ အပျိုစင်ဘဝလေးကိုတော့ မဖျက်ဆီးခဲ့။ ကိုယ်မလုပ်ရက်လို့တဲ့ သူပြန်သွားသည်။

“ကိုယ် မနက်ဖြန်လွှာမယ် ... မင်းအတွက် အဖော်လည်း ခေါ်ခဲ့မယ်၊ စိတ်မချဘူးကွာ၊ ဖုန်းဖွင့်ထားနော် ... ကိုဆက်မယ်။

ရွှင်မြတ်နိုး

အားမငယ်ပါနဲ့ မြရိပ်ညိုရယ်”

ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ချစ်သူကို ပွေ့ဖက်ချောမောနှစ်သိမ့်မှုပေးသလို သတိုးတကယ်ပဲ စိတ်ပူပင်ပြီး အားပေးမိသည်။

သူပြန်လာ၏။ လေးလေးက အကောင်းပကတိ စောင့်နေခဲ့၏။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် လေးလေးအပေါ် တင်းသွားသည်။

“မင်းပြန်လာအောင် လေးလေး ပြောလိုက်တာကွ ... လေးလေးစိတ်တွေ မီးတောက်တော့မယ် သတိုးရာ”

“လေးလေးရာ ... သတိုးကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် အဝေးရောက်နေတာပါ”

“သတိုး”

“ဗျာ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ တစ်နေရာကို သွားရမယ်၊ ဒါကြောင့် ... လေးလေး စိတ်ပူနေတာကွ၊ ချိန်းထားပြီးပြီ”

“ဗျာ ... ဟာ ... လေးလေးကလဲ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မပြုသေးပါဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ချစ်ဖို့ လုံးဝခံစားမှု ကင်းမဲ့နေတယ်”

“မတွေ့သေးလို့ပါကွ၊ သတိုးကို လေးလေး ဒီအတိုင်းထားလို့မဖြစ်တော့ဘူး ... လေးလေး စိတ်ပူတယ်ကွ၊ တွေ့ကရာ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့တွေ့သွားမှာကိုလေ ... ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ လေးလေးတူဆိုပေမယ့် သားပါပဲ”

လေးလေးကို စိတ်သောက်ရောက်အောင်တော့ သတိုးမလုပ်လိုပေ။

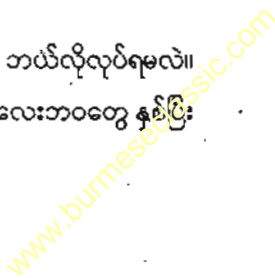
သတိုးကိုယ်တိုင်ပင် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ခွဲတက်မယားအဖြစ် ပွဲမထုတ်ရဲ။ သူ့စိတ်တွေ မလုံမလဲတော့ ဖြစ်ရသည်။

“ခဏနားလိုက် ... မင်းရေချိုးပြင်ဆင် တို့တူအရိုး အဲဒီအိမ်မှာ ထမင်းစားရမယ်”

သတိုး ငြင်းပစ်ချင်သည်။ မြရိပ်ညိုကလွဲပြီး တခြားမိန်းကလေးနှင့် မပတ်သက်ချင်ပေ။ သူ့ချစ်ရတာက မြရိပ်ညိုပဲ။ တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့၏။ သူ စိတ်ပူသည်။

“မင်းပြန်လာတာ လေးလေး အရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ လိမ်မာတဲ့ ကလေးပါ ... ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့အထိ လေးလေးကို မဆန့်ချင်ဘူးဘူးသားပါ”

သတိုးအပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ လေးလေးဆန္ဒတွေကို ဆန့်ကျင်လို့မဖြစ်။ လေးလေးဘဝတွေ နှစ်ပြီး

သူ့ကို သံယောဇဉ်ကြီးကြီး စောင့်ရှောက်သူဖြစ်သည်။

“မြရိပ်ညို ... ကိုယ်က မင်းအဖေနဲ့တူနေပြီလားကွာ”

မြရိပ်ညို စိတ်ဓာတ်ကို သူလေးစားသည်။ အချောင်ယူချင်တာ မဟုတ်။ အပေးအယူဆိုတာကို နားလည်သည်။

“ကိုယ် မရက်စက်နိုင်ဘူး။ မင်းဘဝလေးကို မဖျက်စီးရက်ပါဘူးကွာ”

သူ ... အဖော်အဖြစ် ထားပေးမည့်အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် စီစဉ်ပေးထားသည်။

“တူလေးရေ ... ပြီးပြီလားကွယ် ... လေးလေးစောင့်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ တကယ်ပါပဲကွာ ... မြရိပ်ညိုနှင့်တွေ့ဆုံရတာ ကံကြမ္မာက ဆိုးဝါးလွန်းသည်။ သူ့အောက်ဆင်းလာခဲ့၏။ လေးလေးက ရှိုးအပြည့်။

“သွားစို့”

“လေးလေး”

“ပြော”

“ကျွန်တော် ကြည့်ပါရစေဦးနော် ... စကားတွေ အလွန်အကျွံ မပြောပါနဲ့ဦး ...”

“ဒီမိန်းကလေးက ပညာရော၊ စီးပွားရေးမှာ ဦးစီးနိုင်တာ

ရော အားလုံးပြည့်စုံတယ်၊ မင်းငြင်းစရာ မရှိဘူး”

“လေးလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ”

“လေးလေးမိတ်ဆွေက အောင်သွယ်တော်လေ ...”

“အချစ်ဆိုတာရော လေးလေး”

“မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့သူတွေက ပိုပြီးချစ်သွားတတ်ကြတယ်ကွ”

သူ

စိတ်ပျက်သည်။

ခံစား၍မရ။

မြရိပ်ညိုထံ သွားချင်သောဆန္ဒတွေက ပြင်းပြနေသည်။

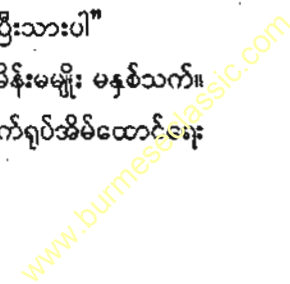
လေးလေး ကျေနပ်စေရန် သတိုး လိုက်သွားခဲ့၏။ ချမ်းသာ

ကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။ ခင်ရတနာတဲ့။

“ကျွန်တော့်တူလေး သတိုးမဟာကတော့ လုပ်ငန်းကြီးကို ငည်း ဦးဆောင်နေရပါတယ် ... ချစ်သူရည်းစားလည်း ထားဖို့စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်နိုင်သေးဘူးနော်”

“ကျွန်မတို့ သမီးလေးကလဲ ပညာရော အလုပ်အကိုင်ရော နဲ့သူတသားလေးနဲ့ တန်းတူပါပဲ ... ပြည့်စုံပြီးသားပါ”

သူကတော့ သူနှင့်ပခုံးချင်းယှဉ်မယ့် မိန်းမမျိုး မနှစ်သက်။ အထောင်ရေးမှာ မာနခြင်းပြိုင်နေတာမျိုး စက်ရုပ်အိမ်ထောင်ရေး

ရှင်မြတ်နိုး

အင်း

ခင်ရတနာ မျက်နှာပေါ်မှာ မာနတွေအပြည့် ခံစားလို့မရ
ပေ။

“ရတနာကတော့ ကိုယ်နဲ့တန်တဲ့လူ မတွေ့သေးဘူး ထင်
ထားတာ ... ကိုသတိုးကတော့ ပြည့်စုံတဲ့ယောက်ျားပါ”

“ကိုယ်ကတော့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ
ပါ ရတနာ ... အချစ်မရှိတဲ့နဲ့လည်း ကိုယ်လက်ထပ်ဖို့ ဆန္ဒမရှိတာ”

“ရတနာ စဉ်းစားပါ့မယ်”

သူ လုံးဝမနှစ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ မာနထူထက်သာလွန်းမယ့်သူထင်သည်။

ရုပ်ရှည်လေးရှိ၏။ သတိုး မနှစ်သက်တဲ့ မိန်းမမျိုး။

လေးလေးကတော့ သဘောအကျကြီးကျနေသည်။

“မိန်းကလေးက ပြည့်စုံလွန်းတယ် ... သတိုးစဉ်းစားကြည့်
စမ်းပါ။ ဘယ်လောက် တင့်တယ်လိုက်မလဲ ... နေနဲ့လ ရွှေခုံမြ”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပါရစေဦး လေးလေး ... ”

“ကောင်မလေးဘက်က လက်ခံရင်တော့ လေးလေးစီဦး
မယ်၊ သတိုးလက်ခံပါ”

လေးလေးကို ဘာမှဆက်မပြောလိုတော့။ သူ့အကြောင်း
အမျိုးမျိုးပြပြီး ငြင်းပစ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားထားသည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“တူလေးလို ဂုဏ်သရေရှိ လုပ်ငန်းရှင်လူပျိုအတွက် ပွဲတက်
သွားဆိုတာ အရေးအကြီးဆုံးပဲကွ ... တင့်တယ်နေရမယ်လေ”
သူအပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။

မြရိပ်ညိုကို သတိရလိုက်တာ။ သူမအကြောင်း စဉ်းစား
နိုင်ရင် အပျော်တွေစီးဝင်လာရ၏။ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲချခဲ့သည်။

အခန်း (၁၀)

“မြရိပ်ညို အမိုက်မ ... ငါ့စကားကို ဆန့်ကျင်တယ်ပေါ့လေ”
ဦးမောင်မောင်မြ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွားရသည်။

မြရိပ်ညို ဘယ်ကိုထွက်ပြေးသွားတာလဲ။ ကြည့်စမ်း -
ရိုင်းစိုင်းလိုက်တာ။ အဖေအမျိုးတွေဆီမှာ သမီး ကျွန်မခံနိုင်လို့
ထွက်သွားပါပြီတဲ့။ သမီးအဖြစ်ကနေ စွန့်လွှတ်ပေးပါတဲ့။

“ဘယ်လောက် မိုက်မဲလဲ ... အဖေက သမီးရှေ့ရေးအတွက်
လုပ်တာပါ။ ဒင်းနားမလည်ဘူး။ ဒင်းအမေသွေးပဲ အဆင့်မရှိဘူး”

မိမိအား ဆင်းရဲတွင်းထဲ ဆွဲခေါ်ခဲ့တဲ့မိန်းမအဖြစ် သဲသဲကို
မှန်းတီးမိသည်။ နာကြည်းစွာ ညှင်းပမ်းနှိပ်စက်မိ၏။ သမီးကိုရောပဲ။

“လရိပ်ထင် ...”

“လရိပ်ထင် ...”

စိုးလပြည့်စာပေ

ပန်းကတ္တီပါစီရင်ချက်

၁၃၃

တစ်ဖက်အိမ်မှ လရိပ်ထင်ကို အော်ခေါ်တော့ ရောက်လာ
သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေးမောင်”

“ဒီမှာ ... အမိုက်မ ထွက်ပြေးသွားတယ် မရှိတော့ဘူးကွ၊
စာရေးထားခဲ့တယ်”

မြရိပ်ညို ထွက်သွားမယ်ဆိုတာသူသိသည်။

ဦးလေးမောင်ကလည်း ဦးလေးမောင်ပဲ။ မိသားစုကို နှိပ်
စက်လွန်း၏။ လရိပ်ထင် မကြိုက်။ ဒေါ်လေးသဲဆိုရင် သေတဲ့အထိ
ခိတ်သောကတွေ ရောက်ခဲ့ရသည်။

“ဒီကောင်မ ဘယ်သွားတာလဲ မင်းသိလား”

“မသိပါဘူး ဦးလေး ... မြရိပ်ညိုက ကျွန်တော့်ကိုပြောဆို
တာတွေ မရှိပါဘူး”

မြရိပ်ညိုအတွက် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လရိပ်ထင် အကာ
အကွယ်ပေးလိုသည်။ နင့်ခံစားချက်တွေကို ငါနားလည်ပါတယ်
မြရိပ်ညို။ အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ်ခြင်းတစ်ခုထဲလို့ ငါခံယူထားပါ
ဘယ်။

“ငါ ရဲစခန်းကိုသွားတိုင်မယ်၊ ဒီကောင်မကို လုံးဝအလွတ်
ပေးဘူး ... အားကိုးရှိလို့ပဲဖြစ်မယ် ... မင်းလိုက်ခဲ့”

“ခဏလေး ... တော်ကြာ မြရိပ်ညို ယောက်ျားနောက်

စိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

လိုက်သွားရင် သွားတိုင်လည်း အပိုပဲဖြစ်မယ်”

“မရဘူး ... ရှာမယ်၊ သတ်ပစ်မယ် ... ဒင်းကို လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ငါ့စကားကို ဖယ်ရှားပစ်တာ လက်မခံဘူး”

“ရဲစခန်းတွေ ဘာတွေ အကျယ်အကျယ် တိုင်မနေပါနဲ့ဗျာရှင်းလင်းရတာမလွယ်ဘူး ... မြရိပ်ညို ပြောသလိုပဲ သမီးအဖြစ်ထသာ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ ဦးလေး”

“ဘာပြောတယ်ကွ”

“မြရိပ်ညိုမှာ အတတ်ပညာတွေရှိတာပဲ၊ အရမ်းအဆိုးကြီးဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... တိုင်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဦးလေးလည်း အိမ်ရောင်းပြီး အမျိုးတွေဆီ သွားနေလိုက်ပါ”

“လရိပ်ထင် ... မင်းဘာတွေ သိထားလဲကွ”

“မသိပါဘူး ... ဦးလေးရာ၊ ပြဿနာအရှည် အရှည်တွေ မဖြေစေချင်တော့ဘူး ... ဦးလေးတို့ အသိုင်းအဝန်းတွေလည်း သိကွာကျမယ် ပြောစရာကြီးဖြစ်မှာပါ”

လရိပ်ထင် ပြောတာလည်း အမှန်ပါပဲ။ မိမိအမျိုးတွေ သိကွာကျမယ်။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

လရိပ်ထင်ကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ သမီးကိုချစ်တဲ့ လရိပ်ထင် စိတ်ဓာတ်ကို မိမိသဘောကျ နှစ်သက်သည်။

“မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အမျိုးတွေ သိကွာကျ

ဇေယျ ... နေပါစေကွာ၊ ဖြစ်ထားလိုက်မယ် ... ငါကတော့ အမွေဇေအောင်ကွ”

“ဦးလေးမောင်”

“ပြော”

“ဦးလေးမောင် ဘာဖြစ်လို့ အဆင်းရဲခံနေရတာလဲ၊ အမွေတွေ ရစရာရှိတယ်လေ”

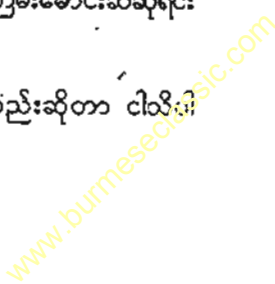
“မတောင်းချင်ပါဘူးကွာ ... အစ်မကို တမင်ပေးထားတာ မိန်းမကြောင့် ဦးလေးမောင်ကို ဒင်းအဖေက အတင်းအကြပ်ခြိမ်းခြောက်ပြီး ယူခိုင်းတာကွ”

ဦးလေးမောင် စိတ်ဓာတ်ကို သူလုံးဝ မနှစ်သက်မိ။ ပြဿနာမရှိဘဲ ပြဿနာရှာနေ၍ မြရိပ်ညို ဘဝ စိတ်သောကတွေ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနှင့် ကြမ်းတမ်းစွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည်ထင်သည်။ ယောက်ျားလည်း မဝိသဟုထင်တယ်။

မြရိပ်ညိုကို စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ထားနိုင်မည့်ဘဝအခြေအနေရောက်စေရန် လရိပ်ထင် ကြိုးစားမည်။

ဦးလေးမောင်ကတော့ မြရိပ်ညိုအား ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုရင်း အရက်တွေပဲ သောက်နေသည်။

“နင် ဘယ်လိုဘဝမျိုးရောက်နေပြီလည်းဆိုတာ ငါသိမိ”

ရှင်မြတ်နိုး

တယ် မြရိပ်ညိုရယ် ... နင့်ကို အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူးဟာ”

ဦးလေးမောင်က ဆိုးသည်။ မြရိပ်ညိုရဲ့ အရှက်ကွဲမှာ စိတ်ပူ၍ သူတားဆီးနေရ၏။

ဦးလေးမောင် အိပ်သွားမှ သူ့အိမ်ဘက် ပြန်ကူးလာသည်။

“ဒင်းကြောင့် အမေ့သူငယ်ချင်းလည်း စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနဲ့ သေဆုံးရတယ် ... မြရိပ်ညိုကိုလည်း အမျိုးတွေအိမ် ကျွန်ခံခိုင်းဦးမယ် ထွက်သွားပါစေ ... ဒါပေမဲ့ ဘယ်သွားလဲ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာ သားစုံစမ်းဦးနော် ... သဲသဲက အမေ့ကို အပ်ထားခဲ့တယ်။ မြရိပ်ညိုလေးကို အမေသမီးလေးလို ချစ်တာပါ”

မြရိပ်ညိုအတွက် အမေလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

“အင်းလေ ... သားဘဝကိုလည်း မြရိပ်ညိုလေးက ဘယ်လိုလုပ် နစ်ရက်မလဲ၊ သားလည်း အမျိုးတွေအထောက်အပံ့နဲ့ ကျောင်းတက်နေရတာပဲ ... မပြည့်စုံသေးဘူးလေ”

မြရိပ်ညိုအား သူ့အမေက အထင်သေးစိတ်ဆိုးမှာ လရိပ်ထင် အစိုးရိမ်ဆုံးပင်။ မြရိပ်ညိုမှာ အပြစ်မရှိစေရန် သူ့အမြဲတမ်း ကာကွယ်ပြောဆိုပေးခဲ့သည်။

“သား တစ်နေ့နေ့တော့ မြရိပ်ညိုနဲ့ လက်ထပ်မယ်အမေ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ မအောင်မြင်သေးလို့ပါ”

“ကောင်းတယ်သား ... အမေကတော့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဝင်မစွက်ဖက်ချင်ဘူး ... မင်းဆန္ဒပဲ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ သားပဲပေါင်းရမှာလေ ... သားချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်သင့်ပါတယ်”

“သားအရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်အမေ ... မြရိပ်ညိုက သားငယ်စဉ်လေးထဲက ချစ်ခဲ့ရတဲ့သူပါ။ သား ကြိုးစားမှာပါ”

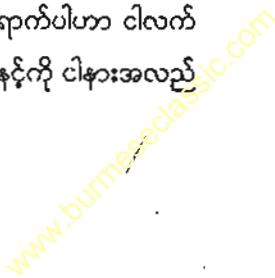
“မြရိပ်ညိုလေးကို ရှာပါဦး ... ဘယ်ကိုများထွက်သွားလဲ ပညာရေး တပိုင်းတစနဲ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သားရှာမှာပါ။ မြရိပ်ညို သားနဲ့အဆက်အသွယ်လုပ်မှာပါ ... မပူပါနဲ့အမေ”

“သဲသဲက အမေ့သူငယ်ချင်း အမေ့ကို အသေအချာအပ်ထားတယ် ... မြရိပ်ညိုလေးကို အမေထိန်းကျောင်းခဲ့ရတာ သမီးအရင်းလေးလိုပဲလေ”

အမေက သမီးမရှိ၍ မြရိပ်ညိုကို ချစ်သည်။ ဒေါ်လေး သဲသဲပင် မထိန်းခဲ့ရ။ သူ့နှင့်တန်းတူ ချစ်ခဲ့သည်။ မြရိပ်ညို ဘယ်မှာရှိနေလဲဆိုတာ သူသိထား၏။ ကိုသတိုးမဟာနှင့် အတူတူနေမယ်ဆိုတာလည်းသိသည်။

“မြရိပ်ညို ... နင်ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက်ပါဟာ ငါလက်ထပ်မယ်၊ ငါယောက်ျားပါ ... တာဝန်ယူမယ်၊ နင့်ကို ငါနားအလည်ဆုံးပဲ”

မြရိပ်ညို ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း လရိပ်ထင် သိထားသည်။ ဒါပေမဲ့ ... မဆက်သွယ်ချင်။ မြရိပ်ညိုကို မနှောင့်ယှက်လိုပေ။ နင် အဆင်ပြေဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်ဟာ။ သူပညာရေးကိုပဲ ကြိုးစားရင်း မြရိပ်ညိုကို မေ့ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“သား ကျောင်းသွားဦးမယ် ... အမေ ဦးလေးမောင် သောင်းကျန်းနေရင်လည်း အမေ နှစ်သိမ့်ပေးထားပါနော်”

“အေး ... အေး ...”

လရိပ်ထင် ကျောင်းကိုထွက်လာခဲ့သည်။ နင့်အတွက် ငါ တာဝန်ယူမပေးနိုင်တာ အရမ်းကြေကွဲရတယ် မြရိပ်ညို၊ နင်ချမ်းသာ ချင်တာလည်း နင့်အပြစ်မှမဟုတ်တာတဲ့။ နင့်အဖေရဲ့ တာဝန်မဲ့မှု တွေကြောင့်ပါ။ သူကျောင်းရောက်တော့ သူနှင့်အတန်းဖော်နေရိရီ နှင့် တွေ့ပြီး မြရိပ်ညိုအကြောင်း မသိမသာ စုံစမ်းကြည့်မိသည်။

“နေရီအဒေါ်က ပြောတာလေ ... မြရိပ်ညိုဆိုတာက တစ် ယောက်ထဲနေတာတဲ့ ... ပထမတော့ စုံတွဲထင်လို့သိလား၊ နောက် မှ သူဌေးကြီးရဲ့ စပွန်ဆာတဲ့”

“နေရီ”

“ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပါပဲလေ ... အရမ်းချောတယ် လရိပ်ထင်၊ ပေး တာတော့အပြည့်ပဲ ... ကားတောင် ဝယ်ပေးထားတယ်”

“ဟုတ်လား”

မြရိပ်ညိုအား နိမ်နိမ်ချချပြောနေတာကို တားဆီးပစ်ချင် သည်။

“နင်ပျော်နေလား မြရိပ်ညို ... အားလုံးပြည့်စုံနေပြီလား၊ နင့်ဘဝ အေးချမ်းပြီလားဟာ”

မြရိပ်ညိုအား လရိပ်ထင် သတိရလွှမ်းဆွတ်နေသည်။ နေရီရီ တို့အခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ နေရီရီအဒေါ်အခန်း။ မြရိပ်ညို စပွန်ဆာနှင့်နေထိုင်တာကိုလည်း သူ့စိတ်တွေ မသက်သာမိ။

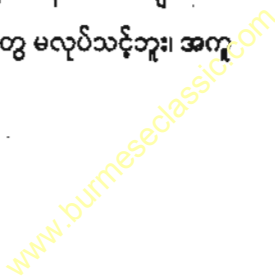
“တချို့မိန်းကလေးတွေက မလွဲသာမရှောင်သာလို့ နေထိုင် ကြရတာတွေလည်းရှိနိုင်တယ် နေရီရီ အပြစ်ပြောလို့တော့မရဘူး လေ”

“နေရီက နှမေ့လိုပါ လရိပ်ထင် ... သူက အရမ်းချောတယ် ဟ ... အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်တော့ ရောက်လာတယ်”

“ဟိုလူကရော”

“ညတော့ မအိပ်ဘူးဟာ ... ငါတို့လည်း မစပ်စုရဲဘူး၊ မိန်း ကလေးအချင်းချင်းလေ”

“ဟုတ်တယ် နေရီ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးချင်းလေ အတင်းပြောတာတွေ ဥပက္ခာပြုထားတာတွေ မလုပ်သင့်ဘူး၊ အကူ အညီပေးသင့်ပါတယ်”

မြရိပ်ညိုကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မသိမသာ ပြောရသည်။
နေရီရီက သူ့ကိုကြိတ်၍ သဘောကုန်နှစ်သက်နေတာ သူ့သိ၏။ သူ
နှလုံးသားတွေထဲမှာ မြရိပ်ညိုပဲ ရှိနေသည်။

“လရိပ်ထင်”

“ဟင်”

“နေရီတို့အိမ်ကိုလိုက်ပြီး ညစာစားပါလား”

“ဟာ ... မစားတော့ပါဘူး၊ နောက်မှနော်”

မြရိပ်ညိုကို တွေ့ချင်၍ နေရီရီနှင့် အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံ
နေတာပါ။ နင့်အတွက်ပါ စိတ်ပူတယ် မြရိပ်ညို။ ပတ်ဝန်းကျင်က
ကဲ့ရဲ့ ရှုံ့ချကြမှာလေ။

“အိမ်မှာလေ လရိပ်ထင်အကြောင်း နေရီအမြဲတမ်း ပြော
ပြောပြနေတာပါ ... မေမေက တွေ့ချင်နေတယ်”

“ကောင်းပါပြီ နေရီ ... ကိုယ်လိုက်လာပေးပါမယ် ... အခု
တော့ ကိုယ်အိမ်ပြန်ရမှာလေ ... ဆော့ရီးနော်”

“မနက်ဖြန် ညနေနော် ... မေမေ့ကို ပြောထားမယ်၊ ပြီး
တော့လေ မြရိပ်ညိုဆိုတာကိုလည်း ပြချင်တယ်၊ အရမ်းချောတာပဲ
နုမျောစရာကြီး ... သူ့စပွန်ဆာ ကိုသတိုးမဟာကလဲ အရမ်းခန့်ပြီး
ချောတယ် ... အင်းလေ အတည်တော့ ဘယ်သူကယူမှာလဲ ကေတီ

ဒွီတို့ ဘာတို့ကတွေ့တာဖြစ်မှာပဲ”

“ကိုယ်ပြန်မယ် နေရီရီ ... နောက်နေ့မှပဲ”

“နေရီ လိုက်ဖို့ပေးမယ်လေ ... တစ်ခါတလေလောက်
လရိပ် ထင်တို့အိမ်ကို လိုက်လည်လို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူးနေရီ ... ကိုယ်ပညာသင်နေဆဲလေ၊ ဆွေမျိုးတွေ
က ထောက်ပံ့ပေးထားတာ၊ ကိုယ့်အပေါ် သံသယဝင်သွားလို့မဖြစ်
ဘူး”

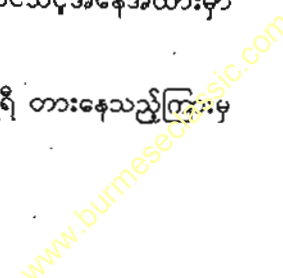
“မေမေကတောင် လရိပ်ထင် အရမ်းစာတော်တာပဲလို့
ပြောပြတော့ အဲဒီလို ကလေးမျိုးကို မြေတောင်မြှောက်ပေးချင်
တယ်တဲ့”

“လောလောဆယ်တော့ ကိုယ့်အဒေါ်က လိုလေသေးမရှိ
အောင် ထောက်ပံ့နေတယ်နေရီရီ ... မလိုပါဘူး ကျေးဇူးပဲ ... ”

နေရီရီရဲ့ ညုတုတု ချိုအိအိအကြည့်တွေကို ကျောခိုင်းပစ်
လိုက်သည်။

ကိုယ်က အသက်ထက်ဆုံး မြရိပ်ညိုအပေါ် သစ္စာရှိနေမှာပါ။
မြရိပ်ညို လိုအပ်လာတဲ့အချိန်တွင် အဆင်သင့်အနေအထားမှာ
လရိပ်ထင် ရှိနေစေလို၏။

ချစ်သူရည်းစား မထားဘူး။ နေရီရီ တားနေသည့်ကြားမှ
သူ ပြန်လာခဲ့သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ရှင်မောရတယ်ကွာ ... ချစ်ရတဲ့ မြရိပ်ညို၊ ငယ်ချစ်ဦးရယ် လွမ်းတယ်”

မြရိပ်ညိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူလုံးဝခံစားနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

စပွန်ဆာနှင့် နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝကိုလည်း မြရိပ်ညို နှစ်သက် မှာမဟုတ်။ မြရိပ်ညိုရဲ့ ခံစားချက်နှင့်မာနတွေကို လရိပ်ထင် အသိ ဆုံးပဲ။ ငယ်စဉ်လေးထဲက အတူတူကြီးပြင်းလာကြသူတွေ။

အမေကတော့ မြရိပ်ညိုသတင်း စုံစမ်းဖို့ပဲ ပြောနေသည်။

အခန်း (၁၁)

“သတိုးရေ... တူလေး မင်္ဂလာသတင်းပဲဟေ့ ... ခင်ရတနာ က လက်ထပ်မယ်တဲ့ သဘောတူတယ်”

သတိုး စိတ်ပျက်သွားသည်။ ခင်ရတာကို လက်မထပ်လို ပေ။ မြရိပ်ညိုကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သူချစ်မြတ်နိုးတာက မြရိပ်ညို။

“ခင်ရတနာနဲ့သာ သတိုးလက်ထပ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက် များတင့်တယ်မလဲ၊ အရည်အချင်းရှိတယ် ... ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ပြည့်စုံ တယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ အေးချမ်းတည်ငြိမ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အိမ်ရှင်မပီပီသသ ပြုစုပေးမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ထပ် ချင်တာပါ”

“လေးလေးကတော့ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကိုကြည့်ရမယ်၊ မင်း

စိုးလပြည့်စာပေ

ကို ဒီအတိုင်းလွတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ခင်ရတနာကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်”

“သတိုးအတွက် ငွေမလိုဘူးလေ ... သတိုးဇနီးမယားက စီးပွားရှာနေတာလည်း မကြိုက်ဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး သတိုး ... အရေးကြီးတာက ပွဲတက်မယားပဲ ... မင်းရဲ့ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့လိုက်ဖက်မယ့် ဇနီးက အရေးအကြီးဆုံးပဲ ... မမက လေးလေးကို အဓိကမှာထားခဲ့တာလေ”

လေးလေးကိုယ်တိုင် မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းလွန်းသူဖြစ်နေတော့လည်း ခက်နေသည်။ သူ့ လေးလေးစကားကိုလည်း မဆန့်ကျင်စေလိုပေ။

“ခင်ရတနာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ လေးလေးစီစဉ်ရမယ် ... မိန်းကလေးရှင်က ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားတဲ့သူတွေက ... သွားပြီး ကမ်းလှမ်းထားပြီးမှ ပျက်ကွက်တာ မကောင်းပါဘူး ... လေးလေးစီစဉ်တော့မယ် ခင်ရတနာလို ချွေးမမျိုး ဘယ်မှာ သွားရှာမလဲသတိုး”

ဦးသူတ စိတ်ထဲမှာ သတိုးကို မသင်္ကာတော့ပေ။

သတိုး ပြောင်းလဲနေတယ်။ ချစ်သူရည်းစားရှိနေပြီဟု ထင်သည်။ မိမိထံ ခေါ်လာမပြုရတာ အကြောင်းရှိရမည်။ အဆင့်အတန်း မရှိတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်မှာ အကြောက်ဆုံးပင်။

မဖြစ်ဘူး ... ခင်ရတနာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်မယ်။ သတိုး

အယာ ပျက်ယွင်းနေ၏။

လုပ်ငန်းခွင်မှာ သတိုးအချိန်ပြည့် မရှိဘူးဆိုတာ သိနေသည်။

“ခင်ရတနာနဲ့ပဲ လက်ထပ်ပါ ... လူကြီးတွေအားလုံး ပြောကြားနေပြီလေ ... သတိုးက ငယ်ငယ်လေးထဲက လေးလေးစကားနဲ့ နားထောင်ခဲ့တဲ့ သားလိမ်မာလေးပါ”

“အင်းလေ ... သဘောပဲ။ သတိုးကတော့ လေးလေးစိတ်နဲ့သာဖို့ပဲ အဓိကပါ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ တူလေးရယ် ... မင်းမာမိဆန္ဒတွေပါ ... မမအဓိက မှာခဲ့တာပဲ။ မင်းတင့်တင့်တယ်တယ် လိုက်ဖက်မယ့် သတို့သမီးရစေဖို့ပဲ”

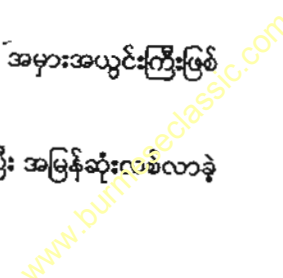
သူ့ ...

မြရိပ်ညိုထံ သွားလိုနေသည်။ အလုပ်သမားအခေါ်ကြီးကို တော့ ဖို့ပေးထားပြီးဖြစ်သည်။

“လေးလေး ... သတိုးသွားပြီနော် ... သတိုးအိမ်ထောင်ရေးနဲ့တော့ လေးလေးဆန္ဒအတိုင်းပဲ စီစဉ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ... သတိုးဘဝမှာ အမှားအယွင်းကြီးဖြစ်သွားရမှာ လေးလေးအကြောက်ဆုံးပဲ”

သတိုးနောက်မှပဲ ကြည့်ရှုင်းမယ်ဆိုပြီး အမြန်ဆုံးလှစ်လာခဲ့

သည်။

မြရိပ်ညိုနေထိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းပေါ်တက်လာခဲ့၏။ သူ့ရင်တွေ တုန်လှုပ်နေသည်။ အခန်းဝတွင်ရပ်၍ သူ့စိတ်တွေတည်ငြိမ်စေရန် ခဏရပ်နေရသေး၏။

ကိုယ့်ရင်ထဲကိုအပျော်တွေ စီးဝင်နေတယ် မြရိပ်ညို။

“ကရင် ... ရင် ...”

“ကရင် ...”

တံခါးကို လာဖွင့်ပေးသူက အဖော်အဒေါ်ကြီးပင်။

“မောင်သတိုး ဝင်ပါ”

“မြရိပ်ညိုရော”

“ရှိပါတယ်”

အိပ်ခန်းဝမှာ မြရိပ်ညို ရပ်နေသည်။

အပြုံးလေးက လှစိခနဲ ပေါ်ထွက်လာပေမယ့် ရင်တွေ နာကျင်နေမယ်ဆိုတာ သူ့သိ၏။ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ကျောက်ရုပ်လေးလိုပဲ။

“မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

“မင်း နေကောင်းရဲ့လားကွာ”

“ကောင်းပါတယ် ကိုသတိုး”

သတိုးစိတ်ထဲမှာ မြရိပ်ညိုမှ မောင်ရယ်မျှော်လိုက်ရတာဆို

ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုစေလိုသည်။

သူမက ပြောထားပြီးသားပဲ အချစ်ဆိုတာ မလိုအပ်ဘူးလို့

ကိုယ်တိုင် တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်တော့

မဟုတ်လား။

“အထဲကိုဝင်ပါ ကိုသတိုး”

အေးစက်လိုက်တဲ့ ဆီးကြိုမှု။ အပေးအယူတစ်ခုခုရှိထား

ဆိုလို့။ အိပ်ခန်းကြီးထဲ ဖိတ်ခေါ်နေသည်။

“ကိုယ်တို့ အပြင်ထွက်ကြမယ် မြရိပ်ညို ... တစ်ခုခုထွက်

ကြမယ်”

သူလည်း သူမအိပ်ခန်းထဲ ဝင်ချင်ပေမယ့် စိတ်ကမလုံ။

အပြင်ထွက်ဖို့ ခေါ်မိသည်။

“ဟင့်အင်း ...”

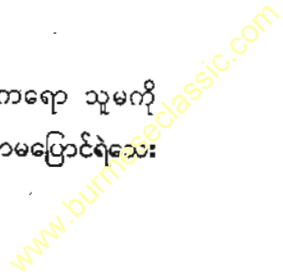
“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ”

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မ လမ်းမသလားချင်သေးလို့

အဖေက ဘယ်လိုတုန့်ပြန်မလဲ။

သူမ ကြောက်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကရော သူမကို

နှောနှောစောင်း ကြည့်နေကြ၏။ မြရိပ်ညို မျက်နှာမပြောင်ရဲသေး

ရှင်မြတ်နိုး

ပေ။ ကိုသတိုးကရော ညမှလာတာပါ။

“မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

“မင်းအဆင်ပြေရဲ့လားကွာ”

“အင်း”

“ဒီညတော့ ကိုယ်မင်းနဲ့ညအိပ်ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ရှင်”

သူမမျက်နှာလေးပေါ်မှာ ရှက်သွေးလေးတွေ ဖြာခနဲ ရဲ့ တက်သွားကာ အကြည့်ကို ဖြတ်ခနဲ လွှဲပစ်လိုက်လေသည်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူးကွာ။ ကိုယ်လက်ထပ်ရတော့မယ် လေးလေးဆန္ဒပါ။ မင်းလက်ခံမှာပါ။

“ကိုယ် ညအိပ်ခွင့်ရှိမလား”

“အို ... ဟို ... ဟို ... အင်း ... လက်ခံရမှာပဲလေ၊ အစောကြီးထဲက လက်ခံထားခဲ့တာပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ်နော် ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က နားလည်မှုရှိကြတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

လရိပ်ထင် ... နင်ကတော့ ငါငြိမ့်နေပြီဆိုပြီး အထင်တွေ

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

သေးနေပြီလားဟာ။ ငါ့ဘဝကို နင်အသိဆုံးပါနော်။ ငါအစွဲမှန်းဆုံးအခြေအနေတစ်ခုပါ။ ငါ့ဘဝက ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီလောက်လေးတော့ ပေးဆပ်ရမှာပဲဟယ်။ ငါ့နှလုံးသားတွေ အလွန်အမင်း နာကျင်ရပါတယ်။

“မြရိပ်ညိုကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

မျက်ရည်တွေက မြရိပ်ညိုမျက်ဝန်းလေးတွေထဲသို့ တစ်ရိပ်တိုးဝင်ပြည့်လာသည်။ မြရိပ်ညို ... နင်ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရတာလဲ။

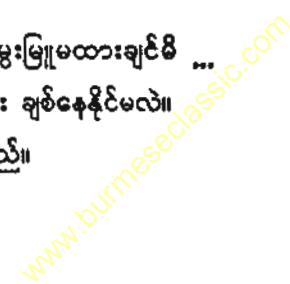
ကိုသတိုးက လူယုတ်မာတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ နင့်ကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူပါ။ အချစ်ဆိုတာကို ခံစားမိလာရသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ မြရိပ်ညိုရယ် ... ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မင်းအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးနေပြီး နာကျင်ရပါတယ်။ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားချင်ပါတယ်”

မြရိပ်ညိုရဲ့ချစ်သူ ယောက္ခားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲနှင့် အပေးအယူတစ်ခုကြောင့် ပေးဆပ်ခဲ့ရပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ကိုသတိုးကို ချစ်သွားမိသည်။

အချစ်ဆိုတာကို သူမရင်ထဲမှာ မွေးမြူထားချင်မိ ... တို့သတိုးက သူမအား ဘယ်အချိန်အထိများ ချစ်နေနိုင်မလဲ။

လရိပ်ထင်ကိုလည်း သတိရနေမိသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“မြရိပ်ညိုကို ပြည့်စုံအောင် ထားပေးမှာပါ။ ပျော်ရွှင်နေပါ
ပါ ... ကိုယ်ကတိပေးပါတယ် မြရိပ်ညိုရယ်”

နာကျင်လို့က်ဖို့စေသော အနမ်းတွေ။ ကိုသတိုးအား မနှုတ်
စေရန် ကြိုးစားရင်း မြရိပ်ညို ချစ်မိသွားရသည်။

သူ့ဖုန်းမှ အသံလေး မြည်လာတော့ ပိတ်ပစ်၏။ အုပ်ထိန်း
လေးလေးဆိုတာက ပြန်ခေါ်တာဟုလည်း ပြောသည်။

“ကိုယ့်လေးလေးပါ”

“ပြန်ပါ”

“မပြန်ဘူးကွာ ... ကိုယ် မြရိပ်ညိုကို မထားခဲ့နိုင်ဘူး။
ချင်ရာဖြစ်ပဲ”

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ကိုသတိုးရယ် ... မြရိပ်ညိုက လျှို့ဝှက်
ဝှက်ဝှက်လေး နေချင်ပါတယ်။ လူတွေသတိထားမိသွားမှာ အ
ကြောက်တယ်”

“နေပါစေကွာ ... နောက်မှပဲ ရှင်းမယ်”

သတိုးဘာမှ မစဉ်းစားချင်တော့။ ချစ်သူနှင့်တစ်ည
အပျော်တွေနှင့်နေသည်။ မြရိပ်ညိုက အရပ်လေးတစ်ရပ်ကဲ့သို့
သက်နေပေး၏။

ဒါပေမဲ့လည်း သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ တင်းမာမှု
ပြေလျော့နေသည်။

“မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို ချစ်လားလို့ မမေးချင်ပါဘူးကွာ။ ရူးကြောင်
ကြောင်နိုင်တယ်ကွာနော်”

“မမေးပါနဲ့ ကိုသတိုး ... မြရိပ်ညိုလည်း မကြိုက်ဘူး ...
အချစ်မလိုအပ်လို့ပါ”

သူမ နှလုံးသားတွေ နာကျင်ရသည်။ ကံဆိုးစွာဖြင့် လူ့လော
ကကြီးထဲသို့ မြရိပ်ညို ဝင်ရောက်လာရသည်။

အမေက သူမကို နှုတ်ပင်မဆက်ဘဲ ထားရစ်ခဲ့၏။ အဖေက
အခုလောက်ဆိုလျှင် မြရိပ်ညိုအား ဒေါသတွေပေါက်ကွဲကာ သတ်
ပစ်ဖို့တောင် ရှာဖွေနေပြီဖြစ်သည်။

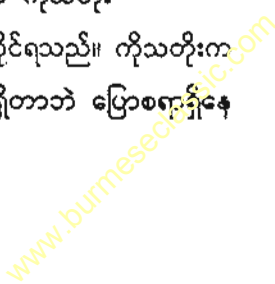
“မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

“ပျော်ရွှင်အောင်နေပါ ... ကိုယ်တို့ကားမောင်းကျင့်မလား
အပြင်ထွက်ကြမယ်လေ”

“ကျွန်မ သင်တန်းတက်နေပါတယ် ကိုသတိုး”

သူမ ... ပြည့်စုံချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရသည်။ ကိုသတိုးက
သူမအား တရားဝင်လက်ထပ်ယူခြင်း မရှိတာဘဲ ပြောစရာရှိနေ

သည်။

“မြရိပ်ညိုအတွက် ပြည့်စုံနေပါပြီ ... မလိုအပ်တော့ပါဘူး ကျွန်မပျော်ပါတယ် ကိုသတိုး”

“မြရိပ်ညိုရယ်”

ကိုသတိုး ရင်ခွင်က သူမအတွက် ပူလောင်နေသလိုပင် အချစ်ဆိုတာကို ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်တွယ်ကပ်လာမှာ ကြောက်ရွံ့ နေသည်။

ကျွန်မကို အချစ်တွေ မပေးပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ကျွန်မကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ပေးထားတဲ့ ကိုသတိုးမဟာ အတွက် တရားမျှတစွာ ပေးဆပ်ရပါတော့မယ်။

“မင်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေလားကွာ ... ပြောစမ်းပါ မြရိပ်ညို”

သူမအား ညင်သာစွာဖက်သည်။ အနမ်းလေးက ဖွဖွပေးစမ်း ရင်နာရတယ်။

ကိုသတိုးကို ချစ်သည်။ မြရိပ်ညိုဘဝက အချစ်မရှိစေရ။ သူမနှင့် ကိုသတိုး ပျော်မယ်ပင်မကြံသေး ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ရတနာ ... ကိုယ်မအားသေးဘူး၊ နောက်နေ့မှတွေ့ကြမယ် ကိုယ် လုံးဝ မလာနိုင်ဘူး ရတနာ”

ကိုသတိုး ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဘယ်သူလဲဟု မမေးမိ။

မြရိပ်ညိုနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူးလေ။

“မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

“ရတနာဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ မင်းမသိချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ”

“မြရိပ်ညိုနဲ့မဆိုင်လို့ပါ။ ကိုသတိုးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလေ”

မြရိပ်ညိုက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ။ သူ့ကိုမချစ်တာ လား။ သူနည်းနည်းလေးတော့ မျက်နှာပူသွားရပေမယ့် စောစော ထဲက သဘောတူထားခဲ့တာပဲလေ။

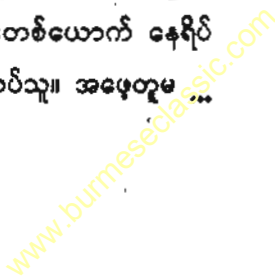
“ကိုယ့်ကို လူကြီးတွေက လက်ထပ်ပေးဖို့ သဘောတူထား တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ရတနာတဲ့လား”

“ခင်ရတနာပါ”

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွားရသည်။ ခင်ရတနာ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် နေရိပ်

လိပ်စာက သူမနှင့်ညီအစ်မဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူ။ အဖေတူမ ... မောက်မာလွန်းသူဖြစ်သည်။

“ကိုယ်က လုံးဝမချစ်ဘူး မြရိပ်ညို ... မင်းယုံပါကွာ။ ကိုယ်လေးလေးက အရမ်းပဲ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းနေတာလေ”

အဖေ့လိုပေါ့။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ခင်ရတာနာ။ ညီအစ်မတစ်ဝမ်းပဲကွဲတာတောင် အဖက်မလုပ်ချင်ပေ။ နှိမ်ချဆက်ဆံသည်။

“ကျွန်မ ကျွန်သွားခံရမှာက ရှင်နဲ့လက်ထပ်မယ့် ခင်ရတာအိမ်လေ ... ဒင်းတို့ကြောင့် ကျွန်မက ရှင်ရဲ့တိတ်တိတ်ပုန်းသွားရောက်ရတာ”

သူမ ရင်ထဲမှာ နာကြည်းလွန်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းသားတွေကို တင်းတင်းစေ့ထားမိ၏။

အေးချမ်းစွာနေထိုင်လိုတဲ့ မြရိပ်ညိုအတွက် ကံကြမ္မာက မီးလောင်ရာလေပင့်လိုက်တာပဲ။ ခင်ရတာနာနဲ့ လက်ထပ်မှာ သတိုးမဟာ။

အရမ်းရယ်ရတာပဲ။ သူမ အော်ဟစ်ရယ်မောပစ်လိုသည်။

“ကိုယ်က လုံးဝလက်မခံပါဘူး၊ လေးလေး စိစဉ်တာပဲ”

“ရပါတယ် ... ကိုသတိုး ရှင်းပြစရာမလိုပါဘူး”

“မြရိပ်ညို မျက်နှာလေးမှိုင့်တွေသွားသလိုပဲ”

“အချစ်ဆိုတာကို မုန်းလိုပီ”

“ကိုယ့်ကို မြရိပ်ညို မချစ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်လည်း မခံစားချင်ဘူး”

ကိုယ်တို့ပတ်သက်မှုက နာကျင်ရပါတယ်”

သူမစိတ်တွေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားရသည်။ ကိုသတိုးလို လူတစ်ယောက်ကို ခင်ရတာနာ အမိဖမ်းတော့မည်။ ဘယ်လိုလူနှင့်မှ တူတန်တယ် မထင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။

“အချစ်ဆိုတာ တစ်မျိုးပဲနော် ကိုသတိုး ... မချစ်ပါဘူးလို့ ထိန်းချုပ်ထားလေ ပေါက်ကွဲလာလေပဲ ... အချစ်မလိုပါဘူးလို့ လေ့ကျင့်နေတာမှ ... ”

“မြရိပ်ညို”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ကိုသတိုးရယ်”

သူမ ကိုယ်လေးက ကိုသတိုးရင်ခွင်ထဲ မသိမသာ တိမ်းညွတ်သွားလေရာ ကိုသတိုးက အထိတ်တလန့် ပွေ့ဖက်ထားသည်။

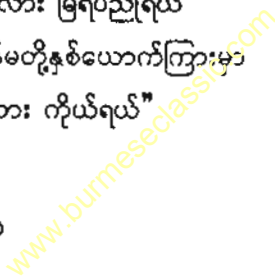
ခင်ရတာနာ လောကကြီးထဲမှာ နင်ဖြစ်စေချင်တိုင်းဖြစ်လို့ ရမယ်ထင်နေလား။ စိန်ခေါ်မှုတွေ အပြည့်ရှိနေတယ်။ ငိုအမေကို မတူမတန် ဘူးလို့ထင်နေတဲ့ နင်တို့သားအမိ။ စိတ်ထဲသို့ မထင်မှတ်ဘဲ အပျော်တွေ စီးဝင်လာသည်။

“မင်း ... မင်း ကိုယ့်ကိုချစ်နေပြီလား မြရိပ်ညိုရယ်”

“ဟင့်အင်း ... မချစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ

အချစ်မှ မလိုအပ်တာပဲ ... မဟုတ်ဘူးလား ကိုယ်ရယ်”

“မြရိပ်ညို”

မြရိပ်ညို

မြရိပ်ညိုရဲ့ နာကြည်းမှုတွေ လက်တုန့်ပြန်လိုမှုတွေက သူ့ရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်မှုကို ဝါးမျိုချေဖွ ပြောဖြစ်သွားသည်။

စိတ်တွေ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် နာကျင်သွားရပေမယ့် ကိုသတိုးအား ခင်ရတနာ ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ မြရိပ်ညို လက်မခံနိုင်လုံးဝ တားဆီးပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အခန်း (၁၂)

လရိပ်ထင် စိတ်ပူသည်။ မြရိပ်ညိုနှင့် တွေ့ချင်ပေမယ့် သူမ စိတ်တွေ အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာလည်း စိုးရိမ်မိနေ၏။ နေရီက တော့ ကိုသတိုးဆိုတာ ညအိပ်သည်တဲ့။ ရင်ထဲမှာ စူးနှင့်သွားသည်။

“လရိပ်ထင်”

“ဟင်”

“ညစာလိုက်စားမယ် မဟုတ်လားဟင် ... မေမေတို့ကို ပြောထားပြီးပြီ”

“လိုက်စားပါ့မယ်နေရီ ... မင်းကိုလည်း အားနာတယ်၊ လူကြီးတွေပါ အားနာဖို့ကောင်းနေပြီ”

သူ ...

မြရိပ်ညိုနဲ့ တွေ့ချင်တယ်။

ငွေကြေးတွေ ပြည့်စုံချမ်းသာတယ်ဆိုပေမယ့် မင်းစိတ်နှစ်

ရှင်မြတ်နိုး

သာရဲ့လား။ မြရိပ်ညို စိတ်ဓာတ်ကို လရိပ်ထင် အသိဆုံးပင်။
ဦးလေးမောင်ကလည်း မြရိပ်ညိုကို ရှာဖွေနေသည်။ သက်ဆိုင်ရာ
ကို မတိုင်စေရန် လရိပ်ထင် ဖျောင်းဖျထားရ၏။ နေရီနှင့်အရော
တဝင်နေပြရသည်။

“နေရီကတော့ လရိပ်ထင်နဲ့ခင်မင်ခွင့်ရတာ အရမ်းပျော်
တယ်။ မေမေတို့လည်း လရိပ်ထင်ကို တွေ့ချင်နေတယ်လေ”

“ကိုယ်ကတော့ အားနာတယ် နေရီရယ်”

“ဘာများအားနာစရာရှိလဲ လရိပ်ထင် ... ပြီးတော့လေ နေရီ
မှာ မွေးချင်းညီအစ်ကိုမောင်နှမလည်း မရှိဘူး”

ကျောင်းဆင်းတော့ နေရီအိမ်လိုက်လာခဲ့ရသည်။ သူတွေ
ချင်တာက မြရိပ်ညို။

“လာလေ လရိပ်ထင်”

“တိုက်ခန်းတွေက အတော်လေးကောင်းတာပဲ”

“ဒီမှာလေ ... ဟိုအမျိုးသမီးအခန်းလေ”

“ဟုတ်လား”

နေရီတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်။

“မင်းအကောင်းဆုံးတော့ နေနိုင်တာပဲ ... မင်းပျော်နေပြီ
လား မြရိပ်ညို ... ”

မြရိပ်ညို အခန်းက ပိတ်ထားသည်။ လရိပ်ထင် စိတ်ကို

အတော်လေး ထိန်းချုပ်ထားရ၏။ နေရီမိဘတွေက ပျူပျူငှာငှာ
နှင့် ဆီးကြိုနေကြသည်။

“ဖေဖေ ... သူက နေရီသူငယ်ချင်းလရိပ်ထင်ပါ။ စာအရမ်း
တော်တယ်”

“အေးကွယ် ... သမီးကတော့ မောင်လရိပ်ထင်အကြောင်း
ပြောပါတယ်။ ရိုးသားကြီးစားတဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လရိပ်ထင် စိတ်ထဲမှာ မြရိပ်ညိုကိုပဲ သတိရနေသည်။ သူမ
နေတဲ့အနီးအနားမှာ သူရောက်နေရတာ နွေးထွေးနေသလိုပင်။
မြရိပ်ညိုက ငွေကြေးမက်မောပြီး အကူငှာစာရိတ္တ ပျက်ပြားသည့်
နန်းကလေး မဟုတ်ပေ။

“လရိပ်ထင်”

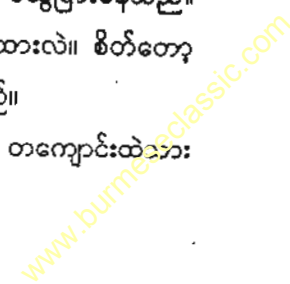
“ဟင်”

“ဖေဖေနဲ့မေမေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဘာပြောမှန်းမသိ။ စိတ်တွေက ထွေပြားနေသည်။
အကယ်ပဲ တခမ်းတနားပဲ။ နေရီ ဘာပြောထားလဲ။ စိတ်တော့
ညစ်ရ၏။ ညစာကတော့ အဆင့်မြင့်လွန်းသည်။

“စားနော် လရိပ်ထင် ... အားမနာပါနဲ့၊ တကျောင်းထဲသား

ရှင်မြတ်နိုး

ချင်းတွေပဲဟာ”

“အင်း”

“စားကွယ် ... အားမနာပါနဲ့၊ အန်ကယ်တို့မှာလည်း

မိသားစု မှ မရှိတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်လရိပ်ထင်လည်း တစ်ဦးတည်းသောသားဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်မှာ အမေပဲရှိပါတယ်၊ ဆင်းရဲပါ
တယ်၊ အဒေါ်အထောက်အပံ့နဲ့ ကျောင်းတက်ရတာပါ”

“အင်း ... မင်းကြီးစားတယ်လို့ကြားတယ်၊ မိဘဆင်းရဲတာ
ချမ်းသာတာက အရေးမကြီးဘူးမောင်ရင် ... အန်ကယ်တို့က အား
ပေးပါတယ်”

ခုကွပါပဲ။ သူက အထင်မကြီးစေရန်ပြောကာမှ နေရဲ့အဖေ
က သဘောကျနေသည်။ သူ့ကို သမက်အဖြစ် ချိန်ရွယ်နေပုံပင်။
မျက်နှာပူမိ၏။ သူ ရောက်လာတာက မြန်မာပြည်ကြောင့်ပါ။

“မင်းကားမောင်းတတ်လား မောင်လရိပ်ထင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်အဒေါ်မှာ ကားရှိတော့ မောင်း
တတ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေ လိုက်မောင်းပေးရပါတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ ... အပြန်ကားယူသွား၊ သမီးပြန်ယူ
လာခဲ့နော်”

“ရပါတယ် အန်ကယ် ... ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းပဲပြန်ပါမယ်”

“မဟုတ်တာကွယ် ... အန်ကယ်တို့ကတော့ မောင်လရိပ်
ထင်ကို လေးစားတယ်၊ ယုံလည်းယုံကြည်ပါတယ်”

သေရော ... မြရိပ်ညို။

နင့်ကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ငါကြိုးစားတာပါ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ
မြရိပ်ညိုပဲရှိနေတယ်။

“မောင်လရိပ်ထင်”

“ဗျာ”

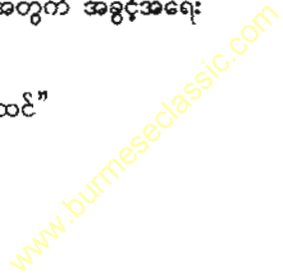
“မင်းအတွက်လိုအပ်တာတွေ အန်ကယ်တို့က အကူအညီ
ပေးချင်တယ် ... သဘောရိုးနဲ့နော် ... အန်ကယ်ငယ်ငယ်က ဘဝနဲ့
သူ့လို့ အားပေးချင်ပါတယ်”

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်အဒေါ်က လိုလေသေး
နို့ထောက်ပံ့ပေးထားပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်”

မြရိပ်ညိုနှင့်တွေ့ဖို့ လရိပ်ထင် ဘယ်လိုဖန်တီးရမလဲ။ သူ
တွေးတောကြံစည်နေသည်။ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာနေသလို
ပင်။

နေရိတို့အဒေါ် ရောက်လာတော့ သူ့အတွက် အခွင့်အရေး
လာသည်။

“ဒါက နေရီးသူငယ်ချင်းပါ ... လရိပ်ထင်”

“ဪ... သားအကြောင်းကိုတော့ နေရီက အမြဲတမ်း ပြောပြပါတယ်ကွယ် ... မင်းက တကယ်ကို ယောက်ျားပီသတယ် ချောလိုက်တာ”

သူ ...

မြရိပ်ညိုအကြောင်းတွေ သိချင်နေသည်။

“အန်တီက အရှေ့ခန်းကိုလာတာ ... ကိစ္စလေးရှိလို့ပါ”

“အဲဒီအခန်းက မြရိပ်ညိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက တရားဝင် မှမဟုတ်တာဘဲ ရွှေရဲ့ ... တိတ်တိတ်ပုန်းပါ။ စိတ်ပျက်စရာကြီးရွှေ အတုမြင်အတတ်သင် ... မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်လို့လားဟယ် ... ကောင်လေးက အရမ်းချစ်တာပါ”

“စပွန်ဆာပုံဆို မရွှေရယ် ... မမတို့တောင် သမီးပျိုလေး ရှိလို့ ပြောင်းပြေးချင်နေတာ”

မြရိပ်ညိုအတွက် နာကျင်ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောဆို ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်နေမှာကို မြရိပ်ညိုရော ဒေါ်လေးသဲသဲပါ စိုးရိမ်ခဲ့ကြ၏။

ဦးလေးမောင်ဆို လုံးဝလက်မခံပေ။ သိသွားရင် မြရိပ်ညိုကို အသေတောင် သတ်မလား မသိဘူး။

“ရွှေရယ် ... တိုက်ခန်းရောင်းတာ ကြည့်မရောင်းဘူး၊ အကျင့်ပျက်တဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ ကောင်လေးက အရမ်းကြင်နာလွန်းတော့

ချစ်သူတွေထင်တာပေါ့ ... နှစ်ယောက်လုံးချစ်စရာလေးတွေပါ ဟယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

လရိပ်ထင် မနေနိုင်တော့။ မြရိပ်ညိုကို ဒီလောက်အထိ နှိမ် ချပြောဆိုနေစရာမလိုဟု ထင်သည်။

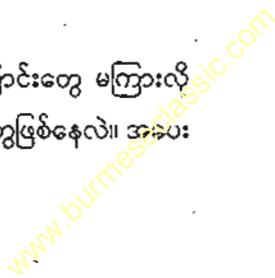
“ဒါကတော့ ကံကြမ္မာအရ ဖြစ်တာပါ ... သူ့ဘဝနဲ့သူပဲလေ၊ အကြောင်းကြောင်းတွေလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် မောင်လရိပ်ထင် ... အန်ကယ်လည်း အဲဒီလို သတ်မှတ်တယ် ... သူဖြစ်တိုင်း ကိုယ်ကလိုက်ဖြစ်စရာမှမရှိတာ ကံပဲ ...”

“မေမေရယ် ... နေရီတို့သူများအကြောင်းမသိဘဲနဲ့ ပြော နေလို့မကောင်းပါဘူး ... သူ့အကြောင်းနဲ့သူပဲလေ၊ မြရိပ်ညိုကို ကြည့် ရတာ အရမ်းပျံ့လန်ပြီး ကလက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး အညံ့ငြိမ်ပါတယ်”

“သမီး ... အတုမြင် အတတ်သင်တော့မလုပ်နဲ့၊ နောင်တစ် နှစ် ဒုက္ခရောက်မှာ ... မယားကြီးရှိနေရင် အဆစ်ခံရဦးမယ်၊ ရှက်စရာ ဦး ... မာမိတော့ အဝတ်ခံပြီးပဲသေပစ်မယ်၊ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ရည် လေးနဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ မာနရှိရမယ်လေ”

သူ ပြန်ချင်လာသည်။ မြရိပ်ညိုအကြောင်းတွေ မကြားလို တော့။ မြရိပ်ညိုကို တွေ့ချင်တယ်။ မင်းဘာတွေဖြစ်နေလဲ။ အခုပဲ

အယူလေဆိုတဲ့ မြရိပ်ညိုရဲ့ စကားက ရှင်းနေသည်။

“မြရိပ်ညိုကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ လရိပ်ထင်း ငါလေ မဖြစ်မနေ ဒီလိုဘဝမျိုးကို ခံယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ... နင်နဲ့ပတ်သက်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိတော့ဘူး ... မေ့ပစ်လိုက်တော့”

မြရိပ်ညို ရင်ထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ ပြည့်နှက်နေမည် ဆိုတာ သူ ခံစားရသည်။ ငယ်ပေါင်းတွေပဲ။

“အန်တီလေးကတော့ ဟိုဘက်ခန်းသွားရမယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ပြန်တော့မယ်အန်ကယ် ... အမေမျှော် နေမှာမို့ပါ”

“အေးကွယ် ... နောက်လည်း လာပါ ... အန်ကယ်တို့ကို မိသားစုလို သဘောထားပါ ... သမီးနေရီကိုလည်း စောင့်ရှောက် ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခွင့်ပြုပါဦး”

“သမီး လိုက်ပို့လေ”

လရိပ်ထင် တမင်ထတာ။ နေရီအန်တီလေးလည်း ထပြီး မြရိပ်ညိုအခန်းကိုသွားသဖြင့် သူလည်း မသိမသာကြည့်သည်။ ကံ ကောင်းစွာပင် တံခါးလာဖွင့်ပေးသူ မြရိပ်ညိုဖြစ်နေ၏။

သူ့ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၍ သူမ မျက်ဝန်းလေး ပြူးကျယ်သွားသည်။

“ဝင်ပါအန်တီ ... မြရိပ်ညို မျှော်နေတာပါ”

မြရိပ်ညိုကို ကျန်းကျန်းမာမာနှင့်တွေ့လိုက်ရ၍ လရိပ်ထင် စိတ်အေးသွားရသည်။ မျက်နှာလေးကတော့ အရင်ကလို လန်း ဆန်းတက်ကြွမနေပေ။

သူက မသိမသာ လက်ပြလိုက်၏။

နင့်ကို ငါ ကူညီချင်တယ် မြရိပ်ညိုရယ်။ စိတ်ပူတယ်။ နာကျင်ရတယ်။ ငါ ကြိုးစားနေမှာပါ။

တစ်နေ့နေ့ ... ကိုသတိုးမဟာ မြရိပ်ညိုကို အပြီးအပိုင် ခွန့်ပစ်ထားခဲ့မှာပါ။

ဘယ်လောက်ပဲ နင်းခြေခံထားရတဲ့ ပန်းပွင့်လေးဖြစ်နေ ပါစေ ငါအမြတ်တနိုး ကောက်ယူသိမ်းဆည်း စောင့်ရှောက်ပေးထား ချင်ပါတယ် မြရိပ်ညိုရယ်။

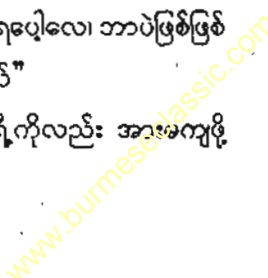
“လရိပ်ထင်”

“ဟင်”

“မြရိပ်ညိုက ချောတယ်နော် ... နှမ့မျှောစရာကြီး၊ မာနရှိရှိ နဲ့ သန့်သန့်စင်စင်နေပြရင် ယောက်ျားကောင်းရနိုင်ပါတယ်”

“ထားလိုက်ပါ နေရီ ... ကံကြမ္မာအရပေါ့လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်နီးချင်းပဲ စောင့်ရှောက်ပေးသင့်ပါတယ်”

“အမေက လုံးဝလက်မခံဘူး၊ နေရီကိုလည်း အားမကျဖို့

ပြောတယ် ... တစ်ခဏတာပဲ ကောင်းစားမှာတဲ့ အသက်ကြီးလာရင် မလွဲမသွေ စွန့်ပစ်ခံရလိမ့်မယ်တဲ့ ... လမ်းမှာဆိုမိရင်တောင် လုံးဝ ပတ်ပတ်သက်သက် မလုပ်ရဘူးတဲ့၊ မာမိက ခါးခါးသီးသီးပဲ”

သူ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

ငါ့ဘေးနားမှာရှိနေတာ နေရီမဟုတ်ဘဲ နင်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ငါ့ဘဝပြည့်စုံလိုက်မလဲ မြရိပ်ညို။ တို့နှစ်ယောက်ထဲ ငယ်စဉ်လေးထဲက အတူတူနေလာခဲ့ကြပြီး ... အခုတော့ အထွေကြီး ဝေးနေရတယ်ဟာ။ အဲဒါ နင်အဖေကြောင့်ပဲ။

“လရိပ်ထင်တို့အိမ်အထိ နေရီလိုက်လည်မယ်နော်”

နေရီရိုဟာ မာနမရှိတဲ့ မိန်းကလေးဟု လရိပ်ထင်စိတ်ထဲ ထင်မိသည်။ မြရိပ်ညိုက သူ့ကိုအထင်တကြီးနှင့် အရောတင်မလုပ်ခဲ့။ ကိုသတိုးနှင့်တောင် မလွဲသာမရှောင်သာဘဲ ပတ်သင် သွားခဲ့ရတာပါ။

သူ အထင်ကြီးသူက မြရိပ်ညိုတစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေစေ အမြဲတမ်း နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးမိသည်။

“ဒီနေ့တော့ အမေမရှိဘူး နေရီ ... မလိုက်နဲ့နော်၊ ကိုယ် ကနေပဲ ဘတ်စ်ကားစီးပြီးပြန်မယ်၊ နောက်မှတွေ့ကြတာပေါ့၊ ကိုယ် အမေကိုလည်း ကြိုတင်ပြောရဦးမယ်လေ ... တော်ကြာ ချွေးလောင်းခေါ်လာတယ်ထင်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်သားပဲနော်”

ရပ်ကွက်ထဲသို့ နေရီကိုခေါ်သွားလို့ မဖြစ်ပေ။ မြရိပ်ညို အကြောင်းတွေသိသွားမှာ စိတ်ပူ၍ဖြစ်သည်။

သူ ဘတ်စ်ကားနှင့် ပြန်လာခဲ့၏။ သူထင်ထားတဲ့အတိုင်းပင် မြရိပ်ညိုအဖေက အရက်တွေမူးပြီး သောင်းကျန်းနေသည်။

“မြရိပ်ညို ... ခွေးမ ... ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ နင်ဘယ်လောက်အထိ လုံခြုံအောင်ပုန်းနေနိုင်မလဲ ... ပုန်းစမ်း ငါသိလို့ကတော့ အသေပဲ”

“ဝုန်း”

“ခွင်း”

အိမ်လေးထဲမှာရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပစ်ပေါက်ခွဲနေသည်။ လရိပ်ထင် ဝင်သွား၏။ သူ့ကိုမြင်တော့ နည်းနည်းလေး ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ဦးလေး ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဗျာ၊ ပြောတော့ဖြင့် ဆွေမျိုး ဝုတ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းရမယ်ဆို ...”

“ငါအရမ်းဒေါသဖြစ်ရတယ်ကွ လရိပ်ထင် ... ငါ့စကားကို ဆန့်ကျင်လို့ကွ၊ ငါ့အစ်မရှေ့မှာ မျက်နှာကို ဘယ်လိုပြုရမုန်းတောင် မသိဘူး၊ ပြောကြပြီလေ ... အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ မိန်းမရဲသွေးပဲလို့”

“တော်ပါတော့ ဦးလေးမောင်ရာ ... လူကြားပါတယ်၊ မြရိပ်

ညိုကို သမီးအဖြစ်ကနေ စွန့်လွှတ်လိုက်တော့၊ ကျွန်တော် သတင်းကြားရတာ အရမ်းချမ်းသာနေပြီတဲ့”

“ဘာပြောတယ်ကွ”

“လရိပ်ထင် ကြားတာပါ။ အတိအကျတော့ ဘာမှမသိဘူး။ ဦးလေးမောင် အသက်ကြီးပါပြီ ... မြရိပ်ညိုက အမြဲတမ်း ဦးလေးကို ကြောက်နေရတာ၊ အဖေကို ဘယ်ယုံမလဲ”

“ငါက ဒင်းကောင်းစားရေးလုပ်နေတာကွ။ အစ်မဆီမှာ အစ်မလို့၊ ဒင်းလိမ်မာရင်ရမှာပဲ ... အစ်မကနေမလား၊ ဒင်းကြောင့် ငါ့မျက်နှာပျက်ရတယ်၊ ငါတူမ ရတနာ ဘယ်လောက်လိမ်မာလဲ - ရွေးချယ်တတ်တယ်”

“မြရိပ်ညိုဘဝက အမြဲတမ်း စိတ်သောကတွေနဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရတယ်၊ ဒုက္ခတွေနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာလေ ... ဦးလေးမောင်က ရော ဒေါ်လေးသဲသဲသေတာတောင် ဦးလေးမောင် ဘာတာဝန်ယူခဲ့လဲ ... ပြန်စဉ်းစားပါဦးဗျ”

ဦးလေးမောင်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို လရိပ်ထင် လုံးဝသဘောမကျနိုင်တော့။ မိဘအမွေတွေရရှိပါလျက်နှင့် မယူဘဲ အစ်မထံမှာပဲထားသည်။ မြရိပ်ညို မဆင်းရဲသင့်။ အနှိမ်ခံဘဝမှာ နေထိုင်လာခဲ့ရတဲ့ မြရိပ်ညို။

“မင်း ... မင်း ဘာသိလို့လဲ”

“ဦးလေးမောင်ကို ဘယ်လိုပဲအရယူယူ တာဝန်က တာဝန်ပဲလေ ... ဒေါ်လေးသဲကို မုန်းနေရင်တောင်မှ မြရိပ်ညိုမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ဦးလေးမောင် သွေးလေ”

ဦးလေးမောင် ငြိမ်သက်သွားသည်။

လရိပ်ထင်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့အောင် ဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲချင်လာရ၏။ မြရိပ်ညိုမှာ အပြစ်မရှိ။ အစ်မအိမ် ကျွန်အဖြစ် ပို့ဆောင်ဖို့ ကြံစည်တာပင် ရက်စက်လွန်းသည်။

ဦးလေးမောင်အဖြစ်တွေ တာဝန်မဲ့မှုတွေကို လရိပ်ထင် ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ပြောနေ၏။ မထူးတော့ဘူး။ မြရိပ်ညိုကို ထပ်ပြီး အရှက်ခွဲဖို့ ဖိနှိပ်ဖို့ ထပ်ကြိုးစားနေမှာကိုတော့ သူတားဆီးပစ်ရမည်။

အမေက တစ်ဖက်ကနေကူးလာပြီး သူ့ကိုခေါ်သည်။ အမေကိုယ်တိုင်လည်း သူငယ်ချင်း သဲသဲအတွက် ဦးလေးမောင်ကို ရန်တွေ့နေ၏။

ဦးလေးမောင် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ငြိမ်သက်နေသည်။

အခန်း (၁၃)

လရိပ်ထင် ဘယ်ကနေ ဒီကိုရောက်လာတာလဲ။ သူမ နေထိုင်တဲ့အခန်းအား လရိပ်ထင်သိသည်။ ဒါကြောင့်လဲ ... အခြေ အနေသိဖို့ ရောက်လာတာများလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လရိပ်ထင်ကိုတော့ မြဲရိပ်ညို ကျေးဇူးတင် မိသည်။ သူမဆန္ဒတွေအတိုင်း ဖြစ်စေခဲ့၏။ ငါ့ကိုတော့ မေ့ပစ်သင့် တယ် လရိပ်ထင် ... ဘဝတွေက အရမ်းခြားနားသွားပါပြီဟယ်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကောင်မလေးက လရိပ်ထင်နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေလဲ။ နေရီရီဆိုတဲ့ကောင်မလေး အမေကတော့ မြဲရိပ် ညိုအား မနှစ်သက်သည့်ပုံပင်။

“သမီးတို့ ဧည့်စာရင်းတိုင်ဖို့ကိစ္စတွေ တခြားလိုအပ်တဲ့အကူ အညီတွေပြောပါ ... အားမနာနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြည့်စုံပါတယ်။ ဘာမှမလိုအပ်ပါဘူး။ ကျေးဇူး

ပါပဲနော်”

“အေးကွယ် ... အန်တီကတော့ လူငယ်တွေရဲ့သဘော သဘာဝကို နားလည်ပါတယ်လေ ... ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ကြ ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အိမ်ခန်းရှင်အဒေါ်ကြီးက အပြီးအပိုင်ရောင်းထားပြီးတာ တောင် လိုအပ်တဲ့အကူအညီတွေ ပေးနေခဲ့သည်။ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်။

မြဲရိပ်ညိုလည်း ရှက်နေမိတာပါပဲ။ မျက်နှာပူသည်။

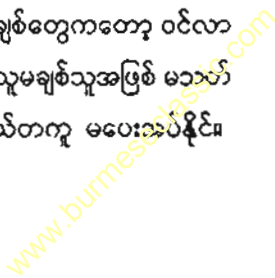
“မြဲရိပ်ညိုလေး ... ညစာ ဘာစားမလဲကွယ်”

“ထမင်းပေါင်းပဲစားချင်ပါတယ် ... ဒေါ်လေးရယ် စီစဉ်ပေး ပါနော်”

“အေး ... အေး ... ”

ကိုသတိုးမလာတာပင် သုံးရက်လောက်ရှိနေပါပြီ။ ရတနာ့ ဆီ သွားနေတာလား။

သူမဘဝ အခြေအနေကို နားလည် လက်ခံထားပေမယ့် ကိုသတိုးနှင့်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။ အချစ်တွေကတော့ ဝင်လာ လိုက်ပျောက်သွားလိုက် ... ကိုသတိုးအား သူမချစ်သူအဖြစ် မသတ်မှတ်ရင်တောင် ရတနာ့လက်ထဲသို့ အလွယ်တကူ မပေးအပ်နိုင်။

ရွှင်မြတ်နိုး

ငွေဂုဏ်မောက်လွန်းတဲ့မိန်းမ ... အဖေကရော လရိပ်ထင် နှင့် စကားပြောချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“နေရီရီက နှင့်ချစ်သူလား လရိပ်ထင် ... နင်ကတော့ ကံ အရမ်းကောင်းတယ်ဟာ”

လရိပ်ထင်ကိုတော့ သူမ တစ်ခါတရံ အလွန်အမင်းသတိရ နေတတ်သည်။ သူမအား အနစ်နာခံ၍ ချစ်နေတဲ့သူပါ။

“ကလင် ... လင် ...”

“ဟင် ... ကိုသတိုးလား ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုသတိုးဆိုရင် ဖုန်းကြိုတင်ဆက်မှာပဲ”

“ကလင် ... လင်”

“ကလင် ...”

သူမ ထပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ တစ်ဖက်ခန်းက နေရီရီ ဆိုတဲ့ကောင်မလေး ဖြစ်နေသည်။

“နေရီရီ ဝင်ပါ ... ထိုင်လေ ...”

“ဝင်မယ်နော်”

“အင်း ... ထိုင်လေ”

သူမ ဝင်ထိုင်သည်။ မြရိပ်ညို စဉ်းစားမရ။ ဘာကိစ္စကြောင့် ရောက်လာရတာလဲ။ သူမကို အထင်သေးပြီး အဖက်မတန်သလိုလို နေသူတွေပါ။

“ပြောပါ နေရီရီ ... ကိစ္စရှိလို့လား”

“ကိစ္စကတော့ အထူးအထွေမရှိပါဘူး ... ဟိုလေ ... မာမိ မသိအောင် ခိုးဝင်လာတာပါ”

“ပြောပါဦး ...”

“မြရိပ်ညိုက နေရီနာမည်သိနေတာပဲ”

“သိတာပေါ့ ... မင်းအဒေါ်က ပြောပြထားတာလေ”

“ဟုတ်သားပဲ”

“ကိစ္စက”

“မြရိပ်ညိုကို ကူညီပါလို့ ကျွန်မချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ် ယောက်က ပြောထားလို့ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

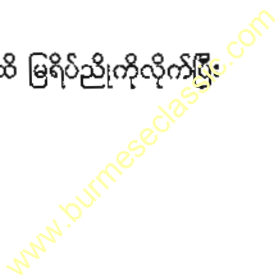
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မြရိပ်ညိုက တစ်ယောက်ထဲနေတာ မဟုတ်လား ... နေရီချစ်သူက လူမှုရေးသဘောကျတယ်၊ မာမိက တင်းမာနေတာတောင်မှ လရိပ်ထင်က မကြိုက်ဘူး”

“လရိပ်ထင်”

“အင်း ... သူ့နာမည်က လရိပ်ထင်ပါ၊ နေရီအတန်းဖော်လေ”

“ဟုတ်လား”

လရိပ်ထင်ရယ် ... နင်ဒီလောက်အထိ မြရိပ်ညိုကိုလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်နေရလားဟယ်။

ရွှင်မြတ်နိုး

“မြရိပ်ညို ဘာအကူအညီလိုအပ်လဲဟင်၊ လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီတာ လရိပ်ထင်က ကြိုက်နှစ်သက်တယ်လေ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်ဖြန် သူနဲ့တွေ့ရင် ပြောစရာစကားရှိအောင်ပါ”

“ဪ”

နေရီကတော့ လရိပ်ထင်အကြိုက်တွေကို လုပ်ပေးခြင်းဖြင့် လရိပ်ထင်ရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုကို ခံယူလိုသည်။ မာမိက တစ်ဖက်မိန်းကလေးကို အထင်သေးစကားပြောတာ လရိပ်ထင် မနှစ်သက်ပုံပင်။ လရိပ်ထင်အား နေရီရိုက္ကိတ်ပြီး သဘောကျနေ၍ သူ့သဘောကျအောင် လုပ်ပေးလိုသည်။

“လရိပ်ထင်ကလေး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲနေတယ်ဆိုပြီး အထင်မသေးနဲ့တဲ့ ... အကူအညီပေးစရာရှိတာ ပေးပါတဲ့”

လရိပ်ထင် နင်ကတော့လေ ငါ့ကိုပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ စောင့်ရှောက်နေတာပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ။

“လရိပ်ထင်က နေရီရိုချစ်သူလား”

“ချစ်သူအဆင့် မဟုတ်ပါဘူး ... လရိပ်ထင်က အရမ်းပဲတည်တယ်။ မိန်းကလေးတွေကိုလည်း လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူး။ အခုတလောမှ နေရီရိုနဲ့အရောတဝင်နေတာ ... နေရီရိုဘက်ကပဲ ချစ်နေရတာပါ။ သူ့စိတ်ဝင်စား အထင်ကြီးအောင်ရော မနက်ဖြန်ကျောင်းမှာတွေ့ရင် ပြောစရာစကားရှိနေအောင်ရော ဝင်လာခဲ့တာပါ”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ နေရီရိုရယ်။ မင်းကို လရိပ်ထင်က ချစ်မယ်ထင်နေလား။ ဒါပေမဲ့ ... မြရိပ်ညိုကတော့ လရိပ်ထင်ကောင်းစားတာမြင်တွေ့လိုသည်။ နေရီရိုက သင့်တော်ပါတယ်။ ပညာကလဲ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်မည့် မိန်းကလေးပါ။

“မြရိပ်ညိုမှာက ဘာမှမလိုအပ်ပါဘူး နေရီရို ... ကျေးဇူးပါပဲ အခုလိုအထင်မသေးဘဲ အကူအညီပေးလို့လေ”

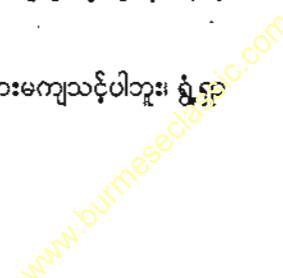
“နေရီက လူမှုရေးသိတဲ့မိန်းကလေး စိတ်သဘောထားဖြူစင်တဲ့မိန်းကလေးအဖြစ် လရိပ်ထင်ကို မြင်စေချင်တယ်လေ”

နင်အရမ်းကံကောင်းလိုက်တာ လရိပ်ထင် ... ချမ်းသာပြီး ပြည့်စုံတဲ့ အသိုင်းအဝန်းထဲက နေရီရို။ သူမအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း လက်ခံတယ် လရိပ်ထင်ရယ်။

ငါကျေနပ်ပါတယ်ဟယ် ... နေရီရိုက နင့်ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးပါ။ မြရိပ်ညိုကတော့လေ နင့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ညှိုးနွမ်းတန်ဖိုးမဲ့စေမယ့် မိန်းကလေးမျိုးပါ။

“အကူအညီလိုရင်ပြောပါနော် ... နေရီ ကူညီမယ်။ မာမိကတော့ နဲ့နဲမာနကြီးတယ်။ မြရိပ်ညိုကို အားကျသွားမှာစိုးရိမ်နေလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် မြရိပ်ညိုဘဝက အားမကျသင့်ပါဘူး။ ရွံ့ရှင် ခုန်းတီးစရာပါ”

ရှင်မြတ်နိုး

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... လရိပ်ထင်ကတော့ ဘယ်သူ ကဖြစ်ချင်မှာလဲတဲ့ ဆိုးဝါးတဲ့ကံကြမ္မာအကြောင်းတွေ ရှိနေလို့ဖြစ် မှာပါတဲ့၊ အကူအညီတောင် ပေးသင့်တာတဲ့လေ”

သူမအတွက် လရိပ်ထင် ကြိုးပမ်းနေသည်။ ရင်တွေစူးနှင့် လာရ၏။ လရိပ်ထင်ကိုသာ သူမရွေးချယ်ခဲ့လျှင် ... မဖြစ်ပါဘူး။ မြရိပ်ညိုဘဝက ဆိုးဝါးလွန်းလို့ပါ။

အဖေက အမျိုးတွေအိမ်ပို့တော့မည်။ မြရိပ်ညိုအတွက် အခွင့်အရေးမရဘဲ ကျွန်အဖြစ် နှိမ်ချဆက်ဆံခံရဖို့ပဲရှိသည်။

“နေရီ သွားတော့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

“နေရီအတွက်ကတော့ မနက်ဖြန် လရိပ်ထင်နဲ့စကားပြော ဖော်ရပြီလေ”

နေရီရို ပြန်ထွက်သွားသည်။ လူတွေက တစ်မျိုးပဲလေ။ သူမ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်၏။ အဒေါ်ကြီးက ထမင်းပွဲပြင်ပြီးကြောင်း လာ ပြောသည်။

“ထမင်းပေါင်းရပြီ မြရိပ်ညို”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထမင်းပေါင်း ပူပူနွေးနွေးလေး အဒေါ်ကြီးလက်ရာက အရမ်းကောင်းတယ်။ မြရိပ်ညို ဘာပဲစားစား အမေ့ကို သတိရမိ

သည်။ အမေ့ကို အစားကောင်းကောင်းတွေ ကျွေးချင်တာပါ။ သူမ ထမင်းစားပြီးတော့ ကိုသတိုးထံ ဖုန်းဆက်သည်။

“ကိုသတိုး ... မြရိပ်ညိုကို ပြစ်ထားခဲ့ပြီလားဟင် ... အရမ်း သတိရနေလို့ပါ”

“ကိုယ် မအားသေးဘူး မြရိပ်ညို ... မင်းမဆက်နဲ့နော် ကိုယ် ဆက်သွယ်မယ် ... ဒါပဲ”

“ကိုသတိုး”

ဖုန်းက ကျသွားသည်။ ထပ်ဆက်သွယ်၍မရတော့ ပိတ်ပစ် လိုက်တာပါ။ ဒီအချိန်ကြီးအထိ ဘယ်ကအလုပ်တွေရှုပ်နေတာလဲ။

အလကားလူ ... လုံးဝကတိမတည်ဘူး။ •

ဘုရားရေ ... ရတနာနဲ့ စေ့စပ်နေတာလား။ ကိုသတိုးပြော တော့ မြရိပ်ညိုကိုပဲ ချစ်တာပါ ဆို။

“ရတနာနဲ့တော့ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ကိုသတိုး ... ကတိ မတည်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ”

ကိုသတိုးကို မချစ်မိစေရန် မြရိပ်ညို ထိန်းသိမ်းထားနိုင် သည်။ မြရိပ်ညိုရဲ့ နှလုံးသားတွေက ဒီလောက်လည်း မပျော့ညှပ်ပါ ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ... နာကြည်းမှုတွေကတော့ အဆောက်အအုံက ထု သည်ကြီးမားလွန်းနေသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ကိုသတိုး မြရိပ်ညိုကို ချစ်တယ်ဆို ... စွန့်ပစ်ထားခဲ့လားဟင်”

သူမ ... ကိုသတိုးထံ ဖုန်းထပ်ဆက်သည်။

“မြရိပ်ညို အရမ်းတွေ့ချင်နေပြီ လာခဲ့ပါနော်”

သတိုး ခက်နေသည်။ တဖက်က မြရိပ်ညို ဘာတွေဖြစ်ပြီလဲဟု စိတ်ပူရသလို ဒီမှာလည်း ခင်ရတနာနှင့်စေ့စပ်ပွဲ ကျင့်နေသည်။

လေးလေးက မျက်ခြေမပြတ်ပေ။ ခင်ရတနာက မခွာ

“တယ်ကဖုန်းလဲ မောင်”

သတိုး နာကျင်ရသည်။ ခင်ရတနာက အပိုင်ချည်နေပြီမောင်တဲ့ ... သတိုး မနှစ်သက်မိ။ ဒါပေမဲ့လဲ ... လေးလေးဖြစ်နေ၏။ သတိုးသာ သူ့စကားကို နားမထောင်လျှင် သေပစ်ဟု အဆိပ်တွေ ဘာတွေသောက်၍ အထိတ်တလန့်နှင့် လက်ခံသည်။

“ကိုယ့် မိတ်ဆွေပါ”

“မိန်းကလေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ရတနာ”

“ပေး ... အဲဒီဖုန်းကို ရတနာ ပြန်ဆက်ကြည့်မယ်”

သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကိုဝင်ပြီး စွက်ဖက်တာ

မကြိုက်။ ရတနာက တရားဝင်ဇနီးမောင်နှံတွေ မဖြစ်သေးနှင့် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လုပ်နေသည်။

“မောင်နော် ... ရှုပ်ပွေတာတွေ ရတနာ မကြိုက်ဘူး ... ယောက်ျား ပီပီသသ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို မှည့်တစ်ပေါက်မစွန်းအောင် နေပြစမ်းပါ”

“ရတနာ”

“အခု စေ့စပ်တာဆိုပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ လက်ထပ်ကြမှာလေ။ မောင်မိတ်ဆွေက ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏ စေ့စပ်ပွဲမှာ ဖုန်းဆက်နေရတာလဲလို့”

သူ ဘာမှမပြောလိုတော့။ စေ့စပ်ပွဲကို အမြန်ဆုံးပြီးဆုံးစေချင်သည်။ ရတနာက မလွယ်ဘူး။ မာန်မာနတွေ မောက်မာလွန်း၏။ တစ်ခါတရံ သူ့စီးပွားရေးမှာပင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တတ်သည်။

“ကျွန်မက Generation ကို အဓိကထားတယ်မောင်၊ မျိုးရိုးလေ ... ကျွန်မသားသမီးတွေ အဖေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမေပဲဖြစ်ဖြစ် နာမည်ပျက်လေး မှဲ့လေးတစ်ပေါက်တောင် မစွန်းစေချင်ဘူး”

“မင်းနဲ့ကိုယ် ...”

“တံလအတွင်း လက်ထပ်မယ်”

“တော်ပြီကွာ”

“မောင်”

ရှင်မြတ်နိုး

“ပြော”

“စေ့စပ်ပွဲပြီးရင် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ တရားဝင်လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့ကိစ္စတွေ ဆက်လုပ်ရမယ်နော် မောင်ပြန်လို့ မဖြစ်သေးဘူး”

ရတနာက သူ့လက်ကိုဆွဲထားသည်။ သတိုး စိတ်အိုက်ရသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ... မင်းလိုမိန်းမမျိုးကို မကြိုက်ဘူးကွာ။ သူ့သွားမှဖြစ်မယ်။

မြရိပ်ညိုအား လေသံမာမာနှင့်ပြောလိုက်ရတာပင် စိတ်ထဲမှာ ခံစားရ၏။ ရတနာ့ကြောင့်ပဲ။ လေးလေးကလည်း မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်။ စေ့စပ်ပွဲပြီးတော့ သူ ခဏတဖြုတ် လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ မြရိပ်ညို အခန်းရောက်လာ၏။ သူမက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ဖက်တွယ်ထားသည်။

“ကိုသတိုးကလေ မြရိပ်ညိုကို စွန့်ပစ်သွားပြီလားလို့ စိတ်ပူလိုက်တာ”

“မြရိပ်ညို”

“ကိုသတိုး ...”

“ကိုယ့်ကို မချစ်ပါနဲ့၊ မင်းနဲ့အပေးအယူအတိုင်း လက်ခံပေးစေချင်တယ်”

“ရှင်”

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် ... ကိုယ်က တစ်လအတွင်း ခင်ရတနာနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်၊ လေးလေးက အဆိပ်သောက်တဲ့အထိ ကိုယ့်ကိုအကျပ်ကိုင်တယ်၊ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါကွာ”

မြရိပ်ညိုကို ဖက်တွယ်ထားတဲ့ ကိုသတိုးလက်တွေက အားပျော့လွန်းသည်။

ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မတို့ အပေးအယူသဘောမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လေ ခင်ရတနာနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မကို ဒီလိုဘဝမျိုးရောက် အောင် တွန်းပို့ခဲ့တာလေ။ အမေနှင့်သူမအား နှိမ်ချဆက်ဆံခဲ့တဲ့ မိသားစုဝင်။

ကိုသတိုးရင်ခွင်ထဲ ပို၍ တိုးဝင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်တယ်”

“မြရိပ်ညို”

“တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်မ ငွေကြေးကြောင့်မဟုတ်ဘူး ... အချစ်ကြောင့်ထင်တယ်”

“ဟင်”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို အရူးအမူး ချစ်နေမိပြီထင်တယ် မောင်ရယ် ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်”

“မြရိပ်ညို”

ရွှင်မြတ်နိုး

“မောင်ရင်ခွင်ထဲကနေ ကျွန်မကို ဖယ်ထုတ်မပစ်ပါနဲ့နော်”
“မြရိပ်ညိုရယ်”

သတိုး လက်လေးက ပို၍ပင် တင်းကြပ်လာသည်။ မြရိပ်
ညို ပြုံးသွား၏။

ရတနာ နင့်ကို ငါဒုက္ခပေးပစ်မယ် ... နင်လက်ထပ်မယ့်
ယောက်ျားက တကယ့်ကိုဖြူစင်နေတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ပြည့်စုံတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက် မဖြစ်စေရဘူး။

“မြရိပ်ညိုကို မောင်ချစ်ပါတယ်၊ နှလုံးသားထဲကကို မြတ်
မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊
မောင်နောက်ကွယ်မှာပဲ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်လေး နေပေးပါကွာနော်”

သတိုးကိုယ်တိုင်က မောင်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုံးကို မြတ်နိုးစွာ
သုံးစွဲမိသွားသည်။

သူလည်း မြရိပ်ညိုကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး။ ရတနာနှင့်
လက်ထပ်ပြီးလည်း မစွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။ မြရိပ်ညိုက
ချစ်တယ်ဟုပြောသလေးက သတိုးနားထဲမှာ အချိုသာဆုံး ဖြစ်နေ
သည်။

“မောင် ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်ဘူး မြရိပ်ညိုအားမငယ်ပါ
နဲ့ကွာ ... မောင်ရှိပါတယ်”

“မောင်မလာတော့ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ပူသွားရတယ်။

ကြောက်တယ် မောင်ရယ် ... ”

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ ... မိန်းမတစ်ယောက်ကို မလွှဲမရှောင်
သာလို့ လက်ထပ်ရရင်တောင် မြရိပ်ညိုကို စွန့်ပစ်မထားဘူး
စိတ်ချပါ မောင် ချစ်တာကလည်း မြရိပ်ညိုပါ”

မြရိပ်ညိုဘဝမှာ ကိုသတိုးပဲရှိနေခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဖြားယောင်း မြို့
ဆွယ်တာတွေ ကျွန်မ လုံးဝ မနှစ်သက်ခဲ့ဘူးလေ။ ခင်ရတနာ
ကြောင့်ပဲ။

အဖေ့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ တတိတိ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်
ပတ်ခဲ့ကြတဲ့ အမျိုးတွေ၊ အဖေကတော့ သူတူမ လင်ကောင်း
သားကောင်း ဂုဏ်သရေရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရ
တာမှာမို့ ပျော်ရွှင်နေမှာပဲ။

သူမ ရင်ထဲသို့ မုန်းတီးနာကြည်းမှုတွေ အထပ်လိုက် ပိကျ
နေသည်။

တွေပင်မယူ။

“လေးလေးက ရုပ်ပျက်တယ်၊ နောက်ဆို အိမ်ကိုမလာပါနဲ့ ရတနာ့ခင်ပွန်းက သိတယ်နော် ... ဘယ်လောက်ချမ်းသာပြီး ပညာ တတ်လဲ ... မောင့်ဦးလေးသုတဆိုရင် အမေရိကားမှာ ပညာသင် လာခဲ့တာ လေးလေးက အရက်သမား”

တူမ ... မိမိအချစ်ဆုံးတူမ ခင်ရတနာက နေ့စဉ်ကြည့်ကာ ပက် ပက်စက်စက် ပြောခဲ့သည်။ ဘယ်လောက်ရင်နာရလဲ။ အရက် သမားတဲ့ ... ပြောရက်တယ်။ မိမိတို့ မိသားစုကို အမြဲတမ်း နှိမ်ချ ဆက်ဆံသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်လေးရယ် ... သမီးစကားက မှန်တယ်၊ သမီး လက်ထပ်မယ့်ကောင်လေးက မြင့်တယ်၊ မင်းမလာစေချင် တော့ဘူး ... မမပိုက်ဆံပေးမယ်၊ မောင်လေး အိမ်မှာပဲ အရက် သောက်နော်”

မိမိအား ပိုက်ဆံပေးသည်။

ဦးမောင်မောင် ဒေါသဖြစ်ရသည်။ တဲအိမ်လေးထဲမှာ မိမိတစ်ယောက်ထဲ မောင်လရိပ်ထင်ရှိနေလို့ပေါ့။ အားငယ်မိနေ၏။

သမီး မြရိပ်ညို ဘယ်ရောက်နေလဲ။ မိမိတာဝန်မဲ့တွေကို တွေးမိလာသည်။

“ဦးလေးက ဒေါ်လေးသဲကို အဆင့်အတန်းမတူဘူးဆိုရင်

အခန်း (၁၄)

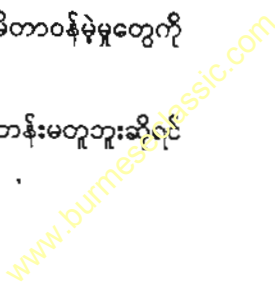
“လရိပ်ထင်”

“ဗျာ ... ဦးလေးမောင်”

“မင်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦးကွာ၊ တကယ်တော့ ငါက သူ ဦးလေးအရင်းကြီးပါကွာ၊ ငါ့တူမ ခင်ရတနာလေ ... ဒီနေ့စေ့စပ် တယ်၊ အရမ်းကြီးကျယ်ခမ်းနားတာပဲ၊ ဦးလေးကို မတက်ရဘူးတဲ့ ဦးလေးနဲ့ မတန်ဘူးတဲ့”

“ဦးလေးမောင် ရသင့်ရထိုက်တဲ့အမွေတွေ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့် မိသားစုအတွက် အသုံးမပြုခဲ့တာလဲ၊ မြရိပ်ညိုဆို ဦးလေးသမီးလေ ဘယ်လောက်အနှိမ်ချခံနေရလဲ ... မြရိပ်ညိုက သူ့အမေအတွက် နာကြည်းနေရရှာတာပါ”

ဦးမောင်မောင် စဉ်းစားနေသည်။ မိမိကတော့ ဇနီးသား သမီးထက် အစ်မကို ပိုသံယောဇဉ်ကြီးခဲ့သည်။ ချစ်ခင်ခဲ့၏။ အနေ

ရှင်မြတ်နိုး

လည်း ကိုယ်နဲ့တန်းတူကို ရှာလေ ... ဒေါ်လေးသဲက ရိုးသားသူပါ။
ဒေါ်လေးသဲ မိသားစုကလည်း အရှက်အကြောက်ကြီးကြာသူတွေ
လေ ... သူတို့သမီး နာမည်ပျက်ရမယ့်ကိစ္စလေ”

“အင်း”

“မြရိပ်ညိုလည်း သူဌေးမြေးပဲ။ ဘယ်လောက်အထိ ဒုက္ခ
အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရလဲ ... အနှိမ်ခံဘဝနဲ့လေ”

လရိပ်ထင်ပြောတာ မှန်တယ်။ မိမိက အမွေတွေရသင့်ပါ
လျှက်နှင့် အစ်မကိုပဲ အကုန်ပေးခဲ့ပြီး မိမိကတော့ ပေးသလောက်
နဲ့ ကျေနပ်နေခဲ့သည်။

“အဲဒီတော့ ဦးလေးမောင် ဆက်ပြီးအနှိမ်ခံလေ ... မြရိပ်ညို
ဘယ်ဘဝကိုရောက်နေပြီလဲ၊ ဦးလေးက အစ်မအိမ်မှာ ကျွန်မခံ
ကောင်းလားဆိုပြီး သတ်ပစ်ချင်နေတယ်၊ ဦးလေးပဲ ခံလေ”

“တောက်”

“ဦးလေးက ဒီအိမ်လေးကိုတောင်ရောင်းပြီး အစ်မလက်ထဲ
အပ်မလို့ မဟုတ်လား ... အခု လက်ခံလား”

“တော်ပါတော့ လရိပ်ထင်ရာ ... မင်းပြောတာတွေမှန်တယ်
ငါ့သမီးလေး ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ ... မဖြစ်တော့ဘူး၊
ငါ့အစ်မဆီက ရသင့်တဲ့အမွေတောင်းရမယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဝင်မပါချင်ဘူး ဦးလေးမောင်၊ မြရိပ်

ညိုအတွက်လည်း စိတ်ပူတယ်၊ ဦးလေးမောင် အသိတရားရပါတော့
ဗျာ”

တူမ ခင်ရတာနာက မိမိအား ဦးလေးအရင်းလို မသတ်မှတ်၊
တွေမတန်ဘူးဟုပဲထင်သည်။ သမီးလေး ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ။ မိမိ
နောင်တရမိနေ၏။

သဲသဲ ... မိမိကို ချစ်လွန်းတဲ့မိန်းမ၊ အမေဖြစ်သူက အိမ်ကို
တောင် မလာနဲ့တော့တဲ့။ ဝိုက်ဆံပေးတာက မလောက်မငါ။ မိမိ
ရသင့်တဲ့ အမွေတွေ အများကြီးပဲ။

“မောင်လရိပ်ထင်”

“ဗျာ”

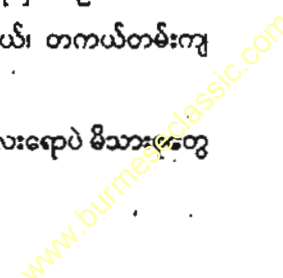
“ဦးလေးမောင် ရသင့်တဲ့အမွေတွေရအောင် တောင်းမယ်၊
မင်း ကူညီပါ”

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကူညီပါ့မယ်၊ အမေ
ထည်း စိတ်ချမ်းသာမယ် ... မြရိပ်ညိုအတွက် စိတ်ပူနေတာလေ”

“အင်း ... ဦးလေးမောင် မှားတယ်၊ သမီးလေး ဘယ်ရောက်
နေပြီလဲကွာ၊ ရှာမှဖြစ်မယ် ... ဒုက္ခရောက်နေရှာမှာပဲ၊ ဦးလေးမောင်
မှာ အထီးကျန်လာတော့ သမီးကိုသတိရတယ်၊ တကယ်တမ်းကျ

တော့ ဦးလေး တာဝန်မဲ့ခဲ့တာပါ”

သဲသဲကိုလည်း သတိရတယ်။ သမီးလေးရောပဲ မိသားစုတွေ

ရှင်မြတ်နိုး

ချမ်းချမ်းသာသာနေရမှာ။ မိမိက ပေတေသုံးဖြန်းနေသည်။

“မောင်လရိပ်ထင် ... ဦးလေးသမီးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်တော့မယ်၊ မင်းကူညီပါ ... သမီးကိုလည်း ရှာပေးပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေးမောင်၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ်၊ မြရိပ်ညိုလည်း ဘယ်လိုဘဝမျိုးမှာ ဖြတ်သန်းနေပြီလည်းမသိဘူး”

“ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲဖြစ်နေပါစေ ဦးလေးမောင် ခွင့်လွှတ်မယ်မဟုတ်လား”

“အေးပါကွာ ... ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အပြစ်မဲ့တဲ့သားအမိကို ဦးလေးနှိပ်စက်လာခဲ့တာပါ။ အစ်မကလဲ မြောက်ပေးတယ်၊ အမွေတွေကိုလက်ဝါးကြီးအုပ်တယ်၊ ဦးလေး အသုံးမကျဘူးကွာ”

“ခင်ရတနာက ဘယ်သူနဲ့လက်ထပ်မှာလဲ ဦးလေးမောင်၊ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတဲ့လူလဲ”

“မသိပါဘူးကွာ ... ဦးလေးမောင်ကို အရေးအရာတောင် မလုပ်ဘူး၊ ဦးလေးသိသလောက်တော့ နာမည်က သတိုးမဟာဆိုလားပဲ”

“ဗျာ”

“သတိုးမဟာတဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်တဲ့နာမည်၊ အရမ်းချောမောခန့်ညားတယ်တဲ့ ... လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတဲ့လေ”

မြရိပ်ညိုနှင့်ပတ်သက်ဆက်ဆံနေသူကလဲ သတိုးမဟာပဲ။

မြရိပ်ညိုအတွက် စိတ်ပူသွားသည်။

“မင်းနဲ့သိလို့လား လရိပ်ထင်”

“မသိပါဘူး ဦးလေးမောင်ရာ ... ဒါပေမဲ့ အရမ်းကြီးကျယ်ခမ်းနားလို့ပါ”

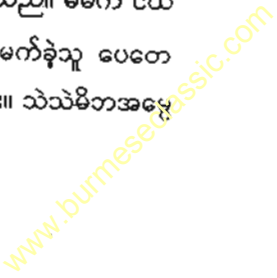
ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မြရိပ်ညို နင်ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲဟာ။

မြရိပ်ညိုကို တွေ့မှဖြစ်မယ် နင်လုပ်ချင်တာတွေလုပ်နေတော့မှာလား။

“ဦးလေးမောင် တကယ်ပဲ နောင်တတွေပြုလား ... မြရိပ်ညိုကိုလည်း သမီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြုလားဗျာ”

“လရိပ်ထင်ရာ မြရိပ်ညိုက ငါ့သမီးပါကွာ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါ့အစ်မ မိသားစုရဲ့သဘောထားကို သိလာတယ် ... ယုတ်မာကြတာပဲ ... မောက်မာလွန်းတယ်၊ ငါ့တူမ ခင်ရတနာက ပိုဆိုးတယ်၊ ဦးလေးက အရက်သမားတဲ့ ... သတိုးမဟာ ဦးလေးက အမေရိကားမှာတောင် ပညာသင်ခဲ့တဲ့လူကြီးလူကောင်းတဲ့ ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

ဦးမောင်မောင် အော်ဖိတ်ရယ်မောပစ်မိသည်။ မိမိက ငယ်ဥဉ်လေးထဲက ပညာမသင် ဘာမသင်။ အပျော်မက်ခဲ့သူ ပေတေနေခဲ့၏။ ဇနီးဖြစ်သူ သဲသဲမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး။ သဲသဲမိဘအပွေ

ရှင်မြတ်နိုး

အနှစ်တွေကိုလည်း မိမိ သုံးပြုနိုးခဲ့သည်။

“မောင်လေး မလာပါနဲ့တော့တဲ့ ... ဝိုက်ဆံတောင် မအလုပ်သမားတွေကို လာပေးခိုင်းပါ့မယ်တဲ့လေ ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

မြရိပ်ညိုကို တွေ့ရမယ်။ သူမ ဖုန်းကိုသိသည်။ ဦးထောင့်မောင် နောင်တရပြီဆိုတော့ မြရိပ်ညိုလည်း ရှောင်ပုန်းနေစရာမလိုတော့ပေ။ တိတ်တိတ်ပုန်းဘဝ နေစရာမှ မလိုတော့တာ။

“ကျွန်တော် ကျောင်းသွားတော့မယ် ... မြရိပ်ညိုကိုလည်း ရှာရမယ်။ ဦးလေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို မပြင်ပစ်ပါနဲ့နော်”

“မပြင်ပါဘူးကွာ ... ငါရင်နာလွန်းလို့ပါကွာ။ ငါ့သမီးလေးဆို တွေ့ချင်တယ်။ ငါမသေခင် သမီးရဲ့လိုအပ်မှုတွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးမယ်။ သမီးကို ချမ်းချမ်းသာသာထားရမယ်။ ဖခင်တစ်ယောက်က တာဝန်ကျေရမယ်ကွာ”

လရိပ်ထင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်လွန်း၍ မြရိပ်ညိုနှင့်တွေ့ဆုံဖုန်းဆက်သည်။

“မြရိပ်ညို”

“လရိပ်ထင်”

“နင် ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကိုလာတွေ့ပါဟာ ... တို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေကျနေရာလေးမှာ ငါစောင့်နေတယ် လာနဲ့ပါ”

“လရိပ်ထင် ... ငါ့ကိုမေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ နင်သံယောဇဉ်တွယ်ရသူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ နင့်လမ်းနင်လျှောက်စမ်းပါ”

“နင်လာတွေ့ပါ ... ငါပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ နင့် အဖေအကြောင်းလည်းပါတယ်”

“အဖေအကြောင်းဆို ငါဝိုတောင် မကြားချင်သေးတယ်။ ငါ့ကို သတ်ပစ်ဖို့၊ ကျွန်လုပ်ခိုင်းဖို့၊ သူ့ဆွေမျိုးတွေကို ပြုစုပေးဖို့”

“မြရိပ်ညို”

“တော်ပြီ ... နင်ထပ်ပြီး ဖုန်းမဆက်နဲ့တော့ နင်နဲ့လည်း မပတ်သက်ချင်ဘူး ... နင့်ကောင်မလေး နေရီရိုက အရမ်းမြင့်တယ်။ ဆက်ကြိုးစားဟာ နင့်ကိုလည်း ချစ်တယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး မြရိပ်ညို ... နင်လာတွေ့ပါဟာ။ နင့်အဖေလုံးဝပြောင်းလဲနေပြီ ... ဟဲလို ... ဟဲလို ...”

မြရိပ်ညိုက သူ့စကားတွေကို နားမထောင်တော့ဘဲ ဖုန်းပိတ်သွားသည်။

ထပ်ဆက်သွယ်လည်း လက်ခံစကားပြောမှာ မဟုတ်တော့။ မြရိပ်ညိုကို မဖြစ်မနေ တွေ့မှဖြစ်မည်။ ကိုသတိုးမဟာက ခင်ရတာနာနှင့်လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာရော သိရဲ့လား။

မဖြစ်ဘူး ... မြရိပ်ညိုကို သွားတွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ရမယ်။

“ငါ နင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူး မြရိပ်ညို ...”

နင်ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက်ဟာ၊ သတိုးသာ လက်ထပ်သွားရင်
နင် ပိုပြီး ဘဝပျက်လိမ့်မယ်”

မြရိပ်ညိုကို မဖြစ်မနေ သွားတွေ့ဖို့ လရိပ်ထင် ဆုံးဖြတ်
ထားသည်။ နင့်ဆန္ဒမရှိဘဲ မထင်မှတ်ဘဲ နင် နွဲ့ထဲနစ်သွားရတာ
ငါ အသိဆုံးပါ မြရိပ်ညိုရယ်။ နင့်ကို ပစ်ထားနိုင်ဘူး။

သူ ကျောင်းကိစ္စတွေ ပြီးသည်နှင့် မြရိပ်ညို အခန်းသွားဖို့
စိတ်ကူးမိသည်။ နေရီရီကို ရှောင်နေရ၏။ မြရိပ်ညိုထံသွားပြီး
အကူအညီပေးတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြပေမယ့် သူ့စိတ်မဝင်စား
တော့။ သူ့အတွေးတွေထဲမှာ မြရိပ်ညို ဘဝလမ်းခရီး ဖြောင့်ဖြူးဖို့ပဲ
စဉ်းစားနေသည်။

ဦးလေးမောင်ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေကို မြရိပ်ညို သိစေချင်၏။
သူဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မြရိပ်ညိုအခန်းရှေ့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကလင် ... လင်”

“ကလင်”

သူမ သိသည်။

လရိပ်ထင် ရောက်လာတာပဲ။ ကိုသတိုး မဖြစ်နိုင်။ အဖေ
ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အဖေနှင့်ပတ်သက်တာတွေကို မြရိပ်ညို မကြား
ချင်ပေ။

တကယ်ဆို လရိပ်ထင်ကိုတွေ့ချင်နေခဲ့သည်။ သူမစိတ်ကို

သရိပ်ထင် နားအလည်ဆုံးပါ။

“လင် ... လင် ...”

“ကလင်”

“မြရိပ်ညို”

“မဖွင့်နဲ့”

“သမီး မရှိဘူးလို့ ဒေါ်လေးထွက်ပြောမယ်လေ၊ သမီး ပုန်း
နေပါ”

“နေပါစေ”

ပုန်းနေလည်း လရိပ်ထင် ဇွတ်အတင်းဝင်လာမှာ သေချာ
သည်။ နင်နဲ့တန်တာက နေရီရီပါဟယ်။ နင့်လမ်းနှင့်လျှောက်စမ်း
ပါ။ နေရီရီနဲ့က တင့်တယ်ပါတယ်။

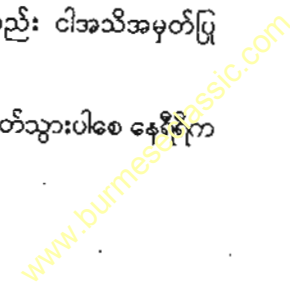
ငါလေ ... ကိုသတိုးနဲ့ပဲပတ်သက်မယ်။ ခင်ရတာမှာ အရှက်
တွေ့အောင် ငါလုပ်ပစ်မယ်။ ငါခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။

“ကလင် ... လင် ...”

“ကလင် ...”

သူမ မျက်စိကို မှိတ်ထားပစ်မိသည်။ အရမ်းကို နာကျင်ရပါ
ဘယ် လရိပ်ထင်ရယ်။ နင့်အချစ်တွေကိုလည်း ငါအသိအမှတ်ပြု
ဘန်ဖိုးထားပါ့တယ်။

ငါ့ဘဝတစ်ခုထဲပဲ ပျက်စီးစုတ်ပြတ်သတ်သွားပါစေ နေရီရီက

နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ် နင်ပျော်ရွှင်ရမှာပါ။

“ကလင် ... လင်”

“ကလင် ... ”

မြရိပ်ညို ကမင်မဖွင့်ပေးဘူးဆိုတာ လရိပ်ထင်သိသည်။ အသံလည်း မကျယ်ရဲ့။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာက နေရီရိုနေ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့ရင်ထဲက ပြောချင်တဲ့စကားတွေကို နားထောင်ပေးပါ မြရိပ်ညို ... တောင်းပန်ပါတယ်”

အရေးထဲ နေရီရိုတို့ အခန်းတံခါးက ပွင့်လာ၍ သူ့နေရာပြောင်းပြီး နေရီရိုတို့အခန်းရှေ့မှာ ပြောင်းရပ်လိုက်ရသည်။ တံခါးတပွင့်လာပြီး နေရီရိုအဖေနှဲ့အမေ ထွက်လာကြ၏။ သူ့ကိုတွေ့တော့ အံ့သြနေကြသည်။

“မောင်လရိပ်ထင် ... သမီးဆီလာတာလား မင်းပြန်သွားပြီဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အိမ်ရောက်မှ နေရီရိုဆီ စာအုပ်ပါသွားလို့ပါ အရေးကြီးနေလို့ ပြန်လာယူတာပါ”

“ဖုန်းဆက်လိုက်ရောပေါ့ကွာ ... အန်ကယ်တို့က အပြင်သွားစရာရှိတယ် ဝင်သွားပါ”

“အန်ကယ်တို့မရှိရင် ကျွန်တော် မဝင်တော့ပါဘူး”

“အလုပ်သမားကောင်မလေးတွေ ရှိပါတယ်ကွ ... ဝင်သွားပါ”

နေရီရိုကလည်း အခန်းထဲကနေ ထွက်လာ၍ လရိပ်ထင် ပြန်လစ်သွားလို့ မရတော့ ရောယောင်၍ ဝင်သွားရသည်။

“လရိပ်ထင် ပြန်သွားပြီလို့ထင်နေတာ ... နေရီဆီလာတာလား၊ ဝင်လေ ... ”

မထူးတော့ သူဝင်လိုက်ရသည်။ မိဘတွေလည်း အပြင်သွားကြသဖြင့် နေရီရိုကပျော်ပြီး သူ့အနားကပ်ထိုင်၏။

မြရိပ်ညို ... နင် ရက်စက်တယ်။ ငါ့ဘဝကောင်းစားရေးဆိုပြီး နင်ထင်တိုင်းကြံနေ တော့မှာလားဟာ။

“လရိပ်ထင်”

“ဟင်”

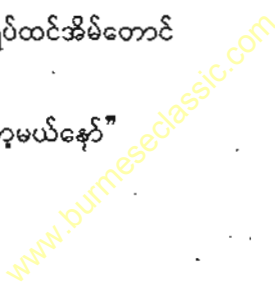
“တို့အပြင်ထွက်မလား”

“ဟာ ... မထွက်တော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်စာအုပ်တစ်အုပ်ပါသွားထားလို့ပါ ... ကိုယ် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု မှတ်ထားလို့”

“ဟင့်အင်း မပါဘူး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အေးအေးဆေးဆေးကားပြောရအောင်ပါ တစ်ခုခုစားမလား လရိပ်ထင်အိမ်တောင်

ရောက်သေးဘူးထင်တယ်”

“လမ်းမှာသတိရလို့ပါ ... ကိုယ်ပြန်တော့မယ်နော်”

“လရိပ်ထင်”

“ဟင်”

“ခဏနေပါဦး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေနဲ့မေမေ မရှိလို့လား နေရီကို ယုံကြည်လဲ ... လရိပ်ထင်ကိုပိုပြီး အထင်ကြီးလေးစားကြတယ်လေ”

“ကိုယ်လည်း အမေနဲ့တွေ့ရဦးမယ် ... ကိုယ့်အမေ နေမကောင်းဘူး ဆေးခန်းပြရဦးမှာပဲ ... ကိုယ် အခုမှသတိရတယ် ကိုယ်ပြန်မှဖြစ်မယ်နော်”

သူ ထလာခဲ့သည်။ နေရီရိုနှင့်ဆက်မနေချင်တော့။ နေရီရိုအောက်အထိ လိုက်ပို့နေ၍ မြရိပ်ညိုအခန်းဝင်ဖို့ မကြိုးစားနိုင်တော့။ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေသည်။

“ဖေဖေတို့ကလေ လရိပ်ထင်ကို အရမ်းသဘောကျနေကြတယ်၊ ထူးချွန်ထက်မြက်လို့တဲ့ ... အထောက်အပံ့ အကူအညီတွေ ပေးချင်နေကြတယ်၊ နေရီကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေးချင်နေကြတယ်တဲ့”

“ကိုယ့်အတွက် အထောက်အပံ့ကတော့ မလိုအပ်ပါဘူး နေရီရီ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သွားပြီနော်”

“လရိပ်ထင် လိုက်ပို့ပေးမယ် ... လရိပ်ထင်တို့အမေနဲ့လည်း တွေ့ချင်တယ်”

“နောက်မှနော် ... အမေက သိပ်နေမကောင်းလို့ပါ”
နေရီရီကို နှုတ်ဆက်ပြီး လရိပ်ထင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သူတွေ့ချင်တာက မြရိပ်ညိုပါ။ နင် အာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။ ငါနဲ့နေရီရီက မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ ဝါဟာ။

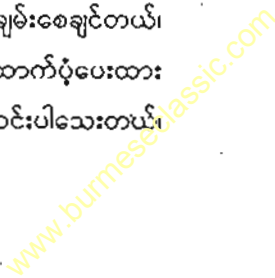
မြရိပ်ညိုထံ ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် နန်းကပိတ်ထား၍ လရိပ်ထင် ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တော့။ ဦးလေး အောင်ကိုလည်း လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူး။

သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေက သားဦးလေးမောင် အရက်ဖြတ်နေပြီတဲ့။ တစ်ယောက်ထဲ ငြိမ်နေတယ်တဲ့။ အမေလည်း ခမ်းသာနေသည်။

“မြရိပ်ညိုလေးရော ရှာလို့မတွေ့သေးဘူးလား သားရယ်၊ ခင်းကိုတောင် အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘူးလား”

“မလုပ်ဘူးအမေ ... မြရိပ်ညိုက ပြတ်သားတယ်၊ ဦးလေး အောင်ကိုလည်း အားပေးရမှာပဲ”

“အေးကွယ် ... အမေကတော့ သွေးသားရင်းတွေလို နေနိုင်လာခဲ့ကြတဲ့သူတွေဖြစ်နေလို့ ပြေလည်အေးချမ်းစေချင်တယ်၊ သားစာတွေလည်း ကြိုးစားဦးနော်၊ ဒေါ်လေးထောက်ပံ့ပေးထားသူနဲ့ စိတ်မပျက်သွားစေနဲ့ အမေ့ညီမကမှ ကောင်းပါသေးတယ်။

ရှင်မြတ်နိုး

ထောက်ပံ့တယ်လေ”

လရိပ်ထင် စိတ်မသက်မသာနှင့် သူ့အိပ်ခန်းလေးထဲဝင်လာ ခဲ့သည်။ မြရိပ်ညို ကြီးကြီးထက်စာရင်တော့ လရိပ်ထင်အဒေါ်က အမွေခွဲဝေပေးစရာမရှိဘဲနှင့် သူတို့သားအမိအား လိုလေသေးမန့် အောင် ထောက်ပံ့ကျွေးမွေးခဲ့၏။

လရိပ်ထင် ကြီးစားမှာပါ။

ပြီးတော့ ... မြရိပ်ညို အထင်ကြီးစေရန်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၅)

“မောင် ဘာတွေအေးစက်နေတာလဲ၊ လက်ထပ်ပွဲအတွက် မောင်ရက်တွေ ရွေးနေတာ ရတနာ လက်မခံနိုင်ဘူးနော်၊ တရားဝင် လည်း စေ့စပ်ထားပြီးသွားပြီ ... ရတနာက မိန်းကလေးပါ”

မောင် တွေဝေနေတာကို ရတနာ သည်းမခံနိုင်ပေ။ ဘာ ကြောင့်လဲ ... မောင့်မှာချစ်သူရည်းစားရှိနေပုံပင်။ အဆင့်မရှိတဲ့ မိန်းမပဲဖြစ်ရမယ်။

ရတနာကတော့ မောင့်ကိုလက်လွှတ်အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူး အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

“ဖိတ်စာတွေ ရွေးရမယ်၊ မင်္ဂလာခန်းမငှားရမယ်၊ ရတနာ ကတော့ တစ်လအတွင်း အမြန်စီစဉ်မယ် ... ရတနာက ဘယ် လောက်အထိ ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ပြည့်စုံလဲ တစ်စက်လေးမှ အပွန်းအပဲ့ မခံနိုင်ဘူးနော်”

“လက်ထပ်ပွဲကိစ္စ မင်းပဲစီစဉ်လေ၊ ကိုယ်ကအလုပ်တွေများ တာ မင်းအသိပဲ ... ပြီးတော့လဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အရေး တကြီး လက်ထပ်စရာမှ မလိုအပ်ဘူး ရတနာ”

“မောင်”

“ဟင်”

“ကျွန်မကို မောင်ဆိုတဲ့အသုံးအနှုန်းလေးတောင် မသုံးနှုန်း နိုင်ဘူးလား”

သူချစ်တာက မြဲရိပ်ညိုပဲ။ မောင်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို မြဲ ရိပ်ညိုအပေါ်ပဲ သုံးနှုန်းချင်သည်။ ရတနာကို စိတ်ပျက်မိ၏။ မောင် မာလွန်းတဲ့မိန်းမ။ နေရာတကာ ဆရာကြီးလုပ်ချင်တာ မကြိုက်မိ၊ ပြောလျှင်လည်း လေးလေးကရှိနေသည်။

“မရဘူး ... မောင်လို့ပဲ သုံး ... မောင်ယောက်ျားနော် ကိုယ် လုပ်ပြီးသားကိစ္စအတွက် မောင်အကောင်းဆုံး တာဝန်ယူပါ။ လူကြီး လူကောင်း တစ်ယောက်ဆိုတာ မေ့မထားပါနဲ့”

“မင်းနဲ့ကိုယ်က သိပ်ပြီးမရင်းနှီးသေးဘူးလေ၊ နည်းနည်း တော့ လိုအပ်နေမှာပဲ ရတနာရာ ... ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲ ... မောင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာနော်”

ရတနာ ကျေနပ်အောင်လည်း စိတ်ကိုထိန်းပြီး ချောမော့ရ သည်။ အခြေအနေက ရတနာနှင့်အတိုက်အခံလုပ်လို့ မဖြစ်နိုင်။

သူ့လုပ်ငန်းတွေ သူ့နာမည်ဂုဏ်သတင်းတွေအတွက် သူ့ယောက်ျား ပီသစွာဖြင့် လုပ်ဆောင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“မောင်ရယ် ... လောကကြီးထဲမှာ နာမည်ဂုဏ်ဒြပ်ကြီးမြင့် မြင်းတွေ ထပ်မှမြတ်တာလေ ... ရတနာကတော့ အလျော့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရတနာဂုဏ်ကို အထိပါးမခံနိုင်ဘူး ... ပြီးတော့ မိန်းမထိန်းချုပ်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်တယ်”

ကိုသတိုးမဟာကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသွားအောင် ထိန်းချုပ်ဖို့ ရတနာ ကြံစည်ထားသည်။ သူမလက်ထဲ အားလုံးရောက်စေရမယ်။

မင်္ဂလာကိစ္စလည်း ရတနာဦးဆောင်၍ အကောင်းဆုံးဖြစ် စေရန် ရတနာလုပ်နေ၏။ လေးလေးသုတကလဲ ဂုဏ်ပကာသန မက်မောသူ။

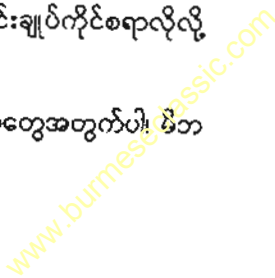
“ကျွန်မတော့ မင်္ဂလာပွဲက အကြီးကျယ်အခမ်းနားဆုံးဖြစ် စေရမယ်၊ လူတွေအားလုံး အားကျစေရမယ်နော် မောင်”

“အင်း”

“မောင်က အရမ်းအေးစက်နေတာပဲ ... ကျွန်မတင်းကြပ် တဲ့ စည်းကမ်းတစ်ခုပြောထားမယ်၊ မောင် လုံးဝမရှုပ်ပွေပါနဲ့”

“ရတနာ ... မင်းဒီလောက်အထိ မင်းချုပ်ကိုင်စရာလိုလို့ လား”

“လိုတယ်လေ ... ကျွန်မတို့ မျိုးဆက်တွေအတွက်ပါ၊ မိဘ

တွေ့က အဓိကကျတယ်”

“အင်းပါကွာ”

“တာဝန်ခွဲတဲ့ သစ္စာမရှိတဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို မစောင့်ထိန်းနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဘဝကိုတော့ မခံယူချင်တော့ မောင်”

စိတ်ပျက်သည်။ ရတနာရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုတွေက သူ့အတွက် မလိုအပ်ဟုထင်မိ၏။

ပြောရင်လည်း ရတနာလေသံက အထက်က။ နာခံမည့်သူလည်းမဟုတ်။ အသံကျယ်လွန်းနေသည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ရတနာ မင်းစီစဉ်ပါ ... မောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဒီနေ့တော့ မောင်အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေလည်း ရှိနေတယ်”

“မောင့်မှာ ဘာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိနေလဲ ပြော ... ရတနာလည်း သိသင့်တယ်လေ ... ပြောရမယ် ... ကဲ ပြော ...”

သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေပါ တရားဝင်ဇနီးမယားမဖြစ်ခင်ကပင် ရတနာက ချုပ်ကိုင်လိုနေသည် မကြိုက်။

သူက မြရိပ်ညိုဆီ သွားချင်နေ၏။ သူမအတွက် စီစဉ်စရာရှိတာတွေလည်း ရှိနေသည်။ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ မင်းဆန္ဒပဲ ရတနာ။ တခြားကိစ္စတွေမှာ မင်း ဆန္ဒတွေအတိုင်း ဖြစ်စေရပေမယ့်

မြရိပ်ညိုကို စွန့်လွှတ်ဖို့ကိစ္စကတော့ ကိုယ်ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်လျော့မှာမဟုတ်ဘူး ရတနာ။ ငါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မစွန့်လွှတ်ဘူး။

“လောလောဆယ်တော့ မောင့်အလုပ်ကိစ္စတွေ မင်းကိုပြောမပြန်သေးဘူးရတနာ ... လက်ထပ်ပွဲအတွက်ပဲ မင်းစီစဉ်ပါ ... သွားပြီ”

သူ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရတနာက တကယ့်ပြဿနာပဲ။ စိတ်ရှုပ်စရာပါ။ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ကိစ္စ။ လေးလေးကြောင့်ပဲ။ ရတနာကို အထင်ကြီးလွန်းနေလေသည်။ သူကတော့ လုံးဝမကြိုက်။ မြရိပ်ညိုကို ဘယ်လိုပဲချစ်နေပါစေ သူ့ရဲ့ ပွဲတက်မယားအဖြစ်ကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား။

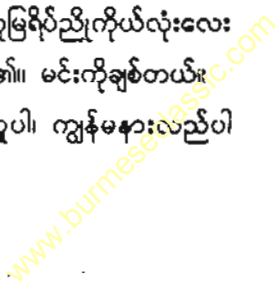
မြရိပ်ညိုဆီ ရောက်လာသည်။ ကြိုတင်ဖုန်းဆက်လိုက်၍ တံခါးကဖွင့်ပြီးသား ချောမောလှပလွန်းတဲ့ မြရိပ်ညိုက ဆီးကြိုနေသည်။

“မောင် ... ကျွန်မအရမ်းလွမ်းတယ် ... မောင့်ဖုန်းသံလေးကိုပဲ ကျွန်မ နားစွင့်နေခဲ့တာပါ”

“မြရိပ်ညိုရယ်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာတဲ့ ချစ်ရသူမြရိပ်ညိုကိုယ်လုံးလေးအား ပွေ့ဖက်ထားသည်။ နာကျင်လွန်းရ၏။ မင်းကိုချစ်တယ်။

“မောင်က အရမ်းအလုပ်ရှုပ်တဲ့သူပါ။ ကျွန်မနားလည်ပါ

တယ်နော် ... ပြီးတော့လေ မောင့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ
ရော ကျွန်မ အလွမ်းကို ဖြေသိမ့်နေပါတယ်နော်”

“မောင့်ကို နားလည်ပေးပါကွာ ... ပြီးတော့ မောင်မလွဲ
မသွေ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရမယ်၊ မင်းသိတယ် မဟုတ်
လား။”

“အင်း။”

ခင်ရတနာ ... နင် အရမ်းမောက်မာထောင်လွှားနေမှာပဲ။
ကိုသတိုးမဟာရဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေမှုတွေက နင့်လိုငွေဂုဏ်မက်
တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် လက်လွှတ်လို့မရအောင် တန်ဖိုး ကြီး
မားနေလိမ့်မယ်။ နင်အရယူမှာမဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ... နင်ယူမယ့် ယောက်ျားက မဖြူစင်စေရဘူး။ ငါက
တမင် တိတ်တိတ်ပုန်းမိန်းမအဖြစ် နေပေးရမယ်။ ခင်ရတနာကို
အနိုင်ရဖို့အတွက် မြရိပ်ညို ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲ ခံယူရ ခံယူရ ကျေနပ်
စွာ ခံယူနေမည်ဖြစ်သည်။

“မောင်လေ ... မြရိပ်ညိုကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်ရလဲ
ဆိုတာ မြရိပ်ညို သိရဲ့လားကွာ”

“သိပါတယ်မောင်ရယ် ... မြရိပ်ညို သိတယ်၊ မောင်လက်
ထပ်ပါနော်၊ မောင်ထားရာနေ စေရာသွားမယ့် မြရိပ်ညိုပါ။ ကျွန်မ
လေ အချစ်တွေဖြစ်ထွန်းမလာအောင် ထိန်းချုပ်နေရင်းနဲ့ အချစ်

တွေက တားမရတော့ဘူး ... မောင့်အချစ်တွေက ကျွန်မနှလုံးသား
ထဲမှာ အချစ်တွေထပ်မံရှင်သန်ပေါက်ပွားစေဖို့ ဖြစ်လာရတယ်
မောင်ရယ် ... နော်”

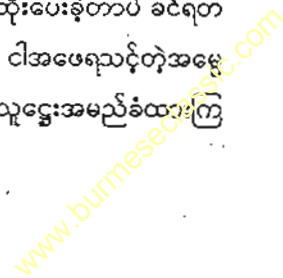
မြရိပ်ညိုရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုက ပီပီပြင်ပြင်ပဲ။ မောင့်မျက်နှာ
ပြင်ကို သူမလက်လေးတွေနှင့် ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ရင်း ညှို့မျက်ဝန်း
လေးတွေ မောင့်မျက်ဝန်းတွေထဲ စူးနစ်တိုးဝင်တော့မတတ်။

တကယ်တော့ ဒီလိုမျိုး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မြူ
ဆွယ်ဖြားယောင်းတာမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ချင်ခဲ့ပါဘူး။ မုန်း
တီးမိသည်။

“မင်းက ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ
မိသဲ၊ ငါ့ကို မြူဆွယ်တယ် အရှက်မရှိ တဲ့ မိန်းမ ...
လင်ကောင်ဖမ်းတယ်၊ ငါ့ဘဝကို မင်းဖျက်စီးပစ်ခဲ့တာ၊ ငါ့ဘဝကို
စုတ်ပြုတ်သပ်သွားအောင် မင်းလုပ်ခဲ့တာ ... အသုံးမကျဘူး”

အမေ့ကို အဖေကပြောခဲ့သည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
နှစ်ပေါင်းများ စွာပါ။ မြရိပ်ညိုကိုတောင် မျိုးရိုးမကောင်းတဲ့သမီးဟု
အဖေက သတ်မှတ်ထားသည်။

“နင်တို့သားအမိက ၃ ခဖုကို သွေးတိုးပေးခဲ့တာပဲ ခင်ရတ
နာ ... ငါက နင်တို့သွေးသားပါ။ နင်တို့က ငါအဖေရသင့်တဲ့အမေ့
တွေ လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားပြီး အရှက်မရှိ သူဌေးအမည်ခံထားကြ

ရှင်မြတ်နိုး

တာလေ၊ နင့်အရှက်ကို ငါကောင်းကောင်းခွဲပစ်မယ်”

အချစ်တွေ အကြင်နာတွေ အယုအယတွေကို မြရိပ်ညိုက ဦးဆောင်နေခဲ့သည်။

ကိုသတိုးမဟာကို ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်ဖို့ပါ။ မရည်ရွယ်ပါဘူး ကိုသတိုး ... ရှင်ရဲ့ဘဝလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ မြရိပ်ညိုက ကျောက် မှုန် အပိုင်းအစလေးတစ်ခုလောက်တောင် မဖြစ်စေချင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်လေ။

ခင်ရတနာနဲ့မှ လက်ထပ်ဖြစ် ဖို့အကြောင်းဖန်လာတာ က်ဆိုးမိုးမှောင်ကျဖို့ပဲလေ။

“မောင်လေ ... နောင်တတွေရနေတယ် မြရိပ်ညိုကို ဘယ် လိုနည်းနဲ့မှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ မင်းကိုချစ်တယ်၊ မောင်သတ္တိမရှိတာ တော့ ဝန်ခံပါတယ်ကွာ၊ မောင်က ယောက်ျားမပီသဘူး”

“တော်ပါတော့မောင်ရာ ... ဆက်မပြောပါနဲ့ မြရိပ်ညိုသိပါ တယ်၊ ဘဝပေး ကံကြမ္မာအရပဲလေ ... မောင်လက်ထပ်ပါ။ ကျွန်မ လက်ခံပါတယ် ... မောင်ထားပစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မနေရစ်ခဲ့ မယ့် မိန်းကလေးလေ ... ကျွန်မတို့အစထဲက အပေးအယူတွေနဲ့ စတင်ခဲ့ကြတာ”

“တော်ပါတော့ အချစ်ရယ်”

သူမ နှုတ်ခမ်းလေးကို မောင်က အတင်းအကြပ်ပိတ်ပစ်

သည်။ ရင်ခုန်လှိုက်ဖို့မူတွေအစား ခါးသည်းနာကြည်းမှုတွေပဲ တိုး ဝင်နေရ၏။

လရိပ်ထင်ရယ် ... ငါဘဝကလေ တန်ဖိုးမဲ့လွန်းပါတယ်ဟာ စုတ်ပြတ်သပ်နေပါပြီ။ ကိုသတိုးနဲ့လက်ထပ်မယ့် တခြားသူသာ ဆိုရင် မြရိပ်ညို အသာတကြည်နဲ့ ရှောင်ဖယ်စွန့်ခွာသွားမှာပါ။

ခင်ရတနာကိုတော့ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ သူ့အရင် ငါနဲ့တွေ့ ဆုံခဲ့တာလေ။ ငါလုပ်ပစ်သင့်တယ် မဟုတ်လားဟယ်။

လရိပ်ထင်ကို သတိရမိလာသည်။

“နင် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ငါ့ကိုတွေ့ဆုံဖို့ သတိပေးဖို့ ကြိုးစားတာပါ ... ငါသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့လည်းလေ နင့်ကိုငါဘဝထဲ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခွင့် မပြုနိုင်တော့လို့ပါဟာ”

ကိုသတိုးမဟာရဲ့ ရင်ခွင်က မြရိပ်ညိုအတွက် ပူပြင်းလောင် ခြောက်လွန်းသည်။ ရွံ့မှန်းစက်ဆုပ်ဖွယ်အတိပါပဲ။ ကိုသတိုးမဟာက သူမကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်းခဲ့တာလည်း သူမသိ၏။ ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာတွေ။ သူမ ငိုပစ်ချင်သည်။

“မောင်”

“ဟင်”

“မောင့်ဖုန်းကို မက်စေ့ ပို့နေတယ်လေ”

“ရတနာပါ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ မောင် ...”

“ရှုပ်တယ် ... မောင်အရမ်းစိတ်ညစ်နေပြီ၊ မောင့်ကိုအနိမ့်ပြည့် စီစဉ်ညွှန်ကြားနေတယ်။ ဘာတွေလဲကွာ ... တစ်ခါတလေ မောင် ဘာကိုမှဂရုမစိုက်ဘဲ မြရိပ်ညိုနဲ့အဝေးကို ထွက်သွားခွင့်တယ်”

“မဟုတ်တာမောင်ရယ် ... မောင့်လေးလေးက အဆိုင်တောင်သောက်တာ၊ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့နော် ... မောင်ပြန်ခါလက်ထပ်ပွဲအတွက် လုပ်ပါ ... ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်ဆို၊ တကယ်ပါကွယ်”

ကိုသတိုးက ခင်ရတနာကို အရေးမစိုက်။ သူမက ပြန်ဖို့ဖြောလေ မပြန်လေဘဲ။

နင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ခင်ရတနာ။ မကြာခင် နင် မယားငယ် ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရတော့မယ်လေ။

ငါမယူပါဘူး။ ငါ့ကိုလည်း ကိုသတိုးက အတိအလင်း လက်မထပ်ပါဘူး။ အစောကြီးထဲက ငါသိနေခဲ့တာလေ။

အရမ်းပျော်တယ်။ လောကကြီးထဲမှာ နင်လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ ရမယ်ထင်နေလား ခင်ရတနာ။

“မင်းသမီးကို ငါ့ဆီထည့်လိုက်တော့ မောင်မောင် ... တစ်ယောက်ထဲပစ်ထားလို့မရဘူး။ မျိုးဖျက်မ ဖြစ်ဦးမယ် ... မမလည်း

ပန်းကတ္တီပါနီရင်ချက်

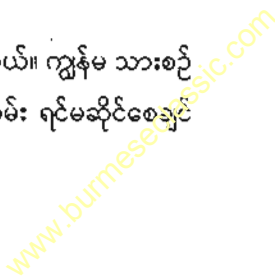
အသက်ရပြီ၊ မမဝေယျာဝစ္စတွေလုပ်ပေးရမယ်၊ ကျောင်းဆက်ထားပေးမယ် ဒင်းအမေနဲ့ နေထိုင်ရတဲ့ဘဝထက်တော့ ကောင်းမှာပါ” အဖေအစ်မအရင်း နိမ့်ကျတဲ့သွေးဆိုပြီး အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ သတ်မှတ်သည်။ မုန်းလိုက်တာ။

မောင့်ကို သူမတတွတ်တွတ်ဖြောင်းဖျ နားချနေခဲ့၏။ မောင်က ပို၍ချစ်လေပဲ။ အနစ်နာခံတတ်တယ်တဲ့။ မောင့်ကို လက်ထပ်ပါလို့ ဘာဖြစ်လို့ မတောင်းဆိုရတာလဲတဲ့။ တောင်းဆိုခွင့်အရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ။

“ကျွန်မလေ မောင့်ဆီကနေ ဘယ်လို အခွင့်အရေးမှ မတောင်းဆိုရက်ပါဘူးကွယ် ... မောင်ပေးခဲ့တာတွေက ကျွန်မဘဝကို ပြည့်စုံစေခဲ့တာပဲ၊ တော်ပါပြီနော် ... လောဘလည်း မကြီးပါဘူး၊ တဖြည်းဖြည်း မောင့်ကိုချစ်မိသွားရလို့ မောင့်ကိုထိခိုက်နစ်နာစေမယ့် အပြုအမူမျိုးတွေ ဆက်ပြီးမပြုရက်တော့လို့ပါနော်”

ကိုသတိုး ကြွေပြီပဲ။ စတွေ့ထဲကလည်း သူမကို အပျော်ကြီးစည်ခြင်းမျိုး မဟုတ်တာ သူမယုံခဲ့သည်။ ရှင့်ဆီကနေ လက်ထပ်ခွင့် ဘယ်တော့မှ မြရိပ်ညို ရယူမှာမဟုတ်လို့ပါ။

အမေကြောင့်လေ အမေ့ဘဝကို မုန်းတယ်။ ကျွန်မ သားစဉ်ခြားဆက်တွေကိုလည်း ဆက်ပြီး လက်ဆင့်ကမ်း ရင်မဆိုင်စေချင်

ရှင်မြတ်နိုး

လို့ပဲ။

“မောင် ပြန်ပါနော် ... မင်္ဂလာပွဲစဉ်ပါ။ လက်ထပ်ဖြန်
အောင် လက်ထပ်ပါ။ ကျွန်မဆီ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်
လာခဲ့ပါ။ မောင်က ကျေးဇူးရှင်လေ”

“တော်ပါတော့ကွာ ... မောင် မခံစားနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းထ
ကံဆိုးမလေးပါ ... မောင်ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မထားခဲ့ဘူး
လက်ထပ်ပြီးလည်း မင်းကမောင့်ဇနီးပဲ၊ စွန့်ပစ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး
မြရိပ်ညို”

ကိုသတိုးစကားတွေက မြရိပ်ညို ရင်ထဲသို့အပျော်တွေနီး
ဆင်းသွားစေသည်။

နင့်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲဖြစ်ဖြစ် အထက်စီးကနေ ဆက်ဆံ
ကြည့်ချင်သေးတယ် ခင်ရတနာရေ။

ကိုသတိုး အချိန် အကြာကြီးနေပြီး သူမနှင့်ညစာ အတူစား
ပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“မောင် သွားပြီနော် ... မြရိပ်ညို ဘာမှအားငယ်မနေနဲ့
မင်းရဲ့ ဘဏ်စာရင်းမှာလည်း မောင်ငွေထပ်ထည့်ပေးမယ်၊ မင်းပျော်
အောင်နေပါ”

မောင်က သူမပါးပြင်လေးအား ခပ်ဖွဖွလေးနမ်းရင်း ပြန်သွား
သည်။

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟင်း ... ဟင်း အား ... ပျော်လိုက်တာ၊ နင်ကံဆိုးတာပဲ
ခင်ရတနာရေ ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာက မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသည်။
ရယ်မောသံတွေကအစ ပထမပဲ ဝိသနဲ့ပြီး တဖြည်းဖြည်း အဖျားခတ်
ဘုန်ရင်နေ၏။

သူမ ငိုမိသည်။

“တူမလေး မြရိပ်ညို ... အခန်းအပြင်ဘက်မှာ ဧည့်သည်
တစ်ယောက်ရောက်နေတယ် တူမလေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘယ်သူလဲ”

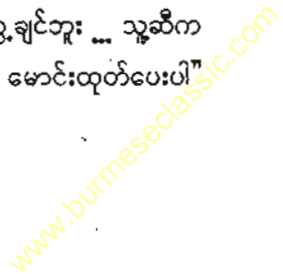
“လရိပ်ထင်တဲ့”

“သွား ... သွားပြောလိုက်စမ်းပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်မ
အပြင်ထွက်သွားတယ်လို့ ပြောပါ ... လုံးဝ တံခါးဖွင့်မပေးလိုက်နဲ့
နော်”

“သူက တောင်းပန်နေတယ် ... ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်ပါတဲ့ ဖုန်း
ဖြစ်ဖြစ် နားထောင်ပေးပါတဲ့”

“မပတ်သက်ချင်ဘူး သူနဲ့လည်း မတွေ့ချင်ဘူး ... သူ့ဆီက
နေ ဘာအကြောင်းမှလည်း မကြားချင်လို့ပါ မောင်းထုတ်ပေးပါ”

“အေးပါကွယ်”

ရွှင်မြတ်နိုး

အဒေါ်ကြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ လရိပ်ထင် နင်ဘယ်အခိုက် အထိ ငါ့ကိုတွေ့ဖို့ ကြိုးစားနေမှာလဲ။ သူမ လုံးဝမတွေ့ဖို့ဘဲ ဆုံးဖြတ် ထား၏။ အဒေါ်ကြီးက သွား၍ နှင်ထုတ်နေသည်။

“မြရိပ်ညို မရှိဘူးမောင်ရင် ... အဒေါ်က အလုပ်သမားထိ ကွယ် ... ဒုက္ခလာမပေးပါနဲ့ ပြန်ပါ”

“ကျွန်တော် ပြန်မှာပါအဒေါ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မြရိပ်ညိုကို ခြေ ပြပေးပါ။ သူ့အဖေ နေမကောင်းဘူးလို့ သမီးကို အရမ်းတွေ့ချင်နေ ပါတယ်။ နောင်တတွေလည်း ရနေပါပြီလို့ ပြောပြပေးပါ”

“အေးကွယ် ... ပြောပြထားပေးပါမယ် ပြန်ပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်ဖုန်းကိုလည်း လက်ခံပေးပါလို့ ပြောပေးပါဗျာ”

“ပြောပေးပါမယ် မောင်ရင်”

လရိပ်ထင် ပြန်သွားတော့မှ မြရိပ်ညို အပြင်ထွက်လာခဲ့ သည်။

“ကြားတယ်မဟုတ်လား မြရိပ်ညို ... ကောင်လေးက ရည် ရည်မွန်မွန်လေးပဲ။ ဘယ်သူလဲကွယ် ... ဪ မပြောပါနဲ့၊ အဒေါ် လည်း မမေးသင့်ပါဘူး။ စောစောက ကောင်လေးပြောပြသွားတာ တူမလေး ကြားပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဖေ နေမကောင်းဘူးတဲ့။ သူ့ဆွေမျိုးတွေရှိတာပဲ။ အဖေ အားကိုးလွန်းတဲ့ အစ်မနှင့်တူမ။ လရိပ်ထင်ကိုတော့ တွေ့ချင်သည်။

“တူမလေးက တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘူး ... ကံ အကြောင်းမလှလို့ ဒီဘဝမျိုးနဲ့နေထိုင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေးသိ ပါတယ်။ ရင်ဖွင့်လို့ရတယ်နော် ... အဒေါ်ဘဝမှာ မင်းပဲရှိတယ်လေ”

“မြရိပ်ညို အတိတ်ကအကြောင်းတွေ ဘာမှမသိချင်ပါနဲ့ ဒေါ်လေးရယ် ... တွေးတောင်မတွေးချင်တော့ပါဘူး။ အဖေက နောင်တရနေပြီဆိုတာ လရိပ်ထင် ဖြစ်စေချင်နေတာပါ”

သူမ အိပ်ခန်းလေးထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

အဖေ နောင်တ မရနိုင်ပါဘူး။ အစ်မနဲ့တူမကပဲ အဖေ့ဘဝပါ။ အမွေတွေရှိနေပါလျက်နှင့် မိသားစုအတွက် မသုံးစွဲခဲ့။ အစ်မဆန္ဒ အတိုင်းပဲ ရှိစေ၏။

အမေ အလုပ်ကြမ်းတွေလုပ်ရတယ် သူ့မျှားအိမ်မှာ အဝတ် လိုက်လျှော်ခဲ့ရတယ်။ မြရိပ်ညို ငယ်စဉ်လေးထဲက အမေတစ်စက် လေးမှ မနားခဲ့ရ။ အမေကတော့ မြရိပ်ညိုကို မခိုင်းရက်။ ပင်ပန်း မှာစိုးရိမ်ခဲ့သည်။

“နင့်သမီးကိုလည်းခိုင်း ဘာပညာရေးလဲ ... အသုံးကျမှာ မဟုတ်ဘူး ... နင့်သွေးပဲ ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါအကြောက်ဆုံး က နင့်သမီးကလည်း နင့်လမ်းစဉ်လိုက်မှာကိုလေ”

ရှင်မြတ်နိုး

အဖေရယ် ... မြရိပ်ညိုသွေးထဲမှာ အဖေသွေးလည်းရှိနေတယ်။

အဖေရက်စက်မှုတွေက မတွေးရဲအောင်ပင်။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဖေက ပြောင်းလဲဖို့မှမရှိတာ။ အဖေအတွက် အဖေအစ်မထာဝန်ယူပေးမှာပါ။ အမွေမခွဲဝေပေးရအောင်လေ။

အခန်းလေးထဲမှာ မြရိပ်ညို အထီးကျန်စွာ ငိုမိသည်။

အခန်း (၁၆)

“မမ ... ကျွန်တော် နေမကောင်းဘူး၊ ဆေးဖိုးပေးပါဦး၊ အဟွတ် ... ဟွတ် ... အဟွတ် ... ”

“ဟဲ့ ... မောင်မောင် နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သမီးရဲ့သတို့သားလောင်းဘက်က ဦးလေး ... မကြာခဏရောက်လာတတ်တယ် တွေ့သွားရင် အထင်သေးစရာဖြစ်မယ်”

“ဘာပြောတယ် မမ”

“ငမောင် ... နင့်ကို ဘယ်လောက်အထိ ရှင်းပြနေရမှာလဲ သွားပြန်တော့ ... ရော့ ... ဆေးဖိုး ... နင့်အရမ်းတောင်းလွန်းတယ် နောက်မလာနဲ့ ... ”

အစ်မအရင်းဖြစ်သူရဲ့စကားကြောင့် ဦးမောင်မောင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းသွားပြီး ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲရသည်။

အရင်ကတော့ သူ့ကို အချိုသတ်ပြီး အမွေတွေ ခွဲမပေးရ

အောင် လုပ်နေခဲ့၏။ အစ်မစကားတွေကြောင့် မိန်းမနှင့်သီး-
အပေါ်ပင် မိမိရက်စက်ခဲ့သည်။ အခုတော့ မောင်ကို မတူမတန်
သလိုလို။ ဦးမောင်မောင် သည်းမခံနိုင်။

တူမ ခင်ရတနာပါ ရောက်လာသည်။

“လေးလေးကို ဘယ်နှစ်ခါပြောထားရမလဲ ... အဝင်
အထွက် မလုပ်ပါနဲ့လို့၊ အရက်သမားရှုပ်နဲ့ လူတောထဲဘယ်လိုလုပ်
ဝင်မှာလဲ ... မာမိက ပိုက်ဆံတွေပေးနေတော့ အမြဲတမ်း အချောင်
လိုချင်နေမှာပဲ”

“ခင်ရတနာ ... နင် ... နင် စော်ကားလှချည်လား၊ ငါရမယ့်
အမွေတွေတောင် မယူခဲ့တာ၊ နင်တို့သားအမိအတွက်ပဲ ထားခဲ့
တယ်”

“ဘာအမွေလဲ ... မင်းတို့မိသားစုကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေး
ကမ်းထောက်ပံ့နေရတာလေ ... ကုန်ပြီ ... ”

“ဘာပေးလို့လဲ၊ မသထာရေစာလေ ကျွန်တော်မိန်းမနဲ့သီး
“လေး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရတယ်၊ ကျွန်တော်က အစ်မအပေါ် ငဲ့ညှာ
ခဲ့လို့ပါဗျ”

“မောင်မောင် ... နင်ပြန်တော့၊ ဘာအမွေမှမရှိဘူး၊ နင်
တာဝန်လည်း မသေမချင်း မယူနိုင်ဘူး၊ ပြန် ... နောက် ဘယ်တော့
မှ ထပ်မလာခဲ့နဲ့တော့ နင်သောင်းကျန်းရင် ရဲလက်ကို အပ်ပစ်မှာ

နော် ... နောက်မှ ငါက ရက်စက်တယ်မပြောနဲ့”

“ဘာပြောတယ်ဗျ”

အစ်မကိုယ်တိုင်က ရက်စက်တဲ့စကားတွေ ပြောလာခဲ့
သည်။ တူမကလဲ ခွေးမောင်းသလို မောင်းထုတ်ပစ်၏။ ယခင်ကနှင့်
မတူတော့။ မိမိကို ဆွေမျိုးတော်ရတာပင် ရှက်နေကြသည်။

“လေးလေး ပြန်ပါ ... မောင့်အသိုင်းအဝိုင်းက မြင့်တယ်၊

မိုးထိနေတာ၊ လေးလေးရာ မြရိပ်ညိုရောက လုံးဝအဆင့်အတန်း
မရှိဘူး ... လေးလေးသမီး ဘာတွေလုပ်နေလဲ လေးလေးသိရဲ့လား
ရှက်တယ် ... အမျိုးမတော်နိုင်တော့ဘူး၊ မာမိ ပြတ်ပြတ်သားသား
လုပ်နော် ... ရတနာတို့ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့ရမယ်”

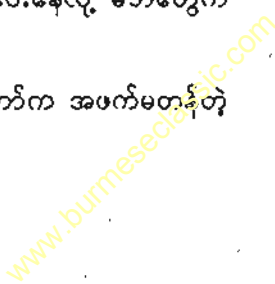
“ဘာကွ”

ဦးမောင်မောင် ထ၍ ရိုက်နှက်ပစ်တော့မလိုလုပ်ပြီးမှ
ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်သည်။

အမွေတွေ တောင်းရမယ်။ မိမိ ဆိုးပေပြီး ယူချင်တဲ့မိန်းမ
ယူခဲ့ပေမယ့် မိဘတွေက အမွေမဖြတ်ခဲ့ပေ။ သားအဖြစ်က မစွန့်
လွှတ်ခဲ့။ မိမိအမွေရစရာတွေ အများကြီးပဲ။

တောင်းမယ် ... မမ သွေးထိုးပေးနေလို့ မိဘတွေက
အဆက်အဆံ မလုပ်ခဲ့တာပဲရှိသည်။

“ကောင်းပြီလေ မမ ... ကျွန်တော်က အဖက်မတန်တဲ့

ရှင်မြတ်နိုး

ကောင်း အဆင့်မရှိတဲ့ကောင်ဆိုပြီး ဆွေမျိုးမတော်ချင်နေပါ အမွေ
တွေတော့ ခွဲပေးပါ”

“ဘာအမွေတွေလဲ ... မရှိဘူး၊ နင်တို့မိသားစုကို ထောက်ပံ့
ထားခဲ့တာပဲ မိဘတွေလဲ ဘာမှမကျန်ဘူး”

“အတွင်းပစ္စည်းတွေကတော့ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ဒီခြံနဲ့
တိုက်ကြီးက မိဘအမွေအနှစ်ပဲ၊ ကျွန်တော်တစ်ဝက် ရသင့်တယ်
လေ၊ မိဘပိုင်တာ သက်သေအထောက်အထားတွေရှိတယ်၊ ကျွန်
တော့်ကို အထင်မသေးပါနဲ့ ... ကျွန်တော် စာရွက်စာတမ်းမိတ္တူတွေ
သိမ်းထားတယ်ဗျ ... သိရဲ့လား”

“ဘာပြောတယ် မောင်မောင် ... ”

“ရှေ့နေကြီး ဦးဘသက်ကလဲ ကျွန်တော့်ဘက်က လိုက်မှာ
ပဲ၊ ကျွန်တော်က မတောင်းခဲ့လို့လေ၊ မိသားစုအတွက် မသုံးလို့
အမြဲတမ်း ဆူနေခဲ့တာပါ”

ဒေါ်ချိုချို အထိတ်တလန့်နှင့် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

တကယ်တော့ ဒီခြံကြီးက မိဘအမွေအနှစ်ပါ။

မိဘတွေကိုယ်တိုင်က သားကိုတစ်ဝက်ခွဲပေးစေလို၍ ဒေါ်ချိုချို
နာမည်နှင့် အပြီးအပိုင် လွှဲမပေးခဲ့။

မိမိ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အရင်ကတော့ ချောမော့နှစ်သိမ့်
ထားခဲ့တာ ဒီကောင် အရက်သမား မသေနိုင်ဘူး။

“ဒီမှာ လေးလေး ... အမွေလိုချင်ရင် တရားရုံးကတောင်း
လေ၊ ကျွန်မကို ယှဉ်ပြိုင်ရဲလို့လား”

“ခင်ရတနာ ... နင်တော်တော် ရိုင်းစိုင်းတာပဲ၊ ငါ့သမီးလေး
မြရိပ်ညိုတောင် ဆင်းရဲနွှဲခံခဲ့တာ၊ ငါ့အစ်မမိသားစုအပေါ် မရိုင်း
စိုင်းခဲ့ဘူး”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ဦးမောင်မောင် မြန်မြန်ထွက်သွားပါ၊
ပြောစရာရှိရင် ရုံးတော်ကပဲ စကားပြောပါ၊ ကျွန်မတို့ကို ပြဿနာ
ရှာနေရင် ရဲကိုအကြောင်းကြားရလိမ့်မယ်”

“နင် ... နင် ... တော်တော် စော်ကားပါလား၊ ငါကဲ့ညွှာ
ထောက်ထားသလောက် လူပါးဝလွန်းတယ်”

“ပြောနေတယ်နော် ... ကျွန်မ အခုပဲ ရဲကိုအကြောင်းကြား
တော့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒီနေ့ကစပြီး နင်တို့ကို ထောက်ထားခဲ့
ညွှာစရာမှ မလိုတော့တာပဲ၊ ဥပဒေအရပဲ စကားပြောမယ်၊ နင် ငါ
အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်”

“တောက် ... စိတ်ပျက်တယ်၊ ဒါကြောင့် မာနီကို ပြတ်ပြတ်
သားသား ဆက်ဆံပါလို့ပြောထားတာ ... အခုတော့ တွေ့ပြီလား
ကျေးစွပ်နေပြီ”

“ဝုန်း”

“ခွေးမ ...”

“ဒိုင်း”

ဦးမောင်မောင် တွေ့ရာတွေ ဆွဲယူကောက်ပစ်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ရက်စက်လိုက်တာ။ ယုတ်မာကောက်ကျစ်လွန်း၏။ မိမိအပေါ် ဒီလောက်အထိ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောဆိုဆက်ဆံလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။

ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွားရသည်။

“အဟွတ် ... အဟွတ် ...”

“အဟွတ်”

ချောင်းကလဲ အဆက်မပြတ် ဆိုးနေသည်။

အရက်တွေလည်း ဖြတ်ထား၍ ခြေလက်တွေ တုန်ယင်ခွင်နေ၏။ မသောက်ဘူး သေသွားပါစေ မိမိမိုက်ပစ်တွေကို ဆေးကြောဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ။

မိမိ အိမ်လေးထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။

“အဟွတ် ... အဟွတ်”

“အမလေး ရင်တွေအောင့်လိုက်တာ”

သဲသဲကို သတိရသည်။ ချောင်းတွေဆိုးပြီး ရောဂါဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတုန်းက မိမိသနားညှာတာမှု ကင်းမဲ့ခဲ့၏။ ပြောဆို

ဆူပွက်ခဲ့သည်။

“ရောဂါသည်မ ကျက်သရေကိုမရှိဘူး၊ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်နဲ့ မသာမ ...”

ငယ်စဉ်ထဲက အမြဲတမ်း စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ရိုက်နှက်တတ်သည်။ သမီးကိုရောပဲ နိမ့်ကျတဲ့မိန်းမရဲ့ သွေးဆိုပြီး ချစ်ခင်ကြင်နာမှု မရှိခဲ့။ အစ်မအပေါ် ခေါင်းမထောင်ရဲစေရန် ချိုးနှိမ်နှိပ်ကွပ်ထားခဲ့၏။

သမီးလေး ဖေဖေသမီးလေး ဘယ်ရောက်နေလဲကွယ်။ ဖေဖေ တွေ့ချင်လိုက်တာ။

မိမိချောင်းတွေဆိုးလွန်း၍ လရိပ်ထင် ရောက်လာသည်။

“ဦးလေးမောင် ... ချောင်းတွေအရမ်းဆိုးနေတယ် ... ဆေးခန်းသွားပြရအောင်၊ အရက်လည်း တဖြည်းဖြည်းဖြတ်ပါ၊ ရုတ်တရက်ကြီး မဖြတ်ပါနဲ့”

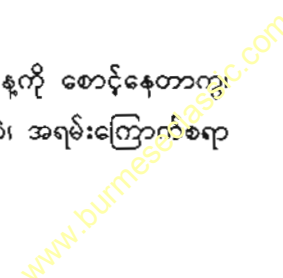
“မောင်လရိပ်ထင်”

“ပြောပါ ဦးလေးမောင်”

“ဦးလေးအမွေတွေ တောင်းတော့မယ်”

“ဗျာ”

“အစ်မကိုယ်တိုင်က ငါသေမယ့်နေ့ကို စောင့်နေတာကွ၊ ခေါင်းသားခေါင်းစွပ်ထားတဲ့ ဘီလူးမကြီးပဲ၊ အရမ်းကြောက်စရာ

ကောင်းတယ်”

မိမိတွေ့ကြုံခဲ့ရတာတွေကို မောင်လရိပ်ထင်အား ပြောပြလိုက်သည်။ လူတော်လေး။ မိမိတိုင်ပင်စရာ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ငါ့ကို အမျိုးမတော်ချင်တော့ဘူးတဲ့၊ အရက်သမားတဲ့ကွာဘာလဲ ... သူ့လက်ထပ်မယ့် သတိုးမဟာဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ဦးလေးက အမေရိကားမှာတောင် ပညာသင်လာတာဆိုပဲ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဦးလေးမောင်ရယ်”

“ငါအမွေတောင်းရမယ်၊ ရှေ့နေကြီး ဦးဘသက်ကို သွားတွေ့ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ငွေက မရှိဘူးလေ၊ မင်းဝင်ပါမှဖြစ်မယ် လရိပ်ထင်”

“ကျွန်တော်ကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီမှာပါ၊ စိတ်မပူပါနဲ့ ဦးလေးရာ၊ ငွေကြေးလည်း ကျွန်တော်ရှာဖွေပေးပါ့မယ်၊ ဦးလေးမောင် ရသင့်ပါတယ်လေ”

ခင်ရတနာနှင့်လက်ထပ်မယ့်သူက မြရိပ်ညိုနှင့်ပတ်သက်နေတာဆိုတာ ဦးလေးမောင် မသိသေးပေ။ ပြဿနာတွေကကြီးထွားလာနိုင်သည်။

“ဦးလေးမောင်”

“ပြော”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးမောင် အသက်ရှည်ကျန်းမာဖို့ လိုအပ်ပါတယ် ... စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပါဗျာ၊ တကယ်လို့ မြရိပ်ညိုက ဦးလေးမကြိုက်တဲ့ ဦးလေးဆွေမျိုးဂုဏ်သိက္ခာတွေ ထိခိုက်နိုင်တဲ့ဘဝမှာ ရောက်နေခဲ့မယ်ဆိုရင်ရော”

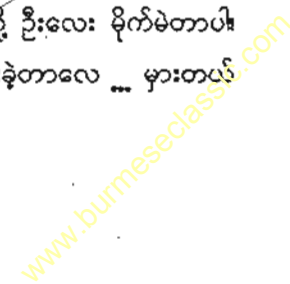
“ဘာပြောတယ် လရိပ်ထင် ... မင်းစကားက ဘာလဲ၊ သမီးမြရိပ်ညို ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါ ... အဟွတ် ... ဟွတ်”

“စိတ်ကိုထိန်းပါ ဦးလေးမောင်ရာ၊ သဘောကို ပြောပြတာပါ”

“ငါ့ခွင့်လွှတ်တယ်ကွာ ... ငါ့အမှားတွေပဲဟာ၊ ငါ့သမီးလေးက ရိုးသားဖြူစင်စွာ နေထိုင်လာခဲ့တာ ငါသိတယ်၊ ငါ့သမီးလေးဘဝကို ကယ်တင်ရမယ်၊ ငါအရမ်းတွေ့ချင်နေတယ် ... မင်းကြီးစားပေးပါကွာ”

“လောလောဆယ် ဦးလေးမောင် ကျန်းမာရေးကောင်းအောင်လုပ်ပါ၊ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေ အားလုံး တာဝန်ယူပါတယ် ... စိတ်အေးအေးထားပါနော်”

“အင်း ... မင်းကိုပဲ အားကိုးရမယ်၊ သမီးလေးကိုရှာပါ၊ အဖေရသင့်တဲ့ အမွေတွေ တောင်းတော့မယ်လို့ ဦးလေး မိုက်မဲတာပါ၊ အစ်မနဲ့တူမအတွက်ပဲ ဦးစားပေး စဉ်းစားခဲ့တာလေ ... မှားတယ်ကွာ”

ဦးလေးမောင် နောင်တစကားတွေပြောလာ၍ လရိပ်ထင် ဝမ်းသာမိသည်။

မြရိပ်ညိုကို မတွေ့တွေ့အောင် ကြိုးစားမယ်။ နင် စိတ်ဆန္ဒ တွေကို ငါအသိဆုံးပါဟာ။ ခင်ရတနာကို နင်ပိုပြီးလက်တုန့် ပြန် တော့မယ် မဟုတ်လား မြရိပ်ညို။ နင်လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နေ တာကို ရုပ်ပါတော့ဟာ။

ညနေရောက်တော့ ဦးလေးမောင်အား ဆေးခန်းပြသည်။

“အဆုတ်ထဲရေပင်နေတယ်၊ ဆေးသောက်ရမယ် ... အစား အသောက်အစ သတိထားပြီး အားပြည့်အောင်စားပါ။ ခင်ဗျား အား အရမ်းနည်းနေတယ် ... ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေပါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးမောင်မောင် နောင်တတွေအကြီးအကျယ်ရနေသည်။ မိမိ မိုက်မဲခဲ့တာပဲ။

အစ်မခင်ပွန်းက သုံးဖြုန်းပစ်သူ လောင်းကစားသမားပါ။ စီးပွားရှာကောင်းတာမဟုတ်။ မိမိရမယ့်အမွေတွေ ဖြုန်းသုံးတာ ကုန်နေ၏။

စောစောသေသွားလို့ ကံကောင်းတာပါ။

“မောင်လေးရယ် ... အမွေတွေမတောင်းပါနဲ့ မမတို့သား အမိ အခြေပျက်သွားမယ်၊ မင်းတူမလေးက ငယ်သေးတယ် ...

မောင်လေး စောင့်ရှောက်ပေးရမယ်နော်”

အစ်မနှင့်တူမလေးကို သနား၍ မိဘအမွေကိုပင် အစ်မထံ အပ်ထားခဲ့သည်။ အစ်မ အခြေမပျက်ခဲ့။

တူမလေးကြီးပြင်းလာတော့ စီးပွားရေးတွေ လုပ်ကိုင်တတ် ၍ ကြီးပွားချမ်းသာလာခဲ့၏။ တူမလေးအောင်မြင်လာလေ ဂုဏ် သိက္ခာကျမှာ စိတ်ပူလေ။

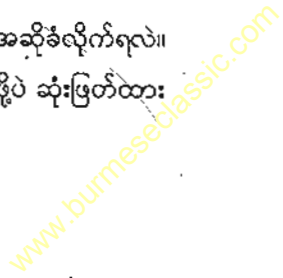
မိမိတို့ မိသားစုကိုပင် နှိမ်ထားခဲ့သည်။

“အမွေကတော့ မရမနေ တောင်းရမယ် မောင်လရိပ်ထင်၊ ဦးလေးမောင်အပေါ် နည်းနည်းလေးမှ မညှာတာကြဘူး။ အခု တွန်းမာရေးချို့တဲ့တော့ ခွေးမောင်းသလို မောင်းထုတ်ခံရတယ်ကွ၊ မင်းကို အားကိုးပါရစေ မောင်လရိပ်ထင်”

မောင်လရိပ်ထင်။ လူတော်လူကောင်းလေး အစွမ်းအစနှင့် အရည်အချင်းတွေ အပြည့်ရှိသည်။ သမီးနဲ့တောင် သဘောတူထား တာပါ။

“မြရိပ်ညို ... သမီးလေး ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ အဖေမှားပါ ဘယ် ... အမှန်တကယ်ပဲ သမီးလေးကို ကျွန်ဘဝရောက်တောင် အဖေ တွန်းပို့ခဲ့တာပဲ”

မိမိတောင် ဘယ်လောက်အထိ အပြောအဆိုခံလိုက်ရလဲ။ မိမိအသက်ထင်ရှားရှိနေတုန်း အမွေတွေတောင်းဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထား

သည်။

ရှေ့နေကြီး ဦးဘသက်ထံ ဖုန်းဆက်၏။ ဝမ်းသာအားဖြင့် ကူညီမယ့်အကြောင်း ပြောခဲ့သည်။

“မောင်မောင် ... မင်းအစောကြီးထံက တောင်းသင့်တာလို့ မိသားစုရှေ့ရေး မင်းဘာကြည့်လဲ၊ ငါကကြားမဝင်ချင်လို့ပါ ... ခင်ကို အခုတော့ အဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံခံခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် နောင်တရနေပြီ ဦးဘသက် အကူအညီပေး”

“မင်းမိန်းမလည်း ဆုံးသွားပြီ၊ သမီးလည်း ဘယ်ရောက်မှန်းမသိဘူး၊ မင်းလည်း ရောဂါသည် ... ကောင်းကွာ ...”

ဦးဘသက် လာခဲ့မည်ဟုပြောသည်။

မောင်လရိပ်ထင်အဒေါ်က ငွေကြေးကူညီမည်တဲ့။ မိမိ ကျွန်မာရေးကောင်းအောင် လုပ်ရမယ်။ သမီးလက်ထဲ အမွေတွေ အထွေးထွေးရမယ်။

သဲသဲရေ ကိုမောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။ မင်းလင် လူဆိုးလူမိုက်ကြီးနှိပ်စက်သမျှ မင်းခံခဲ့ရတယ်။ မင်းက ဇနီးကောင်းပါ

“အဟွတ် ... အဟွတ် ...”

“အဟွတ်”

“ဆန်ပြုတ်လေးသောက်လိုက်ပါနော် ... ဦးလေးမောင်ဆေးသောက်ရမယ် အားရှိမှဖြစ်မှာလေ”

“အင်း ... ကျေးဇူးပဲကွာ”

ဦးလေးမောင်နှင့်အတူတူ လာနေပေးရသည်။ အမေကလဲ ဘတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်ပါတဲ့။ မြရိပ်ညိုအတွက် အနာဘတ် လှပလာ၍ အမေ ဝမ်းသာနေသည်။

“သား ... မြရိပ်ညိုလေးကိုရှာပါ။ သတင်းစာထဲကနေ အဖေအမကောင်းလို့ အမြန်ဆက်သွယ်ပါလို့ ကြော်ငြာထည့်လိုက်ပါလားကွယ်”

“မြရိပ်ညို ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာ သားသိပါပြီအမေ၊ ဒါပေမဲ့ သူက မပတ်သက်ချင်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဦးလေးမောင်ကိုလည်း စိတ်အနေတယ် မယုံဘူး ...”

“အမေကတော့ စိတ်ပူနေပြီ၊ တကယ်လို့သာ မြရိပ်ညိုလေး ခြန်လာရင် ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သားနဲ့လက်ထပ်ပေးမယ်၊ မြရိပ်ညိုအပေါ် သားဘယ်လောက်သံယောဇဉ်ကြီးပြီး ချစ်နေတယ်ဆိုတာ အမေအသိဆုံးပါကွယ်”

မြရိပ်ညိုအတွက် လရိပ်ထင် ခံစားရသည်။ သူတွေ့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် လက်မခံခဲ့။ နေရီရီနဲ့ ဘဝသစ်ကို ထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့။ သူ့အကြိမ်ကြိမ်သွားခဲ့ပေမယ့် မြရိပ်ညိုက ငြင်းဆန်နေခဲ့၏။

သူ့ကလည်း မလေ့ဘူး။ ဖုန်းအခါခါဆက်သည်။ နေရီရီအိမ်ကို သည်း မကြာခဏ ရောက်သွားတတ်၍ နေရီရီမိဘတွေ့ဟာပင်

www.burmeseclassic.com

... ဆုံးသွားမည် ထင်နေခဲ့သည်။

“စောင်လရိပ်ထင် လာလည်တာ အန်ကယ်တို့ဝမ်းသာအား ရကြိုဆိုပါတယ်ကွယ်၊ လာပါ ... အန်ကယ်တို့မရှိလည်း ဝင်ထွက်ပါ သမီးလေးကို ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးနေတာလည်း ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

လရိပ်ထင်လည်း မတတ်နိုင်တော့။ မြရိပ်ညိုနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် တွေ့လိုတွေ့ငြား လာနေခဲ့ပါသည်။

“နေရီကတော့ လရိပ်ထင်နဲ့အတူတူနေရတာ ပျော်တယ် တကယ်ကံပဲ အခုတလော အရမ်းဂရုစိုက်လာလို့ အပျော်ကြီးပွင့် နေရတယ်၊ နေရီမိဘတွေကလဲ နေရီကိုတောင် သမီးတို့တာဖြစ်ခွင့် လဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါတဲ့လေ ... နေရီက တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆိုတော့လေ မိဘတွေ၊ ချမ်းသာသမျှ နေရီပဲရမှာ၊ လရိပ်ထင် အိမ်လည်း နေရီလိုက်လည်ချင်တယ် ခေါ်ပါနော်”

အားတော့နာပါတယ် နေရီရီ ကိုယ်ရောက်ရောက်လာတာ က မြရိပ်ညိုကို တွေ့ချင်လို့ပါ။ မြရိပ်ညို အခန်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မသိမသာ အကဲခတ်နေခဲ့သည်။

“ဟိုရှေ့ခန်းက မြရိပ်ညိုလေ၊ အရမ်းသနားစရာကောင်း တယ် ကိုသတိုးမဟာက သူဌေးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ် တော့မယ်တဲ့ ... မြရိပ်ညိုကို တချို့က သနားနေကြပေမယ့် အမြင်

ကတ်တဲ့သူတွေရှိတယ်၊ မြရိပ်ညိုက လိုင်းထဲကပဲလေ”

“နေရီ”

“ဟို ... ဟို ... နေရီက မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်းမစာလို့ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး လရိပ်ထင် ... ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောတာ တို့ ပြောပြတာပါ”

မြရိပ်ညိုအကြောင်း မကောင်းပြောသံကြားတော့ လရိပ် ထင် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်တားဆီးမိနေသည်။

အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ လက်ဆွဲခေါ်ထုတ်သွားချင်မိ၏။ ကိုသတိုးမဟာကလဲ အခုတလော မလာဘူးတဲ့။

ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိဘဲ မြရိပ်ညို နိုက်ကလပ်တစ်ခုမှာ သီချင်းဆိုခဲ့တာပင် ပတ်ဝန်းကျင်က သိနေကြသည်။

လေးလေးမောင်က အမွေတွေတောင်းနေပြီ။ မောင်ကို အမြန်ဆုံး ချည်နှောင်ဖြစ်မည်။ အမွေတွေခွဲပေးရလျှင် ရတနာတို့မှာ ကျေနပ်တော့။

လုပ်ငန်းတွေကို အကြွေးနှင့်လည်ပတ်နေတာပါ။ မာဇီက တော့ အမွေခွဲပေးရမှာ သေချာသည်တဲ့။

လေးလေးမောင်ကို မိသားစုရှေ့နေကြီး ဦးဘသက်က ကူညီနေ၍ဖြစ်သည်။

“ရတနာ လက်မှတ်ထိုးပြီးတာနဲ့ မောင်တို့တိုက်မှာလာနေ တော့မယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနဲ့ နာမည်ပျက်ဖြစ် သွားရင် သွားပြီ ... ရတနာ စိတ်ပူတယ်လေ”

ရတနာနှင့် လက်ထပ်ပွဲကတော့ မဖြစ်မနေ ကျင်းပရတော့ မည်ဖြစ်သည်။

မြရိပ်ညိုကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ စွန့်လွှတ်ဖို့လည်း သတိုး မဖြစ်နိုင်ပေ။ မြရိပ်ညိုကတော့ သူထားရာနေပါမယ်တဲ့။ မောင် စိတ် မကောင်းဘူးကွာ။ မောင်ချစ်တာ မြရိပ်ညိုပါ။

“မောင်”

“ဟင်”

“ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်ဖို့ မောင်ဒီလောက်အထိပဲ အေးစက်နေ တာလား”

အခန်း (၁၇)

“လက်ထပ်ပွဲကို အလောတကြီးလုပ်ဖို့ မဖြစ်သေးဘူး ရတနာ”

“ကျွန်မကတော့ လုပ်ရမှာပဲမောင်၊ ရှေ့အပတ်အတွင်းမှာ မောင်နဲ့တရားဝင် လက်မှတ်ထိုးကြမယ်၊ ရတနာအားလုံးစီစဉ်ထား ပြီးပြီ”

“မောင်တို့ရဲ့အဆင့်နဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက်လုပ်လို့မှ မဖြစ်တာဘဲ ရတနာရယ်”

“ရတနာ နာမည်ပျက်မခံနိုင်ဘူး၊ စီးပွားရေးလောကမှာ မောင်သိပါတယ်လေ၊ ပေါ့ပျက်ပျက်မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ကြီးကျယ်ခမ်း နားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြီးဖြစ်စေရမှာပါ၊ ကျွန်မ စီမံတတ်ပါတယ်မောင် စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

ရတနာကတော့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... မောင်က အေးအေးဆေးဆေး စီမံ
စေချင်တာပါ။ ရတနာ သဘောပဲကွာ”

သူ ... ရတနာကို အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံနေရသည်။
ကြောက်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ မိန်းမပဲ။ သူ့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ
ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပင်။ သိနေပေမယ့် သတိုး မတားဆီးနိုင်
တော့။

ရတနာက သူမဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ဟု အကြောင်းပြချင်
ဖြင့် သူ့ကို အကြီးအကျယ် ထိုးနှက်တော့မည်ဖြစ်သည်။

“ရတနာက ဘယ်လုပ်ငန်းကိုမဆို နိုင်နိုင်နင်းနင်း စိမ့်ကွပ်
ကံတတ်တယ်ဆိုတာ မောင်သိပါတယ်။ မောင်နဲ့ရတနာတို့ရဲ့ ခြီး
ဆက်အတွက်လေ”

မြရိပ်ညိုနှင့်ပင် မတွေ့ဆုံနိုင်။ သူ့အား နားလည်မှုအပြည့်
အဝပေးနေတဲ့ မြရိပ်ညိုကိုတော့ သူလုံးဝ မစွန့်လွှတ်ဘူး။

ရတနာနှင့် လက်ထပ်ပြီး သူ့လုပ်ချင်တာ လုပ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်
ထားသည်။

“ကိုယ့်ကို အတင်းအကြပ် လက်ထပ်ခဲ့တာက မင်းပဲလေ
မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ ပွဲတက်မယားဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်နှလုံးသားကို
မြရိပ်ညိုကိုပဲ ပေးအပ်မှာ”

သူ့စိတ်ထဲကနေ ပြောမိသည်။ ရတနာကတော့ မိန်းမ

လေးတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်သိက္ခာကို အကြောင်းပြု၍ လက်ထပ်ပွဲ
ကျင်းပမှာ သေချာနေ၏။ သတိုး လေးလေးသုတအကြောင့် မဖြစ်
မနေ လက်ခံလိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ရတနာကလဲ နည်းနည်းလေး
မှအလစ် မပေးပေ။

မြရိပ်ညိုထံ ဖုန်းခိုးဆက်တော့ ရတနာမိသွား၏။ အကြီး
အကျယ် ပြဿနာရှာသည်။

“မောင် ဘယ်သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်တာလဲ ပြောစမ်းပါ”

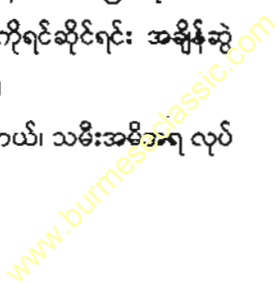
“မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးထင်တယ် ရတနာ ... ကိုယ်အလုပ်ကိစ္စတွေ
ပါ မင်းနဲ့လက်ထပ်ရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

ရတနာကလဲ လက်ထပ်ပွဲမပျက်ချင်၍ မောင်ကို ပြဿနာ
မရှာတော့။ ရှင့်ကိုမယုံတော့ဘူး။

အရေးကြီးတာက လက်ထပ်ပွဲပြီး မြောက်အောင်မြင်ဖို့ပင်။
သတိုးမဟာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက အများကြီး ပဲ။ ရတနာပိုင်ဆိုင်ရမယ်။
လက်ထပ်ပွဲကိုပဲ အာရုံစိုက်နေမိသည်။

သူမ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိဘအမွေတောင်းတဲ့ လေးလေး
ရှေ့နေထံမှ နို့တစ်စာ ရောက်နေ၏။ ရတနာ ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ
အရက်သမားကများ။ မာဇီကတော့ အမှုကိုရင်ဆိုင်ရင်း အချိန်ဆွဲ
ထားမယ်တဲ့။ အရက်သမား သေမှာပါတဲ့။

“မာဇီ ... ရတနာမင်္ဂလာပွဲရှိသေးတယ်။ သမီးအမိဘရ လုပ်

ရှင်မြတ်နိုး

ရမယ်။ ၁၈၈၈လောက် အချို့သတ်ထားလိုက်ပါ။ မာမီမောင်က တော်တော်ယုတ်မာတယ်”

“သူ့ကိုပေးရမယ့်အမွေကရှိတယ် ရတနာ ... ဘယ်လိုလဲ ညှိနှိုင်းပြီးပေးသင့်သလောက် ပေးလိုက်မယ်။ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်းပေးမယ်လေ”

“မပေးဘူး ... ဘာဖြစ်လို့ပေးရမှာလဲ။ အမှုပဲစွဲပါစေ၊ မာမီကလည်း အစောကြီးထဲက အပိုင်လုပ်မထားဘူး”

“လုပ်လို့မရဘူးလေ၊ မာမီလည်း လုပ်ချင်တာပေါ့ ဒီအရက်သမားကြောင့် ...”

“ရတနာကတော့ လုံးဝအမျိုးမတော်နိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ မင်္ဂလာပွဲအတွက် အကြီးအကျယ် ပြင်ဆင်နေပါတယ်ဆိုမှ”

ရတနာ ဒေါသတွေဖြစ်နေသည်။ မောင်ကလဲ လက်ထပ်ပွဲကို အချိန်ဆွဲချင်နေ၏။ ရမလား ... ရတနာပဲဟာ တရားဝင်လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ဆင်နွှဲရန် ကြိုးစားနေသည်။

“သမီး အချိန်တွေ အရမ်းဆွဲနေလို့မဖြစ်ဘူးမာမီ ... မနက်ဖြန်ပဲ လေးလေးသူတကို ငပြောပြပြီး တရားဝင်လက်ထပ်မယ်။ မောင့်တိုက်မှာ ရတနာပြောင်းနေမယ်။ အမှုကို မာမီတစ်ယောက်ထဲ ကြိုတ်ပြီး ရင်ဆိုင်ပါ ... ရတနာတို့က အမွေတွေကို အပိုင်စီးထားတာ သတင်းပေါက်ကြားလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

“မာမီသိပါတယ်ကွယ် ... စိတ်မပူနဲ့ သမီးဘဝအတွက် သတိုးမဟာကို အပိုင်ချုပ်ကိုင်ဖို့ပဲလုပ်”

မြရိပ်ညိုရော။ လေးလေးမောင်ရဲ့ သမီးကပျောက်နေ ... မျိုးဖျက်မ ... ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ ရတနာကတော့ ဆွေမျိုး ... မသတ်မှတ်နိုင်ပေ။ မတူမတန်ဟုပဲ သတ်မှတ်ထား၏။

မောင်နှင့် မနက်ဖြန်ပဲ တရားရုံးမှာ တရားဝင်လက်မှတ် ... မည့်အကြောင်းကို လေးလေးသူတထံ ဖုန်းဖြင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရသည်။

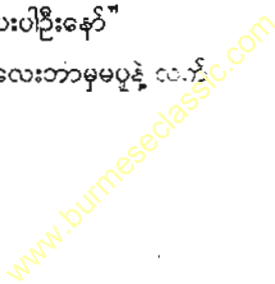
“တူမလေး ရတနာဆန္ဒအတိုင်း လုပ်လေ၊ လေးလေးသူတ သဘောတူပါတယ် ... တူမလေးဆန္ဒအတိုင်းသာ လုပ်ပါကွယ်”

“မောင့်ကို လေးလေးသူတ တွန်းအားပေးပါ။ မောင်က အေးစက်စက်နဲ့ ဒါကြောင့်လည်း ... ရတနာ အရမ်းစိတ်ပူကာ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ရတနာသဘောပါ။ တူမလေးသမီးကိုလည်း လေးလေးသူတ စိတ်မချဘူး ... အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပွဲ အတူတူနေကြတော့”

“မောင့်ကိုလည်း ပြောပေးပါ။ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စ မောင်ကအေးစက်နေသလိုပဲ၊ လေးလေးတူကို နီးဆော်ပေးပါဦးနော်”

“လေးလေးတာဝန်ထားစမ်းပါ။ တူမလေးဘာမှမပူနဲ့ ... မှတ်ထိုးဖို့သာ စိစဉ် ...”

ရှင်မြတ်နိုး

ရတနာ “ဟုတ်ကဲ့”

ရတနာ အရမ်းပဲဝမ်းသာပျော်ရွှင်ရသည်။ သတိုးမဟာနှင့် နှစ်ထပ်ဖို့ အရေးကြီး၏။ ရှင့်စီးပွားရေးတွေ ကျွန်မလက်ထဲ ညှိနှိုင်း နှိပ်စေရမယ်။

ချင်း “မာမီ ... သမီး မနက်ဖြန်ပဲ မောင်နဲ့လက်ထပ်မယ်။ လေးလေးကလဲ သဘောတူပြီ ... စီစဉ်တော့မယ်”

“ကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ်၊ စီစဉ်တော့ မာမီကတော့ သမီးကောင်းစားရေးအဓိကပဲ ... ဟိုကောင် အရက်သမားကို မာမီ နှိပ်ကွပ်ပြမယ် ... အမွေအမှု မပြီးခင် သေမှာပါ”

“မနက်ဖြန်ပဲ မောင်တို့တိုက်မှာ သမီးလိုက်နေတော့မယ်။ မာမီတစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်တယ်နော်”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွယ် ... သမီး ချမ်းသာဖို့ပဲ လုပ်စမ်းပါ”

ရတနာကတော့ လက်ထပ်ပွဲအတွက် အမြန်ဆုံးစီစဉ်သည်။ မောင်က ကန့်ကွက်နေ၏။ သူမထံ ပုန်းဆက်ပြီး အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို မလုပ်ဖို့ ပြောနေသည်။

“မောင်စကားများမနေနဲ့ လေးလေးဆန္ဒပဲလေ ... ရတနာ အရမ်းစိတ်ပူလို့ပါ။ လက်မှတ်ထိုးထားမှ ရတနာစိတ်အေးရမှာလေ”

“ရတနာ”

“မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မောင်အမြဲတမ်း ငြင်းနေလို့

ရတနာစိတ်ပူတာ၊ မဖြစ်ဘူး ... မောင် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားပါ။ ကျွန်မ တရားရုံးကိစ္စတွေ စီစဉ်ထားပြီးပြီ ... မောင့်ကိုဝင်ခေါ်မယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲကွာ ... မင်းဘာဖြစ်လို့ မောင့်ကိုမယုံ နေရတာလဲ ... မင်းနဲ့မောင်က ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အတူတူနေ ကြရမှာပါ”

“ကျွန်မက မိန်းကလေးပါ။ အရာရာ ယုံကြည်နေလို့မဖြစ်ဘူး လေ ... ရတနာအသိုင်းအဝိုင်းက ဘာတွေလဲဆိုတာ မောင်သိပါတယ်”

ရတနာက ဘယ်လိုမှပြောလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သတိုး သိသည်။ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အား ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်နေတဲ့ပုံပင်။

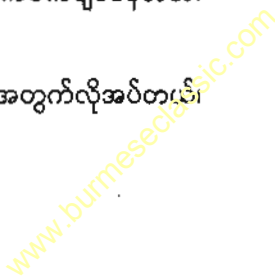
“သတိုး ... မင်းကလဲမင်းပဲ တူလေး ... ရတနာနဲ့လက်ထပ်ဖို့ မင်းဘက်ကပိုပြီး လှုပ်ရှားရမှာလေ”

“လေးလေး”

“ပြော”

“ရတနာက မလွယ်ဘူးနော်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ရော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာပါဝင်ပြီး စွက်ဖက်ချင်နေတယ်။ မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်ဗျာ”

“ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးကွ၊ မင်းအတွက်လိုအပ်တယ်။

ရှင်မြတ်နိုး

အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ လေးလေးတိုက်တွန်းထားတာလေ။ မနက်
ဖြန်ပဲ တရားဝင်လက်ထပ်ပါ ... လေးလေးတောင် စိတ်ပူနေပြီ
သတိုး ... မင်းအတွက် ဘယ်လောက်ရင်ပူနေရလဲ မဟုတ်မဟတ်
တွေနဲ့ အတွေ့မခံနိုင်ဘူး။ အချစ်ဆိုတာ မလိုအပ်ပါဘူးကွာ၊ လက်
ထပ်ပြီးရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး ချစ်
လွန်းလို့မှ မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေမယ်”

“လေးလေးရာ”

မြရိပ်ညိုကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတဲ့အထိ ဖြစ်လာမှာ သတိုး
အကြောက်ဆုံးပင်။ ရတနာက မလွယ်ဘူး။ ထက်မြက်လွန်းသည်။
အခုတောင် လက်ထပ်ပွဲကိစ္စ သူမကပဲ ဦးဆောင်စီစဉ် ခန့်ခွဲနေ၏။
ရတနာနှင့် လက်ထပ်ရမှာ သတိုးစိတ်အညစ်ကြီး ညစ်သည်။

“မင်းစိတ်ညစ်နေတာလား သတိုး ... မင်းအိမ်ထောင်ရေး
ကိစ္စကိုတော့ လေးလေး အလိုမလိုက်ဘူးနော်၊ မင်းက ဂုဏ်သရေ
ရှိလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါကွာ၊ မနက်ဖြန် ရတနာလာနေ
လိမ့်မယ်၊ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းပြင်ထားဖို့တောင် ကိုညိုကို တာဝန်ပေး
ထားပြီးပြီ”

“ဗျာ”

“ဘာဗျာလဲ ...”

“မင်္ဂလာအိပ်ခန်း လိုသေးလို့လား လေးလေးရာ”

ပန်းကတ္တီပါဒီရင်ချက်

ရတနာနှင့်အတူတူအိပ်စက်ဖို့ သူလုံးဝစိတ်မပါပေ။ အဓိပ္ပာယ်
မရှိတဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စတွေ အလျင်အမြန်စီစဉ်နေသည်။ ရတနာကို သူ
အထင်မကြီးမိ။

မြရိပ်ညိုနှင့် မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်၍ စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေး
လွန်းစွာဖြင့် သူမထံသွားရောက်ခဲ့သည်။

“မောင်နဲ့ရတနာ မနက်ဖြန်ပဲ လက်ထပ်တော့မယ် မြရိပ်ညို
ရယ် ... မောင်အရမ်းကြေကွဲနေတယ်၊ မောင် လုံးဝလက်မထပ်ချင်
ဘူး၊ မောင်အချစ်တွေကို မြရိပ်ညို ယုံရဲ့လားကွာ”

“ယုံပါတယ်မောင်ရယ် ... မြရိပ်ညိုမှာက ဝေဖန်သုံးသပ်ပိုင်
ခွင့်မှ မရှိတာဘဲ၊ မြရိပ်ညိုအတွက် လုံးဝနောက်ဆံ့မတင်းဘဲ
လက်ထပ်ပါ”

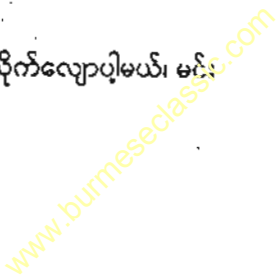
“မြရိပ်ညို”

“မောင်”

“မောင်ဆိုကနေ တစ်စုံတစ်ခုလောက် တောင်းဆိုစမ်းပါ၊
မင်းဘာတွေဖြစ်ချင်လဲ ... မောင်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ မင်းအလိုအပ်
ဆုံးဆန္ဒတစ်ခုခုပေါ့ တောင်းဆိုပါ”

“ဟင့်အင်း”

“တောင်းဆိုပါအချစ်ရယ် ... မောင်လိုက်လျော့ပါမယ်၊ မင်း
တောင်းဆိုစမ်းပါကွာ”

မောင်က သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား အတင်းအကြပ် ထွေး
ပွေ့ထားကာ တောင်းဆိုခိုင်းနေသည်။ မြရိပ်ညို ဘာတွေတောင်း
ဆိုရမှာလဲ။ တရားဝင်လက်ထပ်ယူပါဆိုရင်ရော မောင်က ဖြည့်စွမ်း
ပေးမှာလား။

သူမအဖေလို ယောက်ျားမျိုးတွေပဲ ဖြစ်သွားမှာပါ။ မြရိပ်ညို
လူသတ်တရားခံ မဖြစ်လိုပါဘူးမောင်။

ရှင့်ဦးလေးက အဖေအစ်မထက်တောင် ဆိုးဦးမယ်။

“မောင်”

“ပြောပါ”

“ရတနာနဲ့ပဲ အေးချမ်းစွာ တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်ပါ
အဲဒါက မြရိပ်ညိုရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒပါပဲ”

“မြရိပ်ညိုရယ် ... မောင်ကိုမင်း ငဲ့ညှာထောက်ထားတာ
မဟုတ်လားကွာ၊ ပြောစမ်းပါ ... မင်းဆန္ဒက အမှန်ပဲလား မောင်
ကို တရားဝင်လက်ထပ်ပေးပါလို့ မတောင်းဆိုတော့ဘူးလား”

“မတောင်းဆိုပါဘူးမောင်၊ ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်တာမှ မဟုတ်
တာ၊ အလကား စိတ်ဆင်းရဲရတယ် ... ကျွန်မမှာလည်း ဒီလိုဆန္ဒ
တွေမရှိပါဘူး လက်ထပ်ပါ ... ”

“မောင် မနက်ဖြန် လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးရ
မယ် ... ရတနာက မောင်နဲ့လာနေတော့မယ်၊ မောင် မိန်းမယူတာ

တကယ်ကို ပျော်ပျက်ပျက် ... ခံစားလို့လည်းမရဘူး”

သူမ ရယ်ပစ်ချင်သည်။

နင်ဝဋ်လည်တော့မယ် ခင်ရတနာ ... ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းယူခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခံ
စားချက်လေ။ ငှါအမေလို ဘဝမျိုးပေါ့။

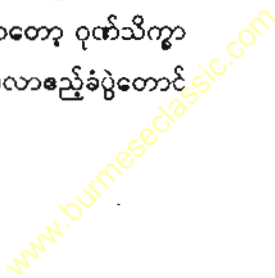
“မောင်”

“ရတနာ”

“လက်ထပ်ပြီးရင် မောင်အိမ်ထောင်ရေးဘဝကိုပဲ တည်ငြိမ်
အေးချမ်းသွားအောင် တာဝန်ယူပါ။ မြရိပ်ညိုက ဘာလဲ ... မောင်
ဘဝကြီး အေးချမ်းသာယာမှုတွေ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမြင့်မှုတွေအတွက်
ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ပေးနိုင်စွမ်းမရှိပါဘူး၊ မောင်တို့ကို တကယ်ပဲ ပျော်
ရွှင်စေချင်တာပါနော်”

ခင်ရတနာ။ နင့် ... သတိုးမဟာနဲ့ပဲ လက်ထပ်ရမှာပါ။ မပူ
ပါနဲ့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ကြီးမက်မောပြီး အငမ်း
မရ လက်ထပ်ရဲလောက်အောင် နင့်ဘဝက အရှက်မရှိတော့ဘူး
လား။ ငါတောင် မလုပ်ဘူး။ မိန်းမမာနရှိစမ်းပါ ခင်ရတနာ။

“ရတနာ ... ဒီမိန်းမက မောင်ကို အတင်းအကြပ်လက်ထပ်
ဖို့ ကြိုးစားနေတာ မရိုးသားဘူး မြရိပ်ညို၊ ပြောတော့ ဂုဏ်သိက္ခာ
ကြောင့်တဲ့ အရှက်မရှိဘူး၊ ပြီးတော့လည်း မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲတောင်

ရှင်မြတ်နိုး

မကျင်းပရသေးဘဲနဲ့ ယောက်ျားလေးအိမ်မှာလာနေတော့မယ်
လေးလေးက မင်္ဂလာအိပ်ခန်းတောင် ပြင်ဆင်နေတယ်၊ ဘာတွေလဲ
ကွာ ... ခံစားလို့ကို မရဘူး”

“မောင်ရယ် ... ရတနာက မောင့်ရဲ့ပွဲတက်မယား ထား
လက်တွဲဖော်လေ၊ အရမ်းလိုက်ဖက်ပါတယ် ... နောက်တော့ မောင်
အရမ်းချစ်သွားမှာပါနော်”

ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မြရိပ်ညိုက စိတ်သဘောထား ဖြူစင်လွန်း
တဲ့ မိန်းမ။ သူနဲ့စိတ်သက်မြတ်နိုးသည်။ ရတနာက သူ့ကိုချုပ်ကိုင်ထား
တော့မှာ သေချာ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ စိတ်ညစ်နေရသည်။

“မောင်အရက်သောက်ချင်တယ်၊ မြရိပ်ညို ပြင်ဆင်ပေးပါ
ဘယ်လိုအကြောင်းပဲရှိရှိ မြရိပ်ညိုနဲ့နေမယ် ... တစ်နေ့လုံး တစ်ည
လုံးကွာ”

“မြရိပ်ညို ပြင်ပေးမယ်နော်၊ မောင့်ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ၊ အစော
ကြီးထဲက မောင်နဲ့ကျွန်မ ကြိုတင်တွေးထားခဲ့တာလေ၊ မထူးဆန်း
လို့ မောင်အရမ်းမခံစားပါနဲ့ ... မြရိပ်ညိုက မောင့်ပွဲတက်မယား
မဖြစ်ထိုက်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်လေ”

“မြရိပ်ညိုရယ် ... မောင်ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ တန်ဖိုး
လည်း ထားပါတယ်”

မြရိပ်ညိုကတော့ မောင့်အား လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစု

နေသည်။ နောက်ဆုံးရက်တွေလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ရတနာက ကိုသတိုးအား မျက်စိအောက်ကပင် အပျောက်
ခံမှာမဟုတ်။ မောင်နဲ့ဝေးရတော့မှာပါ။

ခင်ရတနာ နင်တော့ ဒုက္ခတွေ သောကတွေ ရင်မှာပိုက်
ထားရတော့မယ်။ ငါ့အမေလိုလေ ... ငါနဲ့ဝေးရလေ မောင်က
နင့်ကိုနာကြည်းနေလေပဲ။ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်။

မြရိပ်ညိုကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲလေ။ သူမ ဟား
တိုက် ရယ်မောပစ်ချင်နေသည်။

အားနည်းနေတာတဲ့ ဘာရောဂါမှမရှိဘူး”

“အေးပါကွာ ... မင်းကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လရိပ် ထင်ရာ ... မင်းရှိလို့သာပေါ့၊ သမီးလေးကိုပဲ တွေ့ချင်တယ်၊ စိတ်ထဲ မှာ နောင်တတွေနဲ့ အရမ်းခံစားနေရတယ်၊ ဖြေလို့တောင်မရဘူး”

ဦးမောင်မောင် မျက်ရည်တွေပင် ပြည့်ဝိုင်းလာသည်။

အဖေ မှားပါတယ် သမီးရယ်။ အခု အဖေချစ်တဲ့ အစ်မနဲ့တူမ က ရွှေမျိုးတော်ရမှာတောင် ရှက်နေကြ၏။ အဖေ မှားတယ်။ ဇနီးနဲ့သမီးအပေါ် တာဝန်မကျေတဲ့အပြင် နှိပ်စက်လာခဲ့တယ်။

သမီးလေးဘဝ ပျက်ရင်လည်း အဖေအပြစ်ပါ။

“သမီးကိုရှာပေးပါ ... ဦးလေးမောင် မသေခင် တွေ့ချင်ပါ တယ်၊ သတင်းစာထဲကပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ပေးပါ”

မြရိပ်ညိုက သတင်းစာလည်းဖတ်မှာ မဟုတ်။ သူကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံးပဲ မြရိပ်ညိုနှင့်တွေ့ဖို့ ကြိုးစားရမယ်။

ခင်ရတနာနှင့်လည်း လက်ထပ်ကြတော့မည်။ မြရိပ်ညိုကို တွေ့ရမယ်။

ဦးလေးမောင်ကို ရျော့မော့ခေါ်၍ ဆေးခန်းပြကာ၊ အား ဆေးသွင်းပေးခဲ့ရသည်။

“ဦးလေးမောင် အနားယူပါတော့ ... ကျွန်တော် ကျောင်း သွားရမယ်၊ အမေလည်း လာကြည့်မှာပါ”

အခန်း (၁၈)

“ဦးလေးမောင် ... ဆေးခန်းကို သွားရအောင်၊ အားလေး လေး ဘာလေးသွင်းရမယ်၊ စိတ်ကိုတင်းထားပါဗျာနော်”

ဦးလေးမောင် အရက်ဖြတ်ထား၍ အားနည်းနေသည့် အစားအစာတွေလည်း သိပ်မစား၍ လရိပ်ထင် ရျော့မော့ကျွေးနေ ၏။

အမွေကိစ္စလည်း မပြီးပြတ်သေး။ ဦးလေးမောင် တစ်ခုခုဖြင့် သွားမှာ စိတ်ပူသည်။

“သမီးလေး မြရိပ်ညိုရော ... ဦးလေးမောင် တွေ့ချင်တာ ရှာပေးပါကွာ ... အမွေကိစ္စ သမီးလေးကို လွှဲအပ်ရမယ်၊ ဦးလေး မောင် တွေ့ချင်လိုက်တာ”

“မကြာခင် တွေ့ရတော့မှာပါ၊ စိတ်ကိုတင်းထားပါ ဦးလေး မောင်ရယ် အစားစားပါ ... ဆေးသောက်ရမယ်၊ အရက်ဖြတ်ထား”

“အေးပါကွာ ... ဦးလေးမောင်ကို စိတ်ချပါ။ သမီးလေး မြရိပ်ညိုကိုသာ ရှာခဲ့ပေးပါ လရိပ်ထင်”

“မကြာခင် တွေ့ရမှာပါ ... ဦးလေးမောင် ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါနော်”

ဦးလေးမောင်ကို စားစရာတွေ အပြည့်အစုံထားခဲ့ပြီး အေးကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မှာခဲ့သည်။

လရိပ်ထင် ကျောင်းသွားတော့ လမ်းမှာ ဦးလေးမောင် အစ်မ ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီးကားနှင့် ထွက်သွားတာ ဆုံလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ... ကောင်လေး လရိပ်ထင်၊ ဟိုအရက်သမားကိုပြော လိုက်နော် ... ငါ့သမီး လက်ထပ်ပွဲသွားနေလို့ လာမတွေ့တာလို့ လောဘကောင် ... သေလည်းမသေနိုင်ဘူး”

ခင်ရတနာ လက်ထပ်တော့မယ်။ တရားဝင်ဖြစ်ပြီပဲ။ မြရိပ်ညိုရော သိရဲ့လား။ လရိပ်ထင် မျက်နှာထားတွေ တင်းသွားသည်။ ဦးလေးမောင်အား အရက်သမားတဲ့။ ဒေါသဖြစ်ရ၏။ အမွေတွေ လည်း မတရားလက်ဝါးကြီးအုပ်ထားသေးသည်။ တော်တော် လောဘကြီးတယ်။

ခင်ဗျားကြီးတို့ တစ်နေ့နေ့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ လရိပ်ထင် ကတော့ မြရိပ်ညိုအတွက်ပဲ နာကျင်နေရသည်။

“လရိပ်ထင် ... နေရီတို့အိမ် လိုက်ခဲ့ဦးနော်၊ စာမေးပွဲနီးပြီ”

လေ၊ နေရီကို စာလာပြပေးပါ”

“ကောင်းသားပဲ နေရီ”

သူလည်း မြရိပ်ညိုနှင့် တွေ့ရန် အခွင့်အရေးတစ်ခုအနေဖြင့် နေရီအိမ် စိတ်မပါဘဲ ဝင်ထွက်နေရသည်။ မြရိပ်ညို အခန်းက ပိတ်ထားဆဲပင်။ ဒီနေ့ ကိုသတိုးနဲ့ ရတနာ တရားဝင်လက်မှတ်ဖိုးကြ မယ်။ မြရိပ်ညို အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုတာ သိချင်နေ၏။

နေရီကို စာပြပေးရသေးသည်။

“လရိပ်ထင်ကို ပြောရဦးမယ်သိလား ... ဟိုရှေ့ခန်းက မြရိပ်ညိုလေ ... သူ့စပွန်စာက လက်ထပ်တော့မယ်၊ ဒီနေ့တဲ့ ... မြရိပ်ညိုကတော့ အိမ်ထဲကနေ လုံးဝမထွက်ဘူး၊ နေရီကတော့ မကြာခဏ သွားပြီး ကူညီပေးပါတယ်”

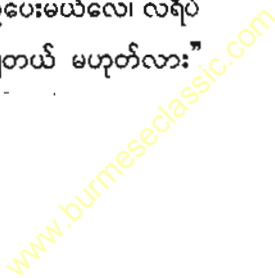
“နေရီ”

“ဟင်”

“အဲဒီ အမျိုးသမီးက ကိုယ့်အသိရဲ့သမီးဆိုတာလားလို့ ကိုယ် သံသယဝင်လာတယ်၊ သူ့အဖေ အရမ်းနေမကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ ကိုယ် တွေ့ချင်တယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ နေရီ အကူအညီပေးမယ်လေ၊ လရိပ်ထင်ကလဲ လူမှုရေးတွေလုပ်တာ သဘောကျတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နေရီရဲ့ ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

“စောစောကပြောရောပေါ့ လရိပ်ထင်”

“ကိုယ်လည်း အခုမှတွေးမိတာပါ။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိသေးဘူး။ ကိုယ်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါ”

“လာလေ သွားမယ် ... လရိပ်ထင် ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် နေရီနီဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရပါနော်။ လရိပ်ထင် ရှိနေရင် နေရီလေ အားတည်သလိုပဲ ပျော်တယ်”

ကိုယ်ကတော့ မင်းအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးနေရီနီဆောရီးပဲ။ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ်ချစ်တာက မြရိပ်ညိုထဲ နေရီနီက မြရိပ်ညိုအခန်းရှေ့မှာရပ်ပြီး ဘဲလံတီးတော့ အိမ်ဖော် မိန်းမကြီးက တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

“ဟင် ... မိန်းကလေး ... မင်း ... ”

“သမီးတို့အထဲဝင်မယ်နော် ... မြရိပ်ညိုရောဟင်”

“နေမကောင်းဘူး”

“ခဏလေးပါ ... နေရီတို့ ပြောစရာရှိလို့လေ”

အခန်းထဲမှ မြရိပ်ညို ထွက်လာသည်။

လရိပ်ထင်ကို တည်တင်းတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်၏။ နင်ဘယ်အချိန်အထိ ရှောင်ပုန်းနေမှာလဲ မြရိပ်ညို။ နည်းနည်းလေးပိန်သွားသည်ဟု ထင်နေသည်။

“မြရိပ်ညို ... သူက လရိပ်ထင်ပါ နေရီ၊ သူငယ်ချင်းလေ”

“တို့နှစ်ယောက်က အိမ်နီးနားချင်းတွေပါ နေရီ”

“ဟုတ်လား”

“မြရိပ်ညို”

“အဖေ နေကောင်းရဲ့လား”

“မကောင်းဘူး ... အရက်ဖြတ်လိုက်လို့ အိပ်ရာထဲမှာလဲနေတယ်၊ နင့်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ် မြရိပ်ညို”

မြရိပ်ညိုလည်း စိတ်တွေညစ်နွမ်းရှုပ်ထွေးနေသည်။ ကိုသတိုး လက်ထပ်မဲ့နေပဲ။ အခုလောက်ဆိုရင် တရားဝင်အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပြီးနေပြီပေါ့။ အဖေကိုလည်း မြရိပ်ညို တွေ့ချင်နေသည်။

“နင်သွားတွေ့သင့်တယ် မြရိပ်ညို ... နင့်ကိုပြောစရာတွေလည်းရှိတယ်၊ ဦးလေးမောင် စိတ်ထိခိုက်နေပြီ”

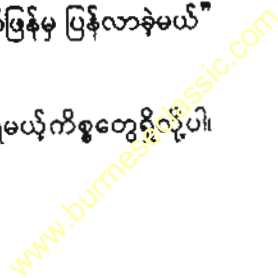
“ကောင်းပြီလေ ... သွားကြမယ်၊ ငါလည်း အဖေကိုတွေ့ချင်တယ်၊ ခဏလေး ... ငါအဝတ်အစားလဲလိုက်မယ်”

မြရိပ်ညို အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားသည်။ နေရီနီကို အခြေအနေတွေ ရှင်းပြလိုက်၏။ သူ့သူငယ်ချင်း မြရိပ်ညိုလို့။

“ကိုယ်သွားလိုက်မယ် နေရီ ... မနက်ဖြန်မှ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“နေရီလည်း လိုက်မယ်လေ”

“မလိုက်နဲ့ဦး နေရီနီ ... ဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စတွေရှိလို့ပါ။

နောက်မှနော်”

မြရိပ်ညို ထွက်လာသည်။ သူမကားနှင့်ပဲ အပြင်ထွက်လာကြ၏။ လရိပ်ထင်ကို ကားမောင်းစေသည်။

“ငါ အဖေနှဲမတွေ့ချင်ဘူးနော် လရိပ်ထင် ... နင်ညာခေါတာလား၊ နေရီရီကို အားနာစရာကောင်းတယ်ဟ”

“မြရိပ်ညို ... နင့်ကို ငါပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ကိုသတိုး လက်ထပ်တဲ့ကိစ္စလား၊ ဒီနေ့လေ ... ရတာနဲ့ ငါအားလုံးသိပါတယ်ဟာ”

“နင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ အခုဆိုရင် ဦးလေးမောင် အရက်ဖြတ်ထားတယ်၊ နေမကောင်းဘူး ... အမွေတွေလည်း တောင်းဖို့ လုပ်နေတယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“မြရိပ်ညို ... နင် ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်ချင်လို့လေ ... အဖေက ဘာအမွေတောင်းတာလဲ၊ ငါဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ကြေမ္မာပျက်စီးနေပြီ၊ အဖေအမွေရတော့လည်း ငါဘဝက ကောင်းသွားမှာလား လရိပ်ထင်”

“ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲဟ ... နင့်စိတ်ကိုလျော့လိုက်ပါတော့ နင့်အဖေ သေတာ နင်မြင်ချင်လို့လား ... နင်တို့သားအဖ နှစ်ယောက်ပဲ လူ့လောကကြီးထဲမှာ သံယောဇဉ်တွယ်စရာရှိတာ၊

ဦးလေးမောင် အရမ်းနောင်တတွေရနေတယ် ... ကျန်းမာရေး ထိခိုက်နေရှာတယ်၊ နင့်ကိုတွေ့အောင် ရှာပေးပါတဲ့”

“ငါအမွေလည်း မလိုချင်တော့ပါဘူး လရိပ်ထင် ... ကိုသတိုး ငါ့ကိုထားခဲ့ရင်လည်း သူထောက်ပံ့ထားတဲ့ စည်းစိမ်တွေရှိပါတယ်”

“နင်ဘယ်လိုဘဝမျိုးမှာ နေမှာလဲ ကိုသတိုးကို မျှော်လင့် နေသေးတာမျိုးလား၊ ကိုသတိုးလက်ထပ်မှာက နင့်အမျိုးနော်၊ ခင်ရတနာအကြောင်းလည်း နင်အသိဆုံးလေ”

“လရိပ်ထင်”

“ပြော”

“နေရီရီနဲ့လက်ထပ်လိုက် ... နေရီရီပဲ ရွေးချယ်ပါ၊ သူက နင့်ကိုချစ်နေတယ်”

“နင့်ကြောင့်လေ ... နင့်ကိုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့အတွက် ငါ နေရီနဲ့ပတ်သက်တာ ငါလုံးဝမချစ်ဘူး ... ငါ ကိုသတိုးမဟုတ်ဘူး နော် ... နင့်ကိုပဲချစ်တာ အမေကလဲ နင်နဲ့ပဲ သဘောတူတယ်”

“အရူး”

“မြရိပ်ညို ဘဝကို အသစ်ပြန်စပါ၊ နင့်အဖေကို ခေါ်ထား လိုက်၊ ဦးလေးမောင် အရမ်းခံစားနေရပါပြီ”

“အဖေကလား”

“နင် ငါပြောတာကိုယုံပါ မြရိပ်ညို ... ကိုသတိုးက လူ့လွတ်

မှမဟုတ်တော့တာ၊ သူ့ပစ္စည်းတွေကိုပြန်အပ်ပြီး ပြန်စကြရအောင်”
ငါလုပ်မှာပါ။ ကိုသတိုးကို လုံးဝ အဆက်အသွယ်ဖြတ်တော့
မယ်။ ခင်ရတနာ့ကို အပြီးသတ် ထိုးနှက်ပြီးရင်လေ။

“ဦးလေးမောင်ကို သွားတွေ့ပါ။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ နင့်
အဖေပါ ... ဘယ်လောက်ဆိုးသွမ်းပေတေနေပါစေ အဖေကအဖေ
ပဲ”

“တော်ပြီဟာ ... ငါက နေရိရီ၊ ရှေ့မှာမို့ ထွက်လာခဲ့တာ
တော်ကြာ ... အမွေလိုချင်လို့ ထင်နေမယ်”

“နင်ဘယ်အချိန်အထိ ဘဝကို ရေစနစ်မျောနေမှာလဲဟာ”

“ငါ ဒီလိုဘဝရောက်ရတာ အဖေကြောင့်လေ အဖေအမျိုး
တွေဆီ ကျွန်အဖြစ် ပို့ဖို့လုပ်တာအဖေပဲ”

“ထားလိုက်ပါတော့ဟာ ... နင်အမွေတွေ မလိုချင်ရင်
တောင် နင့်အဖေကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့လိုက်ပါ။ ပြီး
ရင် နင်နေချင်တဲ့နေရာမှာနေပါ”

လရိပ်ထင်ရယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ များလွန်း
နေတယ်။ ကိုသတိုး လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာ ငါအရမ်းခံစားနေရတယ်။
အချစ်တွေကို ဘယ်တော့မှ ငါမွေးမြူမထားဘူးဆိုတာတောင် ငါ
နာကျင်နေတယ်။

လရိပ်ထင်ကို သံယောဇဉ်တွယ်မိပေမယ့် အချစ်တွေက ဖြစ်

ပေါ်မလာပေ။

“ငါ့အပေါ် နင်မကောင်းပါနဲ့ဟာ၊ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုတောင်
ငါရွံ့ရှာနေတယ်။ မသဒိဘူး ... အဖေကိုတွေ့ရင်လည်း ငါဘယ်လို
မျက်နှာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမလဲ၊ အဖေသိသွားရင် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်
ဘူး။ အဖေက သူ့ဆွေမျိုး ဂုဏ်သိက္ခာကို အထိပါးမခံနိုင်ဘူးတဲ့”

“ဦးလေးမောင် အရမ်းပြောင်းလဲသွားပါပြီ၊ နောင်တွေ့ရနေ
ပါတယ်ဆိုမှ မြဲရိပ်ညိုရာ ... သမီးကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်။ တွေ့
လိုက်ပါဟာ နင့်အဖေ အရမ်းခံစားနေရလို့ပါ။”

သူမ တွေဝေနေသည်။ အဖေကိုတော့ တွေ့ချင်တယ်။ သူမ
ရင်မဆိုင်ရဲပေ။ အဖေ မကြိုက်ဆုံးက ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားတာ
ကိုပင်။

သူမနှင့်ရတနာ ယှဉ်ပြိုင်ရဦးမယ်။ နင့်ကိုတော့ လုံးဝခွင့်
မလွှတ်ဘူး ခင်ရတနာ။

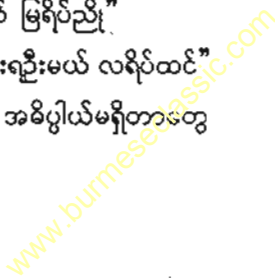
“မြဲရိပ်ညို”

“ဟင်”

“ဦးလေးမောင်ကို သွားတွေ့ရအောင်ဟာ ဒီသားအဖပဲရှိ
တာလေ၊ တွေ့လိုက်ပါ ငါတောင်းပန်ပါတယ် မြဲရိပ်ညို”

“ငါ ပြဿနာတွေ ပြီးပြတ်အောင် ရှင်းရဦးမယ် လရိပ်ထင်”

“ဘာတွေလဲ ... နင်ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ

ရှင်မြတ်နိုး

မလုပ်ပါနဲ့တော့ဟာ၊ အမေကလဲ နင့်ကိုတွေ့ချင်နေတယ်၊ သူ့သမီး တဲ့”

“ငါ့ကို နင်ကတိတစ်ခုပေးရင် အဖေနဲ့တွေ့မယ်”

“ဘာကတိလဲ”

“နေရီရီနဲ့ လက်ထပ်မယ်လို့လေ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး နေရီရီကို ငါဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး၊ နင်မတွေ့ရင်လည်းနေတော့”

“ငါ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးလရိပ်ထင် နင်မျှော်လင့်မနေနဲ့”

“မျှော်လင့်နေမှာမဟုတ်ဘူး မြရိပ်ညို ... စောင့်နေမှာ၊ ငါ အသက်ရှင်နေသရွေ့ပဲ၊ နင်နဲ့တွေ့ပြီးလို့ ငါနဲ့နေရီရီပတ်သက်စရာ မရှိတော့ဘူး”

“လရိပ်ထင် ... နင်မကြောင်စမ်းပါနဲ့ဟာ၊ နေရီရီက နင့်ကို ချစ်နေတယ်၊ မိဘတွေကလဲ သဘောတူတယ်၊ နင့်အတွက် အကောင်းဆုံးပဲ ... ငါက ...”

“တော်ပြီဟာ ... နင်ပြောနေတာတွေ ငါဆက်မကြားချင် ဘူး၊ နင်က လက်မခံလည်း ငါဘယ်မိန်းမကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး မြရိပ်ညို ... မင်းအဖေကို မတွေ့ရင်လည်းနေ ငါပြန်မယ်”

“လရိပ်ထင်”

“တော်ပြီဟာ”

“ငါ အဖေကို လိုက်တွေ့မယ်”

“နင် တကယ်ပြောနေတာလား မြရိပ်ညို”

“အခုတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဦးလေးမောင်က သေတော့မှာဟာ နင့်အဖေပါ”

“အဖေ့ကို ပြောထားပေးပါ၊ ငါလာတွေ့မယ်လို့ နင်ပဲစောင့်ရှောက်ထားပေးပါ လရိပ်ထင်”

“နင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါမှာလုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“မြရိပ်ညိုရယ် ... နင်လည်းအမွေတွေရပြီး ချမ်းသာတော့မှာပါဟာ၊ ကိုသတိုးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါတော့”

“ငါဖမ်းထားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“နင်က ခေါင်းမာလွန်းတာပဲ”

“နင် ပြန်တော့”

လရိပ်ထင် ငါအဖေ့ကို လာတွေ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ခင်ရတာနာနဲ့ စာရင်းရှင်းရမယ်။ ကိုသတိုးကို ငါစွန့်လွှတ်မှာပါ။ ငါပျော်နေမယ်လို့ နင်ထင်လား။ ငါရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း နာကျင်ကြေကွဲနေရတယ်။ ငါ့မာနကို နင်သိပါတယ်။

“မြရိပ်ညို”

“ဟင်”

“နင်အသိဝင်ပါတော့ဟာ ... နင့်အဖေကို ပစ်မထားပါနဲ့ အသက်ကြီးပါပြီ”

“ငါ သိပါတာ”

လရိပ်ထင် ပြန်ထွက်သွားသည်။

သူမအပေါ် အနစ်နာခံမှုတွေနှင့် လရိပ်ထင် ချစ်ခဲ့တာကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ သိလိုက်ရ၏။ ငါ့ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ လရိပ်ထင်။ အချစ်တွေကို ငါမမွေးမြူချင်တော့ပါဘူး။ ငါက ကံဆိုးတဲ့ မိန်းမပါ။

သူမအခန်းပြန်ရောက်လာတော့ နေရီရိုက လရိပ်ထင်ကို မေးသည်။

“မြရိပ်ညို ... တကယ်ပဲ အိမ်နီးနားချင်းတွေလားဟင် လရိပ်ထင်က ဆင်းရဲပေမယ့် နေရီမိဘတွေက အထင်ကြီးလေးစားကြတယ်။ သူ့အရမ်းတော်လို့ ... ”

“နေရီတို့က ချစ်သူတွေလား”

“လရိပ်ထင်က မချစ်ဘူး၊ နေရီက ချစ်တယ် ... သူကတော့ မိတ်ဆွေအဆင့်ထက်မကျော်ဘူး၊ မြရိပ်ညိုကပဲ သူ့သဘောထားကို မေးပေးပါလား”

“အင်းလေ ... နေရီကို ကူညီပျံ့မယ်”

စိုးလပြည့်စာပေ

မြရိပ်ညို အခန်းထဲဝင်ခဲ့ပြီး ဆက်တီတစ်လုံးပေါ် ပစ်ထိုင်ရင်း ရင်ထဲက မွန်းကြပ်နေမှုတွေကို ပြေလျောစေရန် ကြိုးစားနေရသည်။

အခန်း (၁၉)

“မြရိပ်ညို ... မြရိပ်ညိုရယ် ... မင်းမောင်ဆီကိုလာခဲ့စမ်းပါ
မြရိပ်ညို ... ”

“မောင် ဘာတွေယောင်နေတာလဲ ဘယ်သူ ... မြရိပ်ညို
ဟုတ်လား”

သတိုး အိပ်ရာကနေ လန့်နိုးသွားရသည်။

ရတနာရဲ့ဒေါသ မျက်ဝန်းတွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။ အိပ်
မက်မက်နေတာပဲ။ မြရိပ်ညိုက သူ့ကိုထားပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခွာ
သည်။ သူ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ခေါ်ရင်း ပြေးလိုက်မိသည်။

“မြရိပ်ညိုဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ... ပြောစမ်းပါ ရှင့်တိတ်တိတ်
ပုန်းမိန်းမလား”

“ဟုတ်တယ် ရတနာ ... ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့မိန်းမတစ်
ယောက်ပဲ။ အခုမင်းကြောင့်လေ ငါအရမ်းခံစားနေရတယ် ... မင်း

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရမ်းအခမ်းမရ ယူရလားကွ”

“ဘာပြောတယ်မောင် ... ရှင့်မှာ တိတ်တိတ်ပုန်းမယားရှိ
တယ် ဟုတ်လား ... ရတနာတော့ ရှက်လို့သေတော့မယ်။ ရှင့်ကို
မရွပ်မပွေဘဲ ဖြူစင်တဲ့ယောက်ျားလို့ ထင်ခဲ့တာ”

“မင်းပဲ အပူတပြင်း အရယူခဲ့တာလေ ရတနာ ... ငါ့ကိုအမိ
ဖမ်းခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ကို ချုပ်ကိုင်တယ်။ မြရိပ်ညိုက
မင်းလိုမဟုတ် ဘူးကွ”

“မြရိပ်ညို ဟုတ်လား ... ”

ရတနာ တွေးမိနေတာက မြရိပ်ညိုဆိုတဲ့နာမည်အား တရင်း
တနီးသိနေခြင်းပင်။

ဟုတ်တယ် ... လေးလေးမောင်သမီးပဲ မိန်းမယုတ်မ။

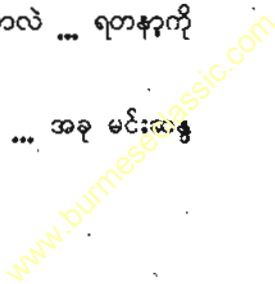
တိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြားလိုက်တာ။ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်စေ
သည်။

“မင်းက မိန်းကလေးပဲ ရတနာ၊ မင်းသေသေချာချာလေ
လာသင့်တယ် ... မင်းကို ငါအေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပြီးမှ
ခင်လာပွဲကို စီစဉ်ပါလို့ မင်းကိုပြောခဲ့တာပဲ”

“ကိုသတိုးမဟာ ရှင်ဘာပြောလိုက်တာလဲ ... ရတနာ့ကို

နား”

“မင်းကို ငါအထင်မကြီးဘူး ရတနာ ... အခု မင်းထံနဲ့

အတိုင်း တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးပြီလေ ... ကျေနပ်ပါတော့”

“ရှင် ... အဲဒီလိုပြောလို့မရဘူးလေ ... မြရိပ်ညိုဆိုတဲ့မိန်းမ ဆီ ရှင်သွားစရာလိုတော့ဘူး၊ လုံးဝပြတ်ပြတ်ရှင်းရှင်းနေပါ။ ရှင့်တိတ် တိတ်ပုန်းမိန်းမနဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်းပါရတနာ ... သူနဲ့က မင်းအရင် တွေ့ခဲ့တာပဲ ... ငါအရမ်းချစ်တဲ့မိန်းမ”

“အောက်တန်းစား အရှက်သမားသမီး ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းမ ကို ကျွန်မနဲ့ မယှဉ်ပါနဲ့”

သူမ အော်ဟစ်သည်။ မြရိပ်ညို အရှက်မရှိတဲ့မိန်းမ။ ငါ့ အကြောင်းသိစေရမယ်။

မောင့်မျက်နှာကြီးက တင်းမာလွန်း၍ ရတနာ နည်းနည်း လေးတော့ ထိတ်လန့်သွားရသည်။

“မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ ရတနာ ... မင်းက ငါ့ဘဝကြီးတစ်ခု လုံးကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားမလို့လား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် ... ငါ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ မင်းက ပိုင်းလုံးမပဲ”

“ရှင် ... ရှင်”

“လေးလေးကို သွားပြောလေ ... ငါ့တာဝန်ကျေပြီပဲ၊ ငါ့မှာ အချစ်ဆိုတာ မရှိဘူး ... မင်းကိုလုံးဝမချစ်ဘူး”

သတိုး ခေါင်းထဲမှာ မူးယစ်ဝေသီနေသည်။ ညက အငူ

သောက်ပစ်မိသည်။ သူ့ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။

မြရိပ်ညိုကို ခွဲခွာဖို့ဆိုတာ တွေးမိတိုင်း နာကျင်ကြေကွဲနေရ သည်။ မခံစားနိုင်ဘူးကွ။ ရတနာနှင့်လက်ထပ်မိတာ နောင်တတွေ အရမ်းရနေခဲ့၏။ ရတနာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလည်းဆိုတာ သိနေ၍ လည်း ဖြစ်သည်။

“အား ... ငါ့ခေါင်းကိုက်နေတယ် ရတနာ၊ မင်းက ငါ့မိန်းမ ပဲ၊ ထပြီး အချို့ရည်ယူပေးပါ ... ငါလက်ထပ်ချင်တာက ငါ့ကို တယု တယပြုစုပေးမယ့် မိန်းမမျိုးကွာ”

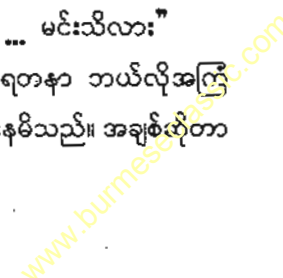
“ရှင်အရမ်းမူးနေပြီ၊ ရှင်လူကြီးလူကောင်းပါ။ အရှက်သိကွာ မရှိ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာအရှက်သိကွာလဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မရမက အတင်းယူဖို့လုပ်တာက မင်းလေ ... ကြည့်စမ်း ... စာရားဝင် မင်္ဂလာအခမ်းအနားတောင် မလုပ်ရသေးဘဲ မင်းငါနဲ့လာနေတယ် လိုချင်ရမက်ကြီးတဲ့မိန်းမ”

“မောင်နော်”

“မင်းမအော်နဲ့ ငါက မင်းအအော်ခံရမယ့် အတန်းအစား မဟုတ်ဘူးကွ ... ယောက်ျား အိမ်ဦးနတ် ... မင်းသိလား”

သတိုး အလျော့မပေးနိုင်တော့။ ရတနာ ဘယ်လိုအကြံ အစည်နှင့်ဆိုတာ သူသိနေ၍ အထင်သေးနေမိသည်။ အချစ်ဆိုတာ

လည်းမရှိ။ ဘယ်လိုမှခံစားမရဖြစ်နေ၏။ ပြဿနာ ရှာပစ်ချင်သည်။

“မင်း ... မင်းပြဿနာမရှာပါနဲ့၊ မြရိပ်ညိုကိုလည်း အရှက်နဲ့ ဖို့ ကြိုးစားရင် ငါလုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူးနော် ... မင်းနေရာမင်းနေထိုင် မင်းကပွဲတက်မယားပဲ”

ရတနာ့ကို အလျော့ပေးထားလို့မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ သတိုးသိသည်။ ဒီမိန်းမ နေရာတကာ လွမ်းမိုးထားချင်နေ၏။ မင်းကို မြှောက်စားလို့မရတော့ဘူး။ မင်းက အရမ်းကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ လောဘရမက်ကြီးလွန်းတဲ့ မိန်းမပဲ။ မြရိပ်ညိုထံ သူ လုံးဝ မစွန့်လွှတ်နိုင်။ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ။

ရတနာ ထွက်သွားသည်။ လေးလေးရောက်လာ၏။ သူ့ထံ ရှာသည်။

“မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ... အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းတာဝန်ယူရလိမ့်မယ် ... မင်းမှာနောက်မိန်းမ ရှိနေတယ်ဆို”

“မရှိပါဘူး၊ ဒီမိန်းမ လျှောက်ပြောနေတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ဘယ်လိုလုပ် မယားငယ်ရှိမှာလဲ ရှိနေတယ်ဆိုရင်တောင် သူမယားငယ်ပဲ”

“သတိုး ... တူလေး ... မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟဲ့ လေးလေးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မင်းလုပ်နေတာလား၊ လေးလေး

က မင်းအိမ်ထောင်ရေးကို ဂုဏ်သိက္ခာတွေနဲ့ မွမ်းမံပြီး ကြီးကျယ် ခမ်းနားနေစေချင်တာကွ”

“ကျွန်တော် စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ဒီမိန်းမက ကျွန်တော့်ကို အငမ်းမရ ယူထားလို့လေ”

“သတိုးမဟာ ... တိုးတိုးပြောပါကွာ၊ ရတနာကြားသွားပါ့မယ်၊ မင်းဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲဖော်လေ”

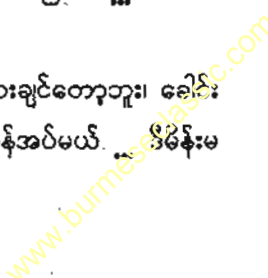
“ကျွန်တော့်ဘဝကိုရော ကျွန်တော့်စီးပွားရေးကိုရော အားလုံးထိန်းချုပ်ချင်တယ် ... ကျွန်တော် သေပစ်ချင်တယ်”

“မင်းဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ... သတိုးမဟာ လေးလေးကို သေသွားစေချင်တာလား၊ မင်းအတွက် လေးလေး ဘယ်လောက်အထိ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံပြီး ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ရလဲ၊ မင်းမိဘတွေ ဆန္ဒကွ”

“ကျွန်တော် လက်ခံတာပဲ ... လေးလေးသဘောကျတဲ့ မိန်းမကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ခဲ့တယ်လေ ... ပြီးပြီပေါ့”

“မင်းအိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်နေပြီ၊ ရတနာကလည်း စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ ဦးစီးလုပ်ကိုင်တတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲ ... မင်းအပ် သင့်တယ်”

“တော်ပါပြီ လေးလေးရာ ... မကြားချင်တော့ဘူး၊ ခေါင်းတွေအရမ်းကိုက်နေလို့ပါ၊ ကျွန်တော် အကုန်အပ်မယ် ... ဒီမိန်းမ

လက်ထဲအကုန်အပ်ပစ်မှာ”

ခင်ရတနာကတော့ အအေးခွက်လေးယူခဲ့ပြီး မောင့်စကား
တွေကြောင့် ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထွက်သွားရပေမယ့် သည်းခံနေ
လိုက်သည်။ မောင့်စည်းစိမ်တွေ ရတနာ့လက်ထဲမရောက်သေးလို့
ပါ။

မြရိပ်ညို ... နင်တော်တော်လေး အဆင့်အတန်းမရှိတာဘဲ။
ငါတားဆီးပစ်ရမယ်။ နင့်ဘဝ စုတ်ပြတ်သပ်သွားအောင် လုပ်ပစ်
မယ်။

နင့်အဖေကလဲ အမွေလာတောင်းနေတယ်။ ရတနာတွေ့ဖို့
တိုင်း ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲနေသည်။

“ရတနာ ... တူလေးက အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူးလေ။
ဒါကြောင့်ပါ ... တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ် လေးလေးသုတ မောင့်သဘောထားကို နား
လည်ပါတယ်။ ရတနာကတော့ မိသားစုစီးပွားရေးအတွက် စီမံအုပ်
ချုပ်ပေးရမှာပဲ”

“ကောင်းတယ် တူမလေး ... မင်းစိမ့်ပါ လေးလေးအပ်ဖို့
တယ်။ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်ကြပါ”

လေးလေးသုတ ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် သတိုးအပြင်ထွက်
ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

မြရိပ်ညိုကို တွေ့ချင်တယ်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်း အားငယ်နေ
ပြီလားကွာ။ မောင်လာခဲ့မယ်။ မင်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မစွန့်လွှတ်
နိုင်ဘူး။ မင်းဘဝရှေ့ရေးအတွက် မောင်ယောက်ျားပီသစွာ တာဝန်
ယူ ပေးမယ်။

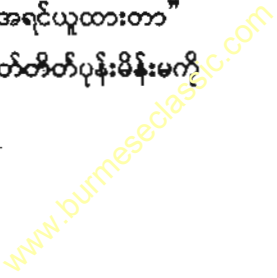
သူပြင်ဆင်တော့ ရတနာက လက်မခံ ဘဲ ကန့်ကွက်သည်။
“မောင် ဘယ်သွားမလို့လဲ ... ရတနာတို့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ
အတွက် ပြင်ဆင်စရာတွေရှိတယ် ... မောင်မသွားရဘူး”

“သွားမယ်ကွာ ... မင်းပဲစီစဉ်နေတာ မဟုတ်လား။ မင်း
စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်လေ ... ငါ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း မင်းပဲ
ဦးစီးတော့၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့လွတ်လပ်ခွင့်ကိုတော့ မတားနဲ့”

“တာ့ရမှာပဲ ... ရတနာတို့က တရားဝင်လင်မယားဖြစ်နေ
ပြီလေ။ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ယောက်ျားကို တားဆီးရမယ်။
ရတနာ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားမှာ နောက်မိန်းမရှိနေရင် မိန်းမ
ရှိနေတယ်ဆိုလို့ မဖြစ်ဘူး။ မောင် ကျွန်မ မျက်စိအောက်မှာပဲနေရ
မယ်”

“နောက်မိန်းမဆိုတဲ့စကားကြီးကို မသုံးစမ်းပါနဲ့ရတနာ။
နောက်မိန်းမက မင်းကွ ... မြရိပ်ညိုနဲ့က ငါအရင်ယူထားတာ”

“ဘာပြောတယ် မောင်ရှေးနေလား။ တိတ်တိတ်ပုန်းမိန်းမကို
များ ရတနာနဲ့ မနှိုင်းယှဉ်ပါနဲ့”

“သူက မင်းထက်တန်ဖိုးထားရတဲ့ မိန်းမလေ၊ ငါ့ကိုဘယ် တော့မှ စိတ်သောကရောက်အောင် မလုပ်ဘူး၊ လောဘရမက် မကြီးဘူး”

“တော်ပါတော့မောင် ... ဆက်မပြောနဲ့တော့ ပြောထား မယ်နော် အရှက်မကွဲချင်ရင် ငြိမ်ငြိမ်နေပါ”

“အရှက်ကွဲမှာက မင်းလေ ရတနာ ... ငါက မရှက်ပါဘူး၊ မင်းလိုမိန်းမတစ်ယောက်က ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို စိုးမိုးချုပ်ကိုင်တော့ မယ်လေ၊ ငါစိတ်ညစ်ရမယ် ... အဲဒါကြောင့် ငါပျော်သူလိုပဲနေမယ်၊ မင်းကသာ အဆင့်အတန်းမရှိတာကွ”

“ကိုသတိုးမဟာ ရှင်မစော်ကားနဲ့နော် ... ရတနာ့ကို ဘယ် လိုမိန်းမမျိုး အောက်မေ့နေလဲ”

“တော်ပြီကွာ ... ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ မင်းက ငါ့ဘဝတစ်ခု လုံးကို အချိန်တိုအတွင်းမှာ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တဲ့မိန်းမ”

မောင် ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ်ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားဖြင့် ရတနာ ဒေါသတွေ ထွက်ရသည်။

မြရိပ်ညို နင်ပဲ ငါတို့အိမ်မှာမနေချင်လို့ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ၊ နင်က ငထောတစ်ယောက် ကိုင်ထားနိုင်လို့ကိုး။

တွေ့မယ် ရတနာအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်။ မြရိပ်ညိုကို ပြဿနာရှာဖို့ လေးလေးမောင်ဆီရောက်လာခဲ့၏။

တဲစုတ်လေးထဲက ကောင်မကများ။ ရတနာ ဒေါသတကြီး နှင့် လေးလေးမောင်နေတဲ့ တဲလေးထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

“လေးလေးမောင် ...”

“ဘာလဲ ရတနာ ... နင်ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ နင်နဲ့ မပြောစရာစကားမရှိဘူး ... ပြန်ထွက်သွားစမ်း”

“ဒီမှာ ... အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မကလဲ ပြောချင်လို့ လာတာမဟုတ်ဘူး၊ လေးလေးမောင်သမီးကြောင့်ပဲ”

“ငါ့သမီး မြရိပ်ညို ဝမ်းဖြစ်လို့လဲ ဘယ်မှာလဲ ... နင်နဲ့ဘယ် လိုမှ မပတ်သက်ဘူး၊ ခင်ရတနာ ... ထွက်သွား”

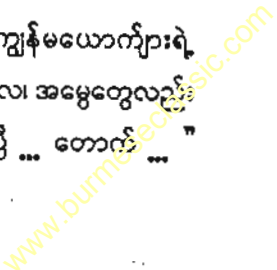
“ပတ်သက်နေတယ်လေ၊ မြရိပ်ညိုက ကျွန်မယောက်ျား သတိုးမဟာရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းမယား”

“ဖြန်း”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ရိုက်တာလဲ၊ ကိုယ်သမီးကိုယ်မဆုံးမ ဘဲနဲ့ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပေးဖို့ ဆုံးမထားပါ၊ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကို ဖျက်စီးနေတဲ့ဟာမ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်မပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ အမြှောင်မယားက လေးလေးသမီး မြရိပ်ညိုလေ၊ အမွေတွေလည်း တောင်းမနေပါနဲ့၊ မြရိပ်ညိုက ချမ်းသာနေပါပြီ ... တောက် ...”

ဦးလေးမောင် ယိုင်ခွေလဲကျသွားပေမယ့် သူမကတော့ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

မြရိပ်ညိုက ရတနာထံ ဖုန်းဆက်၏။ ရတနာ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလာရသည်။

“ခင်ရတနာ ... ငါ့အဖေကို နင်ဘာသွားပြောတာလဲ၊ နင်တို့ တစ်သက်လုံး ငါတို့မိသားစုကို ဖိနှိပ်ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောနေတော့တာပဲ ကိုး ... ငါ့အဖေကို နင်ဘာသွားပြောမလဲဆိုတာ ငါသိတယ်၊ မျိုးရိုး ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်အောင်လုပ်တယ်လို့လေ ... နင်ကရော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရှက်သိက္ခာမရှိ အမိဖမ်းပစ်လိုက်တာ ပဲနော် ... အခု ငါ့အမေဝင်္ဂတွေ နင်လည်တော့မယ်”

“ဟဲ့ကောင်မ ... နင်ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ် ကျင့်တရားပျက်ပြားတဲ့မိန်းမ ... နင့်ကိုငါသတိပေးထားမယ်နော်၊ ငါ့ယောက်ျားနဲ့ကင်းအောင်နေပါ။ အမွေတော့ မစဉ်းစားနဲ့ ဘာမှမရှိ တော့ဘူး၊ နင်တို့မိသားစုတွေကို ပေးကမ်းထောက်ပံ့ထားရတာ လေ”

“အမွေတောင်းတာက ငါ့အဖေကိစ္စပါ။ ငါက ငမ္မေထေ ဆင်းရဲသားကောင်မလေ ခင်ရတနာ ... နင့်မှာပဲ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ အသိုင်းအဝိုင်းတွေရှိနေတာ၊ နင့်လင်ကို နင်ထိန်းထားနော်၊ ငါက တော့ သေမထူးနေမထူးလေ၊ ငါ့အမေနေရာမှာနေကြည့်လိုက်”

ချင်တယ် ခင်ရတနာ ... ဒါပဲနော် ... ဟား ... ဟား ဟား ဟား”

“ကောင်မ ... အရှက်မရှိတဲ့ဟာမ”

မြရိပ်ညို ... ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး တဟားဟား အော် ရယ်ပစ်မိသည်။

အဖေ့ဆီကို ခင်ရတနာသွားပြီး နှိမ်နှိမ်ချချပြောနေတာ မြရိပ်ညို သိနေ၏။ အဖေ့ကိုတွေ့ဖို့ မြရိပ်ညို သွားခဲ့တာပါ။ ခင်ရတနာကို အဖေပါးရိုက်ပစ်တာလည်း မြရိပ်ညို တွေ့ခဲ့သည်။

“တူမကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ဖူးဖူးမှုတ်ထားတဲ့အဖေ၊ အခု တော့လည်း ရိုက်နေပြီလား ... အဖေ့တွေတောင်းနေပြီတဲ့ ... ဟား ဟား ... ဟား ...”

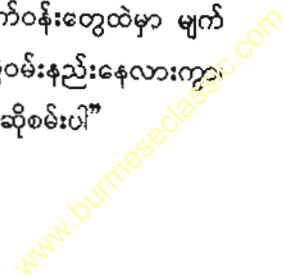
အမေ့ကို သတိရတော့ မြရိပ်ညိုမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက် ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။ မဖြစ်မနေဘဲ ခင်ရတနာကတော့ အမေ့နေရာကို ရောက်စေရမယ်။

ကိုသတိုး ရောက်လာခဲ့သည်။

“မြရိပ်ညို”

“မောင်”

“မင်းအားငယ်နေလား ... မင်းမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက် ရည်တွေပြည့်နေတယ်၊ မင်းအရမ်းကြေကွဲဝမ်းနည်းနေလားကွာ၊ မောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ... မင်းတောင်းဆိုစမ်းပါ”

“ကျွန်မအဖေဆီ ပြန်တော့မယ်”

“မြရိပ်ညို ... မင်း ... ”

“အဖေ နေမကောင်းဘူး၊ ကျွန်မပြန်သွားမှဖြစ်တော့မယ်။ မောင့်ဆီက စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မယူသွားပါဘူး။ အားလုံးပြန်အပ်ခဲ့ပါရစေ”

“မဟုတ်ဘူး မြရိပ်ညို ... မင်းယူသွားပါ။ မင်းရသင့်တာပဲ ယူပါ ... ပြီးတော့ မောင့်ကိုစွန့်ပစ်မသွားပါနဲ့။ မင်းကိုမောင်မခွဲနိုင်ဘူး။ ဒီမိန်းမ မောင့်ကိုအတင်းအကြပ် လက်ထပ်ယူခဲ့တာ”

ကိုသတိုးစကားတွေကို မြရိပ်ညို လုံးဝလက်မခံနိုင်တော့။ သူမအဖေဆီပဲ ပြန်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။ ယခင်က ဘဝလေးကိုပဲ အေးချမ်းသည်ဟုထင်မိ၏။

မြရိပ်ညိုဘဝကို တစ်ကနေ ပြန်စချင်တယ်။

“မြရိပ်ညိုကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုသတိုး၊ အရာအားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီလို့ပဲ မှတ်ထားပေးပါ။ ကျွန်မအဖေ အရက်ဖြတ်လိုက်လို့ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့နေပါတယ်။ ကျွန်မသွားရမယ် ... ကျွန်မဘဝကို တစ်ကနေ ပြန်စတော့မှာမို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေအားလုံးကို မေ့ပစ်ပေးပါ”

သူမ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားဖြစ်နေသည်။ အဖေဆီပဲ ပြန်သွားမယ်။ ခင်ရတနာအပေါ် နည်းနည်းလေးအကြောရသဖြင့် ကျေနပ်ပါ

ပြီ။

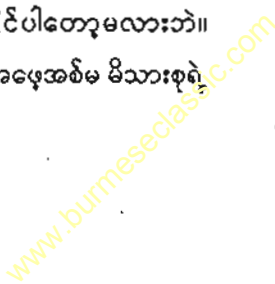
“ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ကိုသတိုး ... တောင်းပန်ပါတယ် နော် ... ကျွန်မကြောင့်ပဲ ကိုသတိုးဘဝ အမဲစက်ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာပါ။ ကိုသတိုးအိမ်ထောင်ရေးကိုသာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့အောင် မိသားစုဘဝလေး တည်ဆောက်စေချင်ပါတယ်နော်”

“ကိုယ် ဒီမိန်းမကို မချစ်ဘူး။ ကိုယ့်ကို အပိုင်ချည်နှောင်သွားတာပါ။ လောဘရမက်ကြီးတဲ့မိန်းမနဲ့ ကိုယ့်ဘဝ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အေးချမ်းနိုင်မလဲ မြရိပ်ညို ... မင်းမသွားပါနဲ့။ မင်းကိစ္စတွေအားလုံး ကိုယ်တာဝန်ယူတယ်။ မင်းဘာဖြစ်ချင်လဲကွာ တောင်းဆိုစမ်းပါ”

“အဖေဆီပဲ ပြန်တော့မယ် ... ကိုသတိုး လုံးဝလာပြီး မပတ်သက်ပါနဲ့တော့။ ဒီလိုဘဝကြီးကို ကျွန်မမုန်းတယ်။ ရွံတယ်။ ကျွန်မကို ချစ်ရင် မေ့ပစ်ပေးပါ ... ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်လို့ မပြင်တော့ပါဘူး”

မြရိပ်ညိုကတော့ သူမပိုင်ဆိုင်တဲ့ အိတ်တစ်လုံးကိုပဲ ယူဆောင်၍ ကိုသတိုး အတင်းတားနေသည့်ကြားမှ သူမနှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

အဖေကတော့ သူမကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတော့မလားဘဲ။ အဖေအမြဲတမ်း ဆုံးမသွန်သင်လာခဲ့တာက အဖေအစ်မ မိသားစုရဲ့ ငုတ်သိက္ခာကို မထိပါးဖို့ပင်။

ရှင်မြတ်နိုး

အဖေ ဘာပဲပြောပြော သူမကတော့ ခူးထောက်တောင်းပန်
၍ အဖေ အပြစ်ပေးသမျှ ခံယူဖို့ပဲ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အခန်း (၂၀)

“အဖေ”

“ဟင် ... သမီး မြရိပ်ညို၊ နင် ... နင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ
ပြောစမ်းပါ ... ခင်ရတနာရဲ့ ... အား ...”

“အဖေ စိတ်ကိုထိန်းပါ။ ခင်ရတနာရဲ့ခင်ပွန်းဆိုတာက အခုမှ
ဖြစ်လာတာပါအဖေ ... သမီးမိုက်မဲခဲ့မိပါတယ်။ သူတို့အိမ်မှာ ကျွန်
အဖြစ်သွားမနေချင်လို့ ကိုသတိုးမဟာရဲ့ အထောက်အပံ့ကိုယူပြီး
နေထိုင်လာခဲ့တာပါနော် ... သမီးမှားပါတယ် ခွင့်လွှတ်ပေးပါအဖေ”

ဦးမောင်မောင် ဒေါသတွေဖြစ်ပေမယ့် သမီးကိုအပြစ်မတင်
ရက်တော့။ မိမိကြောင့်ပဲ သမီးကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေပင် ကျမိ
နေသည်။

“အဖေ့ရဲ့ ဆုံးမစကားတွေကို သမီးနားမထောင်ခဲ့တာပါ။
အခု သမီးအရာအားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါပြီ။ အဖေ့ရင်ခွင်ထဲမှာနေပြီး

သမီးဘဝကို တစ်ကပြန်စေချင်ပါတယ်”

“သမီးရယ်”

လူ့လောကကြီးထဲမှာ သံယောဇဉ်တွယ်စရာဆို၍ သမီးလေးမြရိပ်ညိုတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့သည်။

မိမိနောင်တတွေ ထပ်မရချင်တော့ပါဘူး။ မိမိကိုယ်တိုင် သဲသဲနှင့်သမီးလေးအား နှိမ်ချ ဆက်ဆံ၍ ဥပက္ခာပြုထားခဲ့မိ၏ ရက်စက်ခဲ့သည်။

သမီးလေး ... ချောမောလှပလွန်းတဲ့ သမီးလေးကို မိမိပြစ်ထားခဲ့မိတာပါ။

ခင်ရတနာ မိမိအချစ်ဆုံး ဦးစားအပေးဆုံး တူမက ပက်ပယ်စက်စက် ပြောဆိုနှိမ်ချဆက်ဆံခဲ့၏။ မိမိရောဂါဖြစ်လာတော့ အင်မက လက်မခံချင်။ ဆွေမျိုးပင်မတော်ချင်တော့ အရက်သမားတဲ့

မိမိလောက် တာဝန်မဲ့တဲ့ယောက်ျား လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ပေ။

“အဖေ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် သမီးရယ် ... အဖေ မှားခဲ့တာပါ အဖေသာ တာဝန်ယူခဲ့ရင် သမီးလေးဘဝ ဒီလိုဘယ်ဖြစ်လာမှာလဲ”

အဖေစကားကို ကြားရတော့ မြရိပ်ညို ဝမ်းသာပီတိတွေနဲ့ အဖေရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ဖက်တွယ်ထားမိသည်။

“သမီးက အဖေချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို ရယူချင်ခဲ့တာပါ”

အမြဲတမ်း ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနဲ့ ငိုကျွေးနေရတဲ့ အမေကိုလည်း သနားတယ်။ ချမ်းချမ်းသာသာထားချင်တယ်။ ဆေးတွေကုသပေးချင်တယ်။ ဒါကြောင့်ပါ ... သမီးကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုတောင် ဖထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့လို့ တန်ဖိုးမဲ့ခဲ့ရပါတယ်”

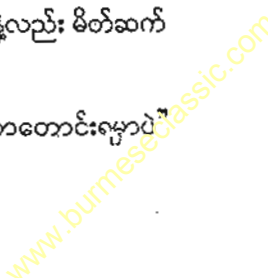
“ဖြစ်ပြီးသားတွေကို မေ့ပစ်လိုက်တော့သမီး အသုံးမကျတဲ့ အဖေကိုရခဲ့တာပဲ။ သဲသဲလည်း အဖေနှိပ်စက်သမျှ ခံခဲ့ရတယ်။ အဖေ သတိရလိုက်တာ ... အခုတော့ သမီးလေးနဲ့ ဘယ်လိုဘဝမျိုးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေပြီး ဖြတ်သန်းတော့မယ်ကွယ်”

အဖေ နောင်တတွေရပြီး အမေကို တမ်းတနေ၍ မြရိပ်ညို ကျေနပ်ဝမ်းသာမိသည်။ အမေရှေ့မှာ မဟုတ်ရင်တောင်မှ အမေကွယ်ရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေကို တမ်းတစေချင်မိ၏။ အဖေကို အမေအချစ်ကြီးချစ်ခဲ့တာ မြရိပ်ညိုအသိဆုံးပါ။

ကိုသတိုးထံမှ သူမပစ္စည်း တစ်ခုတလေပင် ယူဆောင်လာခဲ့။ ငါစွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားကို နင်ရခဲ့တာကိုပဲ ငါဂုဏ်ယူစားမြောက်စွာ ပျော်ရွှင်ရတယ်။

“အဖေ အမွေတွေတောင်းရမယ်။ အဖေ ရသင့်တာပဲ။ သမီးဆောင်ရွက်ပေးပါ ... အဖေရှေ့နေကြီး ဦးဘသက်နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ ... သမီးတို့ ရသင့်တာတောင်းရမှာပဲ”

“သမီးလေးဘဝရှေ့ရေးရာ သမီးအမေ သံသံအတွက် လည်း အဖေတို့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုလုပ်ပေးပြီး အမျှအတန်း ဝေပေးရမယ်”

အမေရယ် ... အဖေပြောင်းလဲသွားပြီလေ။ အမေ တောင်း တာနေခဲ့တဲ့ မိသားစုအပေါ် အချစ်တွေ သံယောဇဉ်တွေ အဖေပေး နေပြီ။ မြရိပ်ညို ရင်ထဲမှာ အမေ့ကို သတိတရ လွမ်းဆွတ်နေမိသည်။

“အဖေ ... အနားယူဦးမယ်၊ မောင်လရိပ်ထင်ကလဲ အဖေ့ ကို စောင့်ရှောက်တယ် မချိုရောပဲ ... တကယ်တမ်းကျတော့ အဖေ ဆွေမျိုးတွေက အဖေရသင့်တဲ့ အမွေတွေကို မပေးချင်လို့အချို့သတ် ဆက်ဆံပြီး နည်းနည်းပါးပါး ထောက်ပံ့ပေးကမ်းခဲ့တာပဲ။ အဖေ အသုံးမကျတာပါ”

“ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့အဖေ ... ဘဝသန် နဲ့ပြန်စကြမယ်၊ မြရိပ်ညိုလည်း နောင်တတွေ ရနေပါပြီ။ ဘဝသန်ခန့် စာတွေလည်း အများကြီးရပါတယ်အဖေ ...”

အဖေက သူ့အိမ်ခန်းလေးထဲ ဝင်ပြီးနားနေသည်။ အဖေ အရိပ်ကပဲ အေးမြနေသလိုပင်။

တစ်ဖက်အိမ်မှ ဒေါ်လေးချို ရောက်လာ၏။ မြရိပ်ညို မြင်တော့ ဝမ်းသာအားရပွေ့ဖက်ထားသည်။

“မြရိပ်ညို ... သမီးလေး ပြန်ရောက်လာတာ ကောင်းလို့”

တာ၊ ဒေါ်လေးအရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ သားလည်းပျော်မှာပဲ၊ သမီး အတွက် ဘယ်လောက်အထိ သားစိတ်ထိခိုက်နေရလဲကွယ်”

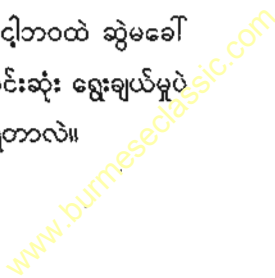
“ဒေါ်လေးရယ် ... မြရိပ်ညို မှားပါတယ်၊ နာကြည်းမုန်းတီး မှုတွေကြောင့် တဒဂံလေး ဆုံးဖြတ်ချက်မြန်သွားတာ၊ ဘဝမှာ ထိ ခိုက်နစ်နာဆုံးရှုံးမှုတွေက အဖတ်ဆယ်လို့တောင် မရတော့ပါဘူး၊ အဖေ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးထားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သမီးအမေက ဒေါ်လေးနဲ့ညီအစ်မအရင်းတွေလို နေထိုင်ခဲ့ ကြတာပါကွယ်၊ သမီးလေးက ဒေါ်လေးသမီးလေးပါ ... ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ဒေါ်လေးတို့ရှိပါတယ်၊ မြရိပ်ညိုလေးကိုမြင်ရတာ စိတ် ချမ်းသာလိုက်တာ ...”

လရိပ်ထင်ရဲ့အမေ ဒေါ်လေးချိုက သွေးသားမတော်စပ်ပေ မယ့် သူမအပေါ် သမီးအရင်းလေးလို ချစ်ခင်ကြင်နာစောင့်ရှောက် ခဲ့သည်။

ညနေစောင်းတော့ လရိပ်ထင် ပြန်ရောက်လာ၏။ နေရီရီ လည်းပါလာ၍ မြရိပ်ညို ရင်ထဲမှာ ဆူးချွန်ချွန်လေးတစ်ချောင်း စိုက် ဝင်သွားသလိုလို စူးရှနာကျင်သွားရသည်။

တကယ်ပဲဟယ် လရိပ်ထင် ... နင့်ကို ငါ့ဘဝထဲ ဆွဲမခေါ် ရက်ပါဘူးနော်။ နင့်အတွက် နေရီရီက အကောင်းဆုံး ရွေးချယ်မှုပဲ လေ။ ငါ ဘာဖြစ်လို့ မနာလို ဝန်တိုဖြစ်သွားရတာလဲ။

နေရီရီ နေရာမှာ ငါနေချင်သွားတယ်။

“လရိပ်ထင်က မခေါ်ပေမယ့် နေရီရီ အတင်းလိုက်လာခဲ့တာပါ။ မြရိပ်ညို ... ဒီကိုပြန်လာတယ်နော်၊ အဖေ နေမကောင်းလို့ လာကြည့်တာလား။”

“ဟုတ်တယ် နေရီရီ ... အဖေအနားမှာပဲနေဖို့ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တာလေ”

“ကောင်းလိုက်တာ နေရီရီ ဘာကူညီရမလဲဟင်”

“မလိုပါဘူး ... မြရိပ်ညိုက ဘဝဟောင်းမှာ နေသားကူပြီး သားပါနော် ... ဒေါ်လေးချို၊ အဲဒါလေ ... ဒေါ်လေးချွေးမလောင်းနော်၊ ကြည့်ထား ... စိတ်သဘောထားဖြူစင်တယ်”

“ဟုတ်လားကွယ် ... သားချစ်သူလား ချစ်စရာလေးပဲ နာမည်လေးက နေရီရီတဲ့လား”

“အမေ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ မြရိပ်ညို အလကားလျှောက်ပြောနေတာပါ။ နေရီရီနဲ့သားက အတန်းအတူတတ်နေတာပါ။ သူငယ်ချင်းတွေလေ ... မြရိပ်ညို နင်ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ နေရီရီက ငါနဲ့ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါနော် နေရီ ... ”

“အင်း ... အင်း ဟုတ်ပါတယ် ... ”

မြရိပ်ညို ငါ့ချစ်သူက နင်ပဲ။ အဲဒါမှတ်ထားပါ။ ဘယ်တော့မှ

မပြောင်းလဲဘူး။ နင်ဘာပဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေဟာ။ မြရိပ်ညို ပြန်ရောက်လာ၍ လရိပ်ထင် အပျော်ကြီးပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ကိုသတိုးအား စွန့်ခွာလာခဲ့တာသိနေ၏။ မြရိပ်ညိုက မာနတွေကြီးမားစွာ နေထိုင်ခဲ့သူပါ။

“သမီးလေးရယ် ... အားနာလိုက်တာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဒေါ် မညီလိုနော်”

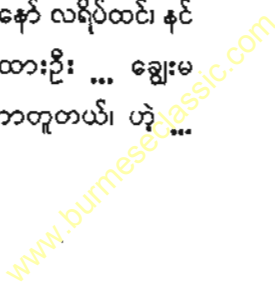
“ရပါတယ် အန်တီရယ် ... လရိပ်ထင်ကလေ တကယ်ပဲ မာနကြီးလွန်းတယ်၊ နေရီအဖေနဲ့အမေက အရမ်းလေးစားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... လရိပ်ထင်ကလေ ... ”

“နေရီ ... နင်ပြန်တော့နော် ... မြရိပ်အဖေ ဦးလေးမောင်ကို ဆေးခန်းပို့ပေးရဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ်၊ ပြန်တော့နော်”

“ကောင်းပါပြီရှင် ... နေရီ ပြန်ပါတော့မယ်၊ မြရိပ်ညို လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရင်ပြောနော် ... အားမနာပါနဲ့ မြရိပ်ညိုကို အားပေးချင်ပါတယ်”

နေရီရီ ပြန်သွားတော့ လရိပ်ထင်အား ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီး မဆက်ဆံဖို့ မြရိပ်ညို ပြောမိသည်။

“နေရီက အရမ်းပြည့်ဝတဲ့ မိန်းကလေးနော် လရိပ်ထင်၊ နင် စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ ဒေါ်လေးချိုသားကို ပြောထားဦး ... ချွေးမ အကောင်းစားလေးပါ။ မြရိပ်ညိုတော့ သဘောတူတယ်၊ ဟဲ့ ... ”

ရွှင်မြတ်နိုး

လရိပ်ထင် နင်စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော် နေရီကိုရွေး ... ”

“ငါရွေးချင်တဲ့သူကိုရွေးမယ်၊ နင်ဝင်ပါစရာမလိုဘူး မြရိပ်ညို အမေက အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ငှါသဘောပဲ ... ”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ် ... သားနဲ့ တစ်သက်လုံး ပေါင်း သင်းနေထိုင်သွားရမှာလေ ... သားချစ်မြတ်နိုးတဲ့မိန်းကလေးပဲဖြစ် စေချင်ပါတယ်၊ ဒေါ်လေး မဆုံးဖြတ်ပါဘူး”

ဒေါ်လေးချိုက ပြောပြီး တစ်ဖက်အိမ်သို့ ပြန်ကူးသွားသည်။ လရိပ်ထင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မြရိပ်ညို ကျေနပ်ပျော်ရွှင် သွားသလို ခံစားရပေမယ့် သူမဘဝကို ရှက်ရွံ့မှန်းတီးမိနေ၏။

လရိပ်ထင်ကို တစ်သက်လုံး အရိပ်မဲကြီး အုပ်မိုးထားတော့ မှာပါ။ နင်က တစ်နေ့နေ့မှာ အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်လာပြီး လူကြီး လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာရမှာပါ။ နင့်ဒေနီး ငါက မလှပထဲ ဘာဝ။

နင့်ကို ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စေမယ့် အဖြစ်မျိုးတွေကို ငါ မလှုပ် ရက်ဘူး လရိပ်ထင်။

“မြရိပ်ညို”

“ဘာလဲ လရိပ်ထင်”

“နင့်ကို ငါချစ်တယ် ငါလက်ထပ်မှာက နင်ပဲနော် ... နေ တွေ ဘာတွေ လာလုပ်မနေနဲ့ ... ဒါပဲ”

ပန်းကတ္တီပါစီရင်ချွက်

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ အဲဒီလို တောင်းဆိုနေရင် ... ရောင်းပြီး နင်နဲ့အဝေးဆုံးကို ပြောင်းပစ်မယ် မြရိပ်ညိုနော် ... ဆုံးဖြတ် ထားပြီးရင် ဘယ်တော့မှ မပြင်ဘူး ... နင် နေရီရဲ့ကိုပဲရွေးချယ်ပါ လရိပ်ထင်ရာ ... ငါကလေ နင့်ဘူငယ်ချင်းအဖြစ် နင့်ကလေးတွေ ကို ထိန်းပေးမယ်ဟာနော်”

လရိပ်ထင်က သူမအား စူးစိုက်စွာကြည့်နေရာကနေ စုတ် တရက် သူမအား ပွေ့ဖက်လိုက်၍ သူမ အထိတ်တလန့် ရုန်းဖယ် ပစ်မိသည်။

“လရိပ်ထင် ... နင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှ။ ... တိုးတိုး ဦးလေးမောင် ကြားသွားမယ် ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“လွှတ် ... ကောင်စုတ် ... ငါ့ကို အထင်သေးပြီး စော်ကား တာပေါ့လေ ... လွှတ် ... ”

လရိပ်ထင်က ပြန်လွှတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ထွက်သွား သည်။

သူမ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် သူမ အခန်းလေးထဲ ပြန်ဝင်လာ ခဲ့မိ၏။ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြီး ကြမ်းပြင် ပေါ် ယိုင်နဲ့ခွေကျသွားရသည်။

“ငါလေ နင့်ရင်ခွင်ထဲဝင်ပြီး အေးချမ်းတဲ့ဘဝလေးမှာ နေချင် ပါတယ် လရိပ်ထင် ... ပြီးတော့လေ မထင်မှတ်ဘဲ နင့်ကိုချစ်မိသွား လို့ ငါပြန်လာခဲ့တာပါဟာ၊ ဒါပေမဲ့လေ ... နင်နဲ့ငါ ပေါင်းဖက်လို့ရ

လာမယ့် ငါတို့ရဲ့ မျိုးဆက်တွေ အရိပ်မဲတွေ လွှမ်းမဲရမှာ ငါ ... အကြောက်ဆုံးပဲ”

သူမ ခေါင်းလေးကို ခါရမ်းပစ်လိုက်မိ၍ မျက်ရည်စက်တွေ က ကြမ်းပြင်ပေါ်လွင့်စင်ပြုတ်ကျသည်။

မဖြစ်နိုင်ဘူး ... နင့်နလုံး သားတွေက အချစ်ဆိုတာတွေကို ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ သိုဝှက်သိမ်းဆည်းထား နိုင်မလဲ။ လောကကြီးက ရင်ဆိုင်ဖို့ ထင်သလောက်မလွယ်ဘူး ထင် တယ်နော်။ ငါ့အမေလို ကံကြမ္မာမျိုး ငါအကြောက်ဆုံးပဲ။

လရိပ်ထင်ကြောင့် သူမနလုံးသားတွေ ပထမဆုံးအကြိမ် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လိုက်ခါနေရသည်။

“နင့်ကို ငါချစ်တယ် ... အရမ်းချစ်မိသွားပြီထင်တယ်။ နင်နဲ့ ငါဝေးရရင်တောင်မှ ငါတစ်သက်လုံး ဖြေလို့မရအောင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေရမှာပါ လရိပ်ထင်”

သူမ စိတ်ဓာတ်တွေ ကြံ့ခိုင်စေရန်ပဲ ကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်၏။ လရိပ်ထင်နှင့် ကင်းကင်းရှင်း ရှင်းပဲ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ်ပင် မနေထိုင်ခဲ့။

အရင်ကလို ခပ်စိမ်းစိမ်းလေးနေ၍ အဖေက လရိပ်ထင်နှင့် ဒေါ်လေးချိုကို အားနာနေသည်။

“အဖေ”

“ပြောလေ သမီး ... ”

“ဒီအိမ်လေးကိုရောင်းပြီး သမီးနဲ့အဖေ ပြောင်းကြရအောင်ပါ အမွေကိစ္စကလဲ ကြာဦးမှာလေ ... သမီးတို့ တခြားတစ်နေရာမှာ နေပြီး ဘဝသစ်ကို စကြရအောင်ပါ”

“သမီးရယ် ... အဖေလည်း စိတ်ကူးထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်လရိပ်ထင်ကို သနားတယ်။ သမီးအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ ကောင်လေးပါ။ အဖေ မလုပ်ရက်ဘူး”

“သမီး ဘယ်တော့မှ လရိပ်ထင်ကို လက်မထပ်ဘူး။ သမီး စိတ်တွေလည်း မလုံဘူး ... သံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်တာပဲ အကောင်း ဆုံးလို့ထင်ပါတယ် အဖေ”

အဖေကလဲ မြရိပ်ညိုရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးလိုပေမယ့် လရိပ်ထင်ကို သနားနေသည်။ မြရိပ်ညိုကတော့ လရိပ်ထင်ကို ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဒေါ်လေးချိုနှင့်လရိပ်ထင်တို့ တားဆီးနေသည့်ကြားမှပင် အဖေနှင့်မြရိပ်ညိုတို့ အိမ်လေးရောင်းပြီး အဝေးကို ပြောင်းရွှေ့ လာခဲ့ကြသည်။

“လရိပ်ထင် ... နင် နေရီရီကိုပဲ ရွေးချယ်ပါ မြရိပ်ညိုကို မေ့လိုက်ပါတော့နော် ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

လရိပ်ထင်ကို သတိရလွမ်းဆွတ်တမ်းတခွဲရပေမယ့် မြရိပ်ညို မေ့ပစ်နိုင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားခဲ့သည်။ အရင်ထဲကသာ လရိပ်ထင်ကို ရွေးချယ်ခဲ့လျှင် အတွေးနှင့်ပင် နာကျင်ကြေကွဲရ၏။

အဖေ့အစ်မနှင့် အမွေကိစ္စက အဖေနိုင်၍ အမွေတစ်ဝက် ရခဲ့သည်။ ခင်ရတနာကတော့ အမှုတွေဖြစ်ပြီး ထောင်ကျသွားခဲ့၏။ အဖေ့အစ်မလည်း ဆုံးသွားသည်။

“အကုသိုလ်တွေက အရမ်းပဲကြောက်စရာကောင်းတယ် နော်အဖေ ... သမီးတော့ သင်ခန်းစာတွေရတယ်”

ကိုသတိုးမဟာတို့ တူအနီးကတော့ နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့သွားကြောင်း သတင်းကြားရသည်။

မြရိပ်ညိုပင် အတိတ်ကဖြစ်ရပ်တွေအားလုံးအား မေ့ပျောက်စ ပြုနေပြီဖြစ်၏။ သူမ ကိုယ်တိုင် ဦးစီး၍ အဝတ်အစားဒီဇိုင်းတွေ ထုတ်လုပ်ရောင်းချရာတွင် နာမည်ကြီးအောင်မြင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“မြရိပ်ညို ... မြရိပ်ညို ဟုတ်ပါဗိဇာယ်နော်၊ မတွေ့ရတာ တောင် ကြာပြီပဲ၊ ပိုတောင်လှပလာတယ်၊ ကျွန်မ နေရီရီလေ မှတ်မိလား ...”

“ဪ ... မှတ်မိပါတယ် နေရီရီ ... အခု ဘယ်မှာနေလဲ ဒီကလေးက ...”

“နေရီ အိမ်ထောင်ကျသွားပါပြီ ... လရိပ်ထင်နဲ့မဟုတ်ပါဘူး”

တခြားတစ်ယောက်နဲ့ပါ မြရိပ်ညို ...”

“လရိပ်ထင်က ...”

“သူက မြရိပ်ညိုကိုပဲ ချစ်တာပါတဲ့၊ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ သူဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူလည်း ဘွဲ့ရပြီး ကိုယ်ပိုင်ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခု ထူထောင်ပြီး အောင်မြင်နေပါတယ်”

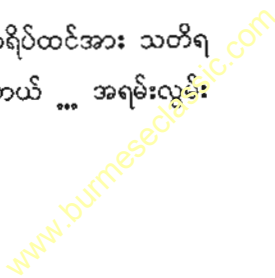
နှင့်ရဲ့အချစ်တွေကိုတော့ ငါအရမ်းလေးစားသွားပြီ လရိပ်ထင်။ အချိန်တွေ နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက်ပဲ ကြာမြင့်ပါစေ ငါ့အတိတ်က အမဲစက်ကို ဖျက်ပစ်လို့မရနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ စာသင်ခန်းထဲက Black board ပေါ်က အမှားမဟုတ်ဘူးလေ။

လရိပ်ထင် ဘာတွေ လုပ်ပြီး ဘယ်လိုနေထိုင်နေသည်ကိုပင် မသိတော့။

လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က လရိပ်ထင်အမေ ဒေါ်လေးချို ဆုံးသွားတာပင် မြရိပ်ညို မသွားခဲ့။ အဖေ့ကိုပင် အသိမပေးမိ။ မြရိပ်ညို လူမှု ရေး ညွှဲပြီး ရက်စက်စိမ်းကားခဲ့တာလား။

လရိပ်ထင်နှင့် မပတ်သက်မိဖို့ သူမစိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားခဲ့သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ နေရီရီနှင့် ဆုံမိပြီး လရိပ်ထင်အား သတိရလွမ်းဆွတ်တမ်းတမိလာရ၏။ တကယ်ပါပဲဟယ် ... အရမ်းလွမ်း

တယ်။ နင့်ကိုတွေ့ချင်တယ်။

နာကျင်တဲ့ နှလုံးသားတွေကို ရင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်၍ သူမ ပြန်လာခဲ့သည်။

“မြရိပ်ညို”

“ဟင် ... လရိပ်ထင် ... နင် ... ”

“နေရီရီက ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်။ မြရိပ်ညိုကိုအပျိုကြီး ဘဝနဲ့ လှလှပပတွေ့ခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ... ကိုယ်လာခဲ့တာလေ။ မင်းရက်စက်လိုက်တာ မြရိပ်ညိုရယ်။ အမေဆုံးသွားတာတောင် အဆက်အသွယ် မလုပ်ခဲ့ဘူး”

“ငါက အရာအားလုံးကို မေ့ပစ်ထားတာလေ။ နင်လည်း အရမ်းခန့်ညားချောမောလာတယ် လရိပ်ထင် ... ဝမ်းသာပါတယ် ဟာ။ နင်မိန်းမယူမှ နင်မင်္ဂလာပွဲကို ငါလာခဲ့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“ဟုတ်လား ... ကိုယ့်မင်္ဂလာပွဲကို မင်းတကယ်လာမယ်လား မြရိပ်ညို”

“အင်း ... နင်တွေ့ပြီလား။ မြရိပ်ညိုကို မိတ်ဆက်ပေးဟာ ဝမ်းသာတယ်”

လရိပ်ထင် အကြည့်တွေက စူးစိုက်လွန်း၍ မြရိပ်ညို မျက်နှာကို ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိအောင် ပူထူသွားသည်။

နင်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးတွေ့နေတာ ငါပျော်မယ်ထင်နေလား။ ငါလည်း နာကျင်ရပါတယ်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ လရိပ်ထင်”

“နင်အရမ်းပျော်သွားလား ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေလားဆိုတာ သိချင်လို့”

“ပျော်တာပေါ့ ... မြရိပ်အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒပဲလေ။ ပျော်တယ်”

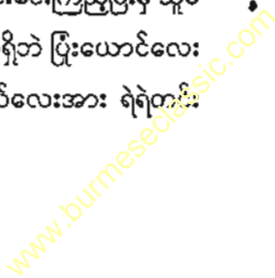
သူမ အသံလေးက ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားထဲမှ အဖျားခတ်တုန်ရီသွား၍ မျက်တောင်ကော့တွေကို ပုတ်ခတ်ထိန်းသိမ်းနေစဉ် လရိပ်ထင် လက်တွေက သူမမျက်နှာလေးအား ဆွဲယူမော့စေပြီး မင်းဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားတာမဟုတ်လားဟု မေးသည်။

“ဝမ်းမနည်းပါဘူး ဘာဖြစ်လို့ ကြေကွဲရမှာလဲ ... ငါအားလုံးကိုမေ့ထားတယ် နင်လက်ထပ်တာ ငါအပျော်ဆုံးပါ လရိပ်ထင်ရယ်”

“ငါ လက်ထပ်မယ့်သတို့သမီးက ဘယ်သူလဲသိလား ... ဒီမှာလေ”

လရိပ်ထင်က မှန်လေးတစ်ချပ်ကို ထုတ်ပြီး သူမရှေ့မှာ ထောင်ပြသည်။

ဝမ်းပမ်းတနည်းနှင့် ကြောင်ကြောင်ငေးငေးကြည့်ပြီးမှ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးက ဟန်ဆောင်နိုင်ခြင်းတောင်မရှိဘဲ ပြီးယောင်လေး သန်းသွားသဖြင့် လရိပ်ထင်က သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား ရဲရဲတင်း

ရှင်မြတ်နိုး

တင်းလေး ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

သူမလည်း ရုန်းကန်ငြင်းဆန်မနေဘဲ သူမလက်လေးတွေက တုန်ပြန်၍ ဖက်တွယ်ထားလိုက်၏။ လရိပ်ထင်နှင့် မြရိပ်ညိုတို့ရဲ့ ရင်ခွန်သံတွေ ရောထွေးစီး မျောသွားကြလေတော့သည်။

ရှင်မြတ်နိုး။

